C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gardner_Erle_Stanley-Abyste_neumrel_smichy.PDB

PDB Name: Gardner_Erle_Stanley-Abyste_neu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2003
Modification Date: 5.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ERLE STANLEY GARDNER
PÍŠÍCÍ POD PSEUDONYMEM
A. A. FAIR

ABYSTE NEUMŘEL SMÍCHY

TAJEMSTVÍ DONALDA LAMA
A BERTY COOLOVÉ

PŘEDMLUVA

Pro člověka, který miluje svobodu, je máloco horšího než pomyšlení, že by byl uvězněn v kleci a že by mohl dělat jen to, co mu dovolí nějaké individuum momentálně disponující absolutní mocí, navíc možná i sadistické, zaujaté, tyranské, ješitné, okázalé a nicotné.
Taková situace je pro lidi, kteří si odpykávají v našich věznicích trest, svého druhu rizikem povolání.
Americká veřejnost toho ví o amerických věznicích a jejich dozorčím personálu příliš málo. Kdyby toho věděl průměrný občan víc, kdyby ho něco dokázalo přimět, aby se o to víc zajímal, měli bychom lepší věznice a méně nenapravitelných zločinců.
Můj přítel Percy Lainson je správcem věznice státu Iowa ve Fort Madison. Je to jeden z nejlepších vězeňských pracovníků v naší zemi. Percy Lainson neokázale, v duchu velké křesťanské lásky a současně nekompromisnosti pokládá za svou povinnost dohlížet, aby ti z jeho svěřenců, kteří se chtějí polepšit, k tomu měli dostatek příležitostí, kdežto ti, kteří zneužívají druhých k svému prospěchu, žádnou příležitost nedostali.
Je to práce, která vyžaduje schopnost spolehlivě posoudit povahu člověka a předpokládá určitou pokoru ducha, ale současně nezlomnou odvahu a v určité situaci, k níž by mohlo ve věznici dojít, i schopnost jednat tvrději než ti nejtvrdší chlapi. Percy Lainson všechny tyto požadavky splňuje, a protože doufám, že si americká veřejnost jednou uvědomí, jaké škody páchají neschopní příslušníci vězeňského personálu, a že pochopí nutnost podpořit a povzbudit ty schopné, věnuji tuto knihu vynikajícímu správci věznice, svému příteli Percy Lainsonovi.

erle stanley gardner

CHARAKTERISTIKA OSOB
donald lam - úctyhodný přeborník svého oboru v lehké váze, soukromý detektiv, který zjistí, že pátrání po pohřešované osobě není nedělní procházka.
berta coolová - těžká váha týmu ‚Coolová & Lam', která si nedělá hlavu ze svého renomé, zejména když jí zkříží cestu velký texaský prospektor.
lawton C. corning -Texasan od hlavy až k peněžence, jehož smysl pro humor může u leckoho vyvolat obavu, aby ten člověk neumřel smíchy.
drury wells - ač nesplňuje sny roztoužených dívek, má manželky, přítelkyně a modelky vždy jako na zavolanou; jenže všeho moc škodí a člověk na to může doplatit.
paní wendell raleighová - matróna s ostře řezanou tváří, která v životě neslyšela nic o politice dobrého sousedství, zato jí stačí málo, aby někoho bez milosti morálně vyřídila.
frank sellers - bodrý seržant pověřený vyšetřováním případů zabití, který pozná, že mrtvola může být fakticky velmi čilá, krásná a přičinlivá hospodyňka.
yvonne wellsová - parádní kost v přiléhavém tričku a šortkách, která při mytí nádobí odpovídala na seržantovy otázky, svůdně vrtíc zadečkem - což se na několikadenní mrtvolu nesluší.
estelle wellová - matka dvou dětí, které zírá z očí celoživotní únava a která věří v posvátný svazek manželský tak, že nepřipouští narážky na rozvod, o bigamii ani nemluvě.
lucille pattonová - atraktivní, sebejistá tmavovláska, schopná podrobit muže zkoušce, která by slabší povahu

zruinovala tak, že by se člověk s pláčem dožadoval opakování.
pan oscar boswell a jeho manželka - pisklavý hubeňour a jeho nadměrně velká manželka, kteří chtějí, aby je každý nechal na pokoji, ale Lam ví, že by mohli o lecčem vyprávět.

Wanda warrenová - rusovlasá modrooká modelka a herečka s dlouhýma nohama, která skvěle předvádí své vlohy - ale jen zřídkakdy před kamerou.
dr. carleton wells - milující bratr Druryho Wellse, ale k projevům bratrské lásky mu stačí dálkový hovor, neboť nestojí o to, aby mu ve skříni chrastili kostlivci.

ABYSTE NEUMŘEL SMÍCHY

KAPITOLA 1

Otevřel jsem dveře označené nápisem Cool & Lam, detektivové. V levém dolním rohu tabulky byla jména společníků agentury - B. Cool, Donald Lam, vpravo nahoře stálo Vstupte. Společník B. Cool si nepřál mít na tabulce celé první jméno, nýbrž pouze jeho začáteční písmeno. Byla to totiž zkratka jména Berta.
"Lidé, kteří mají trable," nechala se osmdesátikilová Berta Coolová občas slyšet, "s tím neradi chodí k nějaké ženské. Jdou za chlapem, za drsným, tvrdým, rázným, nesentimentálním mužským. Ženě se vyhýbají, protože ženy jsou považovány za představitelky něžného pohlaví.
Pokud jde o mě, nejsem o nic míň drsná, tvrdá, nesentimentální a rázná než každý jiný muž v této zemi. Jen ať za mnou přijdou a přesvědčí se, že ve srovnání se mnou jsou muži většinou zženštilci."
A většinou se nemýlila. Při svých osmdesáti kilogramech nebyla tlustá, nýbrž silná a svou nepoddajností připomínala kotouč ostnatého drátu. Ale s tím jménem na dveřích měla pravdu. Některé lidi, kteří se o firmě dověděli a přišli se poradit s hlavním společníkem, by ženské jméno mohlo odradit.
Když jsem vstoupil do přijímací kanceláře, zavětřil jsem známky neklidu. Sekretářka mávla rukou směrem ke kanceláři Berty Coolové. Jedna ze stenografek na mě mrkla a kývla ke kumbálku označenému B. Cool, detektiv. Druhá vykoukla zpoza kartotéky, s úsměvem se vynořila, ukázala prstem ke kanceláři šéfové a zase zalezla.
Zazubil jsem se na ně, abych dal najevo, že jsem pochopil, co mi chtějí naznačit, a zamířil jsem ke dveřím své kanceláře. Elsie Brandová, moje spolehlivá osobní sekretářka, zvedla oči od psacího stroje a řekla: "Dobrý den, Donalde. Už ses viděl s Bertou?"
Zavrtěl jsem hlavou.
"Tak se uvidíš," předpověděla.
Sotva to dořekla, cvakla západka kliky a Berta Coolová trhnutím otevřela dveře, jako by je chtěla vytrhnout ze závěsů.
"Tak kdepak jsme k čertu byli?" zeptala se.
"Venku," řekl jsem.
"Čemu říkáš venku?" zaburácela. "Byls venku a nikdo tě nemohl najít. Mohli jsme přijít o největší džob, jaký naše agentura kdy měla."
"O jaký?" zeptal jsem se.
"S ropou," řekla Berta a znechuceně po mně šlehla lakotnýma očkama.
"Posaď se a dej šanci svému krevnímu tlaku," doporučil jsem jí.
Berta Coolová se podívala na hodinky. "Vrátí se v deset třicet."
"Pak jsme o něho nepřišli," řekl jsem.
"To se nedá předem říct."
"Jak se jmenuje?"
"Lawton C. Corning a je z Texasu."
"Hledal mne?" zeptal jsem se.
"Ne, mne," řekla Berta. "Někdo ho odkázal na tuhle firmu, že prý bychom mu mohli helfnout. Ale pak se zalekl, že bych byla jako ženská málo průrazná, a tak si chtěl promluvit s tebou. Pro pána krále, já nevím, kde se to bláznovství v mužích bere! Oni si myslí, že tvrdost vyžaduje chlapa.
Podívej se například na sebe. Otočila by si tě okolo prstu kdejaká roztomilá kočička s pěknýma nohama a útlým pasem. Ani promoklý neváží víc než nějakých pětašedesát kilo a v životě nevyhráls ani v jediné rvačce. A já, když hodím na váhu svých osmdesát kilo koncentrované zatvrzelosti, nedám šanci žádnému lichotníkovi ani žádné intrikánce."
"Osmdesát kilo?" řekl jsem. "Copak jsi zhubla?"
Zrudla. "Zhubnu," řekla. "Začínám držet dietu."
"Pokud vím, naposledy jsi mluvila ne o osmdesáti, ale o dvaaosmdesáti kilech," řekl jsem.
"Kuš!" řekla a vrátila se k věci. "Až ten člověk přijde, vynasnaž se být po ruce. Pro tebe ovšem peníze nejsou všechno, ale mít nebo nemít několik tisíc dolarů je přece jen rozdíl. Předpokládám, že ses právě nasnídal s nějakou kráskou s očima jako laň a že sis domluvil oběd s –"
"Říkáš v půl jedenácté?" skočil jsem jí do řeči.
Pohlédla na hodinky. "Přesně za čtvrt hodiny," řekla, otočila se a odkvapila z kanceláře.
Zazubil jsem se na Elsii. "Inu, den nám začíná."
"Páni, ta ale byla naštvaná!" řekla Elsie. "Telefonovala na všechny strany. Byla celá pryč z toho, že přijdeme o velký

džob s ropou."
"Nevíš o tom nic bližšího?"
"Jen to, že podle jejího mínění jde o ropu. Tenhle tip Bertě stačí."
Přešel jsem k svému stolu a probíral se dopisy, které Elsie otevřela. Byla to obvyklá všehochuť: někteří pisatelé něco hledali, jiní se svěřovali s různými nanicovatými domněnkami a pár dopisů bylo od lidí, kteří mi byli ochotni poskytnout tip na něco, co by se mohlo stát největším případem naší agentury, ovšem žádali o podíl.
Na dva dopisy bylo nutno odpovědět. Dal jsem je stranou a ostatní jsem hodil do odpadkového koše.
"Až budeš mít čas, na tyhle dva odepiš," řekl jsem Elsii.
"Mám jim napsat něco konkrétního?"
"Nechám to na tobě," řekl jsem.
V tu chvíli se bzučák na mém stole rozezněl jako při požárním poplachu třetího stupně. Podíval jsem se na hodinky. Ukazovaly za dvě minuty půl jedenácté.
"Je dochvilný," řekl jsem.
"Až na to dojde, pamatuj na mě s nějakým ropným zřídlem, ano, Donalde?" řekla Elsie.
"Spolehni se," řekl jsem. "Obstarám ti dvě. Berta nebude chtít víc než jedno." S těmi slovy jsem vstoupil do Bertiny kanceláře.

KAPITOLA 2
Byl to Texasan každým coulem. Měl vysokou kostnatou postavu, vysedlé lícní kosti, výbojnou dolní partii obličeje, ocelově šedé oči a husté obočí. Na sobě měl nové kovbojské boty a široký opasek s velkou stříbrnou přezkou; na vedlejší křeslo si odložil širák úctyhodných rozměrů.
Berta zářila jako matróna, která představuje milionáři dceru na vdávání.
"Pane Corningu," řekla, "seznamte se s Donaldem Lamem. Donald je malý, ale chytrý. Když se do nějakého případu pustí, dotáhne to až do konce. Občas od někoho dostane nakládačku, ale jeho to neodradí, je to tak, Donalde?"
Nechal jsem otázku bez odpovědi a podal jsem Corningovi ruku.
"Rád vás poznávám," řekl jsem.
"Teší mě," řekl Corning, natáhl ruku, svou tlapou mi sevřel pravici jako svěrákem a zapumpoval.
"Pan Corning je z Texasu," poznamenala Berta a oči jí zářily.
Přejel jsem ho očima, řekl: "Skutečně?" a sedl si, přičemž jsem si masíroval zhmožděné prsty.
"Abychom šli k věci, asi byste měl panu Lámovi říct, co si konkrétně přejete," obrátila se Berta ke Corningovi.
"To je velmi prosté," řekl Corning. "Chci, abyste mi zjistili, kde se zdržuje paní Wellsová - Yvonne Wellsová."
"A dál?" zeptala se Berta v radostném očekávání.
"To je všechno," řekl Corning tónem, z něhož bylo patrno, že už nemá co dodat.
Berta překvapením zamrkala.
"Před hodinou jste mi řekl něco jiného," vzpamatovala se konečně.
"Teď vám říkám tohle."
"Říkal jste, že jde o nějakou transakci s ropou," nevzdávala se Berta.
"Nesprávně jste to pochopila," řekl Corning.
"Tak to tedy ne!" ohradila se Berta.
"Asi jsem řekl, že by patrně nebylo možno zahájit jisté operace dřív, než budu vědět, kde je, a než získám její podpis."
"Mluvil jste o těžebních operacích," trvala Berta na svém.
"Nevzpomínám si."
"Taky jste se zmínil o nějakých vrtech."
"Tak to jsem do toho určitě zamotal jinou věc, kterou se zabývám."
"Snad bychom vám mohli pomoci s tou druhou."
"Ba ne. Jeden případ vaší agentuře postačí."
"Oba případy bychom mohli zvládnout mnohem levněji a ušetřili bychom vám peníze."
"Nejde mi o to ušetřit peníze. Za přiměřené, kvalifikované služby chci slušně zaplatit. Paní Coolová, opakuji, že jsem si tuhletu věc při našem dřívějším rozhovoru spletl s jinou. Zdůrazňuji, že tenhleten případ nemá s ropou nic společného - to znamená, že jsem o ropě, právech na nerostné zdroje ani o vrtech nic neříkal. Chci od vás, abyste našli paní Wellsovou. Najděte ji a zpravte mě o tom - to je všechno, co máte udělat. Je to prosté a jasné."
"Že by to bylo tak prosté?" zeptal jsem se.
"Copak vím?" řekl Corning. "Bude-li to příliš složité, necháme to plavat a já se soustředím na něco jiného."
Berta zasípala, ale hned se vzpamatovala a nasadila strnulý, ledový úsměv.
"S čím mám začít?" zeptal jsem se Corninga.
"S Drurym Wellsem," řekl. "Bydlí ve Frostmore Road číslo 1638. Je to jedno z těch míst, kde si můžete koupit akr půdy a nezávislost. Má tam domek, nějaké ovocné stromy a zeleninovou zahrádku."
"Jeho žena žije s ním?" zeptal jsem se.
"Ano a ne."
"Jak to myslíte?"
"Stále ještě jsou manželi a podle předpokladů by měli žít spolu, ale manželka tam není."
"Máte tušení, kde je?"
"Kdybych to věděl, nepotřeboval bych vás."
"S Drurym Wellsem jste mluvil?" zeptal jsem se.

Pohlédl na mě s výrazem hráče pokeru odhadujícího možnosti protihráče, který posunul doprostřed stolu sadu slibných karet.
"Ano," řekl po chvíli.
"Co říká?"
"Myslí si, že mu manželka zdrhla s nějakým chlapem. Nějak ho to vyvádí z rovnováhy."
"Mluvil jste s některým jeho sousedem?" zeptal jsem se.
"S jedním."
"Se kterým?"
"S paní Frances Raleighovou."
"Kde bydlí?"
"Hned vedle."
"A co si o tom myslí?"
Corning se mi podíval zpříma do očí. "Domnívá se, že je paní Wellsová pohřbena v písečných přesypech na některé z těch pláží."
"Ohlásil jste to policii?"
"Nechci s policií nic mít," řekl Corning.
"Mohlo by to pro ni být důležité," řekl jsem.
"Šmarjá," řekl Corning, "kdybych si myslel, že se mohu dobrat výsledku, když budu chodit od čerta k ďáblovi, vyřídil bych si všechno sám."
"A jak je to s tím pozemkem v okresu San Bernardino, po kterém jste říkal, že se sháníte?" zeptala se Berta Coolová.
Zatvářil se odměřeně. "Neřekl jsem, že se sháním po nějakém pozemku. Docela určitě jsem řekl, že se snad o kus pozemku zajímá ona, a jsem přesvědčen, že by tahle okolnost mohla poskytnout klíč k nalezení místa jejího pobytu."
"Měla jsem dojem, že se o ten pozemek zajímáte."
"Zajímá mě, kde se zdržuje paní Wellsová."
Berta se tvářila, jako by byla ochotna s chutí sníst misku železných pilin.
"Jak se choval Wells, když jste s ním mluvil?" zeptal jsem se. "Odmítavě, nebo ochotně?"
"On je ochotný. Říkal, že se po své manželce shání stejně jako já."
"Vystavte mi šek na tisíc dolarů. Poohlédnu se po ní a buď ji najdu, anebo nenajdu. Až vašich tisíc dolarů spotřebuji jako honorář a na nutné výdaje, znovu si to probereme."
Corning vytáhl šekovou knížku.
Berta začala svírat ruce v pěst a zaseje rozevírat a diamanty na prstenech se jí při tom zářivě leskly.
Corning vyplnil šek a po stole mi ho přisunul.
Vzal jsem ho a přejel očima. Částka byla poukázána na účet jedné banky v San Antoniu ve státě Texas. Měla být proplacena agentuře Cool & Lam a činila sto padesát dolarů.
Hodil jsem šek zpátky na stůl. "Je na sto padesát dolarů, a já jsem řekl tisíc."
"Vím, co jste řekl, ale momentálně nejsem ochoten nabídnout víc než sto padesát. Abyste rozuměl, zastupuji velký syndikát s rozsáhlými zájmy. Tohleto je pro něj poměrně malá záležitost a já ji nehodlám přecenit."
"Domnívám se, že tak malá záloha nevystačí na to, abychom vám mohli požadované informace obstarat," řekl jsem.
"Jak chcete," řekl, vzal z křesla klobouk a natahoval velkou opálenou ruku po šeku na stole.
Diamanty se zableskly, jak mu Berta šek zpod prstů vytáhla. "Nastartujeme to," řekla úsečně, jako by odstřihovala jedno slovo od druhého. "Až z toho šeku nic nezbude, dáme vám vědět a vy buď budete pokračovat, nebo toho necháte."
"Do té doby ji možná najdete," řekl.
"Možná" řekla Berta chladně. "Kde vás najdeme?"
"V hotelu Dartmouth. Budu tam deset dní."
"Případnou změnu adresy mi oznamte," řekl jsem.
"Žádná změna nebude," řekl, potřásl Bertě a mně rukou a odešel.
Berta počkala, dokud za sebou nezavřel dveře, pak zvedla plastovou misku plnou sponek na papír a vysypala je na zem, vykasala si sukni, dupala po sponkách vysokými podpatky a prázdnou misku poslala na opačný konec kanceláře.
Sedl jsem si zase do křesla a zapálil si cigaretu.
"Čert tě vem, Donalde!" štěkla na mě. "Kdybys tu před hodinou byl, už jsme mohli být podílníky nějakého ropného pramene. Ten parchant má smlouvu o pronájmu pozemku, kterou musí podepsat paní Wellsová. Byl by nám dal balík peněz, abychom ji našli."
"Ještě to není ztraceno," řekl jsem.
"Čerta starého není!" vztekala se Berta. "Dostali jsme se na vedlejší kolej. Byl u nějakého právníka, a ten mu řekl, že nemá smysl zatahovat detektivní agenturu do transakce s ropou jen kvůli nalezení pohřešované osoby. Taky mu řekl, aby se sem vrátil a přiměl nás řešit to jako obyčejné hledání pohřešované osoby."
"No a? To právě děláme, ne?"
"Jo, čert aby tě vzal!" křikla na mě.
Zkusil jsem vyfouknout kroužek.
Zmáčkla bzučák k sekretářce a řekla: "Jane, přijď posbírat ty sponky na papír a dej je do misky. Ta zatracená miska spadla se stolu."
Mrkl jsem na Jane a vytratil se.

KAPITOLA 3
Frostmore Road byla okrajová parcelační oblast, která by se dala charakterizovat rčením ani ryba, ani rak.
Před lety kdosi v Kalifornii přišel s heslem: "Akr půdy a nezávislost". Půda ležící ladem dostala zavlažovací systém a byla přeměněna v malé farmy. Tyto farmy byly za nějaký čas rozděleny na akry - pozemky o rozloze asi čtyři čtvereční kilometry: lidé, kteří koupili původní parcely podle hesla "Akr půdy a nezávislost", mohli je teď dál dělit na parcely stavební.
Původní představu sdíleli s duchovními otci této akce i tvůrci Frostmore Road. S přibývajícím počtem lidí v jižní Kalifornii se zdálo, že obdobným vývojem bude procházet i zdejší parcelační oblast. Momentálně to bylo půl na půl. Majitelé parcel mohli chovat určité množství králíků a kuřat a půda mohla dík zavlažování, používání umělých hnojiv a dřině vydat slušnou úrodu.
Číslo 1638 byl bílý bungalov, který volal po rekonstrukci. Na domeček pro panenky byl příliš velký, na pohodlné sídlo zas příliš malý, ale svými liniemi budil dosti honosný dojem. V malém oznamovateli by se pěkně vyjímal jako jedno z těch míst, která lze popsat slovy "dvě ložnice, koupelna, kuchyně, obývací pokoj, jídelna a veranda, po celý den slunce a nádherný výhled na hory".
Znal jsem ten typ domu - ložnice byly tak malé, že se do nich kromě dvou postelí sotva vešly jedny pantofle. V koupelně musel být člověk opatrný, aby si při otáčení neodřel holeně. Teoretická demarkační čára mezi obývacím pokojem a jídelnou byla sotva znatelná, pokud nějaká vůbec byla. Kuchyně byla přibližně zvící kuchyňky v obstojně moderním obytném přívěsu.
Přišel mi otevřít Drury Wells. Byl to vysoký, nahrbený pětatřicátník s bledýma očima, pomalu se pohyboval a pomalu mluvil. Na sobě měl vybledlou modrou košili, záplatované montérky a boty s tlustou podrážkou, aby dlouho vydržely. Zdálo se, že mu čerta záleží na tom, jak vypadá. Ostatně mu podle všeho nezáleželo na ničem.
"Poklona," řekl, "co si přejete?"
"Jmenuji se Donald Lam."
"Teší mě, pane Lame."
Potřásli jsme si rukou.
"Jsem detektiv," řekl jsem.
"A sakra," zareagoval.
"Soukromý."
"Aha."
"Rád bych mluvil s vaší paní."
"Já taky."
"Vy nevíte, kde je?"
"Ne."
"Ani netušíte, kde by mohla být?"
"Pojďte dál," řekl, "a posaďte se. Chcete-li si zakouřit, prosím."
Zavedl mě do obývacího pokoje svého domečku. Jediné čalouněné křeslo v pokoji bylo jako z cementu potaženého jutovou pytlovinou. To mi nabídl a sám si přisunul židli.
"Kdy jste svou manželku viděl naposledy?"
"Před třemi dny."
"Bydlíte zde už dlouho?"
"Ani ne, ale pohádali jsme se už dva nebo tři dny po tom, co jsme se sem nastěhovali."
"A ona odešla?"
"Přesně tak."
"Kdy? Večer? Ráno? Odpoledne?"
"Když jsem ráno vstal, byla pryč."
"Vstáváte brzy?"
"Jen když musím. Když to jde, rád si v posteli poležím."
"To ráno jste byl v posteli?"
"Přesně tak. K sakru, zdrhla a nepostarala se mi ani o snídani."
"Hm, nechala vám všechno na krku. Je to tak?"
"Je to tak."
"Máte to těžké," poznamenal jsem.
Přelétl mě bledýma očima a řekl: "Bez ženy se člověk těžko obejde."
"Co mezi vámi bylo?" zeptal jsem se.
"Nic."
"Nechala vám nějakou zprávu, že odchází?"
"Nechala mi jen špinavé nádobí v dřezu."
"Od večeře?"
"Ne, před odchodem si zřejmě uvařila kafe a udělala pár vajíček a topinek."
"Slyšel jste ji, jak si snídani připravuje?"
"Ne. Musela v kuchyni chodit po špičkách."
"Cítil jste, jak káva voní?"
"Ne."
"Kolik si s sebou vzala šatů? Vzala si ze skříně všechno, co tam měla?"

"Kdepak."
"Poznal byste, které z jejích šatů chybějí?"
"Ani nápad."
"A co příbuzní?" zeptal jsem se. "Má vaše manželka nějaké příbuzné, ke kterým by mohla odejít?"
"Těžko říct. Moc jsme si na rodinných vztazích nezakládali. Nemám příbuzné z druhé strany rád. Měla strýce, a když umřel, odkázal jí nějaký majetek - je to asi tak týden. Jestli má ještě nějaké další příbuzné, to nevím a nestarám se o to."
"Kdy jste se vzali?"
"A co kdybych se vás na něco zeptal já? Proč vás moje manželka zajímá?"
"Potřebuji s ní mluvit."
"O čem?"
"Proč odešla."
"Taky bych ji tady rád viděl," přiznal, "ale ne za okolností, že se mi bude kvůli ní plést do mých záležitostí plno cizích lidí. Máte cigaretu?"
Dal jsem mu cigaretu.
"Máte nějaké zaměstnání?" zeptal jsem se.
"Starám se o to všechno tady. Chystám se vybudovat zahradu."
"A co vás výdělek? Máte na živobytí?"
"Starám se jen o to, co je moje, a zdá se, že docela vyjdu."
"Viděl někdo vaši manželku odcházet?"
"Nevím."
"A jaké máte sousedy?"
Jeden je docela solidní, tomu druhému jede huba."
"Kdo je ten druhý?"
Kývl palcem k domu na západní straně. "Žena jménem Raleighová."
"Je vdaná?"
"Hm."
"A co její manžel?"
"Pracuje."
"Jemu huba nejede?" zeptal jsem se.
"Co vás napadá! Ten nemá vůbec šanci dostat se ke slovu."
"Neměl byste nic proti tomu, kdybych si s paní Raleighovou promluvil?"
"Proč bych proti tomu něco měl mít?"
"Možná to udělám."
"Jak je libo."
"Chcete zde zůstat?"
"Týden počkám, a pak ať jde k čertu!"
"Chcete říct, že ji sem pak už nepustíte?"
"Přesně tak."
"A co když utrpěla ztrátu paměti a nemůže si vzpomenout, kde je její domov?"
"V tom případě i já mohu ztratit paměť a nevzpomenout si na ni."
"Ochotou se zřejmě nepřetrhnete."
"Co ještě chcete?" zeptal se. "Říkal jste, že chcete mluvit s mou manželkou. Řekl jsem vám, že já taky, a pověděl jsem vám, jak odešla, a to je všechno, co vím."
"Máte auto?"
"Jo, takovou rachotinu."
"Ona s ní neodjela?"
"To si pište, že ne! To bych nepřipustil."
"Jak se tedy odsud dostala?"
"Asi pěšky."
"Vede tudy autobusová linka?"
"Na autobus to není ani kilometr."
"Vzala si kufr?"
"To nevím. Říkám vám, že jsem ji neviděl."
"Copak nevíte, kolik máte doma kufrů?"
"Ale ano."
"A předtím jste nevěděl?"
"Myslím, že jeden kufr chybí, ale nevím to určitě."
"A co její šaty? Ty jste nezkontroloval?"
Zavrtěl hlavou.
"Má zde přece ještě nějaké šaty, ne?"
"Určitě."
"Jestli nesla kufr a musela ujít asi kilometr cesty, asi si příliš mnoho šatů s sebou nevzala."
"To dá rozum."
"Měla vaše manželka nějaký jiný majetek kromě toho, který jí odkázal její strýc?"

"Nač to potřebujete vědět?"
"Prostě jsem se zeptal."
"Nevím. Její majetek mě nezajímá… Poslyšte, pane, jak jste říkal, že se jmenujete?"
"Lam. Donald Lam."
"A jste detektiv?"
"To souhlasí."
"Někdo vás za to platí?"
"Nepracuji pro něčí krásné oči."
"No, když vás někdo platí, musíte nějakou práci odvádět. Osobně proti vám nic nemám, ale prostě se mi nelíbí, když mi lezou do domu cizí lidé a míchají se do věcí, po kterých jim sakra nic není."
"To si myslíte?"
"To si myslím."
"Tak dobře," řekl jsem. "Trochu se poohlédnu po okolí."
"Taky mě to napadlo."
Vstal jsem z křesla a řekl: "Sbohem."
"Sbohem."
Zamířil jsem k domovním dveřím. Zvedal se, aby mě vyprovodil, pak si to rozmyslel, mávl rukou, přesedl si do bytelného křesla, které jsem uprázdnil, uvelebil se v něm, položil si nohy na židli, dal si pořádného sluka z cigarety, kterou jsem inu dal, a vydechl nosem dvojitý proužek kouře.
Šel jsem k domu na západní straně. Na schránce na dopisy stálo: W. Charles Raleigh.
Téměř současně s mým zazvoněním se začala klika pomalu naklánět. Náhle však její pohyb na několik vteřin ustal, jako by si člověk za dveřmi uvědomil, že by bylo lepší chvíli počkat, aby to nebylo tak nápadné; potom klika svůj pohyb dokončila, cvakla západka, ve dveřích se objevila ostře řezaná tvář s černýma očima a žena, které mohlo být kolem pětapadesátky, vychrlila jedním dechem: "Dobrý den, co si přejete?"
"Dobrý den," řekl jsem. "Sháním nějaké informace o vašich sousedech a –"
"Co jste zač?"
Jako při pozdravu i teď chrlila slova bezmála rychlostí palby, takže splývala v jakýsi zvukový chumel.
"Jsem detektiv."
"No, konečně! Nejvyšší čas, aby s tím někdo něco udělal. Pojďte dál. Pojďte honem a posaďte se. Když pomyslím, co se té ubožačce vedle stalo, a vidím, že to tomu chlapovi prochází, řekla bych, že jsem o ničem tak otřesném v životě neslyšela! Je to obžaloba naší policie a civilizace, to je jistá věc! Tak jen pojďte a sedněte si. Jak jste říkal, že se jmenujete?"
"Ještě jsem se nepředstavil. Jsem Donald Lam."
"Já jsem manželka pana W. Charlese Raleighe."
"Domyslel jsem si to."
"Sedněte si tamhle," řekla, "protože vám musím povědět, co vím. Nemám ve zvyku strkat nos do cizích věcí a nejsem žádný špicl, nýbrž obyčejný smrtelník. Snažím se být dobrou sousedkou. Nikam se necpu, když vidím, že to někomu není po chuti. Snažím se chovat přátelsky. Mám jenom pocit, že na takovémhle místě, kde žijí všichni pohromadě, by se měli poznat a chovat jako lidé. Je snad na tom něco špatného?"
"To nemohu říct."
"Tak tedy, můj manžel Wendell… To je jeho první jméno, ale jemu se nelíbí. Raději se představuje jako W. Charles, jak jste si snad všiml na schránce na dopisy: W. Charles Raleigh. Zaboha nemohu pochopit, proč se tak změnil, ale je to fakt. No nic, ať je to jak chce, Wendell tvrdí, že se do všeho moc pletu a že jsme se museli z našeho minulého bydliště odstěhovat právě proto, že jsem strkala nos do věcí, do kterých mi nic nebylo.
Bůh je mi svědkem, že nechci, aby si Wendell myslel, že je mi tahleta situace záminkou k nějakému špiclování. Jsem ráda, že jste za mnou přišel sám od sebe a bez mého přičinění, pane Lame. Detektiv říkáte?"
"Soukromý."
"Co to znamená?"
"Jsem soukromý detektiv. Něco jiného je detektiv policejní."
"Chcete říct, že nemáte s policií nic společného?"
Zavrtěl jsem hlavou.
"Takže po tom všem, co se tady sběhlo, zde policie pořád ještě není?"
"Ještě ne."
"Co vy o tom můžete vědět!" zvolala.
Seděl jsem a čekal, co bude dál.
"No nic," řekla. "To, co vím, mohu stejně dobře říct i vám. Koneckonců to není žádné tajemství.
Bylo to v pátek večer, právě třináctého. Můj manžel má tvrdý spánek, kdežto já se probouzím i při nejslabším zvuku. Zaslechla jsem od sousedů rámus a pochopila, že u nich došlo k pořádné hádce. Mohla být akorát půlnoc.
Jak jsem vám už řekla, nejsem všetečná, ale když jde o sousedy, má to své meze. Vstala jsem a šla se podívat, co se vlastně děje. Co kdyby se k nim někdo vloupal a pokoušel se tu ubohou holku mučit, aby zjistil, kde mají peníze? Byla to hádka. Drury Wells své manželce ošklivě nadával a pak jsem zaslechla její výkřik. Byl to strašný, pronikavý výkřik, jaký jsem v životě neslyšela, a jsem ochotna odpřísáhnout, pane Lame, že následoval zvuk, jaký provází nějaký úder."
"Co jste dělala?"
"Pootevřela jsem okenici a nahlédla dovnitř. V domě se svítilo ale závěsy byly zataženy a nic nebylo vidět. Ale víte, k

čemu fakticky došlo? Řeknu vám, co se tam odehrálo. Hádali se jako šílenci, manžel ji proklínal, manželka pak vykřikla a nastalo ticho. Potom už se neozval ani nejmenší zvuk.
Já vím, těžko říct, jestli ji ten člověk udeřil a knokautoval, nebo ne, ale to, co jsem zjistila, mě vede k domnění, že ji neudeřil pěstí, nýbrž nějakou holí, a že ji zabil. Ano, pane Lame, myslím si, že ji zabil!"
"Proč si to myslíte?" zeptal jsem se.
"Řekla jsem vám, že si to myslím. Ale fakticky to vím. Vím to právě tak, jako vím, že zde v tuto chvíli sedím. A teď vám, pane Lame, povím, proč to vím.
Došla jsem si pro župan a sedla si k oknu a čekala, co se bude dít. A víte, pane Lame, co jsem viděla?"
"Co?"
"Viděla jsem, jak ten muž vychází zadními dveřmi domu a jde ke garáži, kde bylo zaparkované auto - a víte, co nesl?"
"Co?"
"Nesl na rameni velikánský ranec, něco zabaleného v koberci nebo v dece. A víte, pane Lame, co to bylo?"
"Co myslíte?"
"Nejde o to, jestli si to myslím, já to vím. Nesl tělo té ženy."
"Viděla jste ji?"
"Ovšemže ne. Chudinka byla celá zabalená do toho koberce nebo do deky nebo do čeho. Ji jsem neviděla, ale zato jsem viděla jeho. Ten ranec dával tušit, že je v něm lidské tělo. Jak ho nesl na rameni, při své tíze se ranec kýval dozadu a dopředu jako teplé bezvládné tělo. Nebo spíš kolébal než kýval. Vešel do garáže a viděla jsem, že se tam rozsvítilo. A pak jsem uslyšela, jak zaklaply dveře zavazadlového prostoru. Znáte ten plechový zvuk, když se zavře kufr auta."
"Mohla byste mi tu paní popsat?"
"Byla spíše menší a moc hezká. Víc než šestadvacet jí nebylo, a možná byla i mladší. Říkám si, co proboha taková žena mohla na Drurym Wellsovi vidět. Řekla bych, že vážila něco málo přes padesát a měřila asi metr pětapadesát."
"Jaké měla oči?"
"Modré. Byla rusovláska a v šortkách vypadala moc roztomile. Měla je na sobě skoro pořád."
"Asi jste si šla zase lehnout, když Wells –"
"Kdepak lehnout! Seděla jsem tam a pozorovala - a víte, co se dělo?"
"Co?"
"Ten člověk zas vyšel z garáže a nesl lopatu a krumpáč."
"Bylo dost světla, abyste poznala, co nese?"
"Tolik světla zas nebylo, abych mohla odpřisáhnout, že jsem to viděla, ale zaslechla jsem, jak krumpáč narazil na lopatu. Znáte přece ten zvuk, když kov narazí na kov."
"A dál?" řekl jsem.
"Zhasl v domě světlo, dal krumpáč a lopatu do auta, vypnul světlo v garáži a zajel s autem po příjezdové cestě za dům, takže jsem nic neviděla. Bůh suď, co tam dělal, ale auto tam několik minut stálo, pak vyjel na silnici a odjel."
"Dobře," řekl jsem, "a uvědomila jste policii?"
"Uvědomit policii!" zvedla hlas, "Vždyť jsem vám říkala, jak se na tyhle záležitosti dívá Wendell Charles Raleigh. Udělala jsem dost velkou chybu, že jsem to řekla jemu. Málem mi na místě utrhl hlavu, jako by to byl zločin, když se člověk snaží zabránit zavraždění sousedky. Kdybych prý v noci místo bloumání v županu a vyhlížení skandálů zůstávala v posteli, měla bych mnohem šťastnější život."
"Kdy se Wells vrátil?"
"Přijel zpátky za dvě a tři čtvrtě hodiny. Takže se mi to, pane Lame, jeví tak, že určitě jel na některou z těch pláží."
"Proč?"
"Protože je to jediné místo, kde můžete někoho pohřbít a odkud se za dvě a tři čtvrtě hodiny můžete dostat zpátky. Beztoho si to musel pořádně kalit a na vykopání dost hlubokého hrobu mu určitě nezbyl čas. Když si představíte chlapa s krumpáčem a lopatou, jak ve vlhkém písku kope jámu, odhaduji, že může vykopat slušný hrob za tři čtvrtě hodiny."
"Viděla jste ho zajíždět zpátky?" zeptal jsem se.
"Ano."
"A viděla jste, že z auta něco vynesl?"
"Ne. Jenom s autem zajel do garáže a potom šel do domu. Viděla jsem ještě, jak se v kuchyni za chvíli rozsvítilo, podle všeho si uvařil hrnek kafe. Možná si také dal pořádného panáka Říkám vám, on je přesně ten typ, co by dokázal svou manželku zahrabat a pak by se vrátil, šel si udělat kafe a dát panáka a nakonec by vlezl do postele s pocitem, že mu svět může být ukradený."
"A paní Wellsovou už jste pak neviděla?"
"Posledním projevem jejího života, který mohl někdo zaznamenat, byl ten výkřik, po kterém přišel úder. Já –"
"Ale vy jste přece ten úder neviděla?"
"Neviděla, ale slyšela!"
"Druhý den ráno jste paní Wellsovou neviděla?"
"To tedy ne."
"A co pana Wellse?"
"Asi v jedenáct. To jsem ho viděla poprvé, co vstal. Šel do garáže, chvíli tam byl, pak vyšel a jenom semtam do něčeho píchl."
"A co vy?"
"Celkem nic. Vlastně jsem - zkrátka, musela jsem si vypůjčit trochu cukru, protože jsem zjistila, že jsem všechen

vypotřebovala. Tak jsem tam šla a zaklepala na dveře kuchyně, čistě po sousedsku, jak to vždycky dělám, víte?"
"A co bylo?"
"Pan Wells přišel ke dveřím a já jsem se ho zeptala, jestli bych mohla mluvit s paní Wellsovou, a on řekl, že leží s bolestmi hlavy, a zeptal se, co chci, a já jsem mu řekla, že potřebuji hrnek cukru. A tak mi ho přinesl."
"Nic jiného jste si už vypůjčit nešla?"
"Vypůjčit už ne. Ale později jsem to vrátila. Naplnila jsem hrnek cukrem a Šla jsem tam a –"
"A pak?"
"Šla jsem ke dveřím kuchyně."
"A chtěla jste mluvit s paní Wellsovou?"
"Přesně tak."
"Neviděla jste ji?"
"Vždyť vám říkám, že od té noci po ní nebylo ani vidu ani slechu. Tenkrát tam byla naposledy - tedy živá."
"A co vám pak řekl?"
"Řekl, že paní Wellsová odjela autobusem. Ale já jsem moc dobře věděla, že neodjela, protože jsem jejich dům pozorovala. Vím, že se na dvoře ani nikde jinde vůbec neukázala."
"Zmínila jste se o tom ještě někomu jinému, paní Raleighová?"
"No, včera odpoledne se objevil nějaký Corning, takový vysoký venkovan, a říkal, že se pokouší sehnat nějaké informace o našich sousedech. Chvíli jsem s ním mluvila - nijak moc, protože mě Wendell vždycky varoval, abych se s cizími lidmi nepouštěla do velkých řečí."
"Řekla jste mu v podstatě to, co mně?"
"No, odpověděla jsem mu, na co se ptal. Z opatrnosti jsem se mu se svými dohady moc nesvěřovala, ale zase jsem nechtěla vypadat jako zaražený venkovský balík."
"Váš postřeh zaslouží uznání. Když dovolíte, myslím, že jste si počínala jako vynikající detektiv," řekl jsem.
"Jděte, opravdu?" řekla a celá jen zářila. "To je tedy poklona, pane Lame. To by měl slyšet můj manžel.
Vsadila bych se, že jste měl spoustu vzrušujících zážitků," dodala s neskrývanou závistí. "A já jsem zde zavřená v baráku a široko daleko se skoro nic neděje."
"Umím si představit, jak vám je," řekl jsem a potřásl jí rukou.
Potom jsem se vrátil k domu panaWellse a u hlavního vchodu zazvonil. Uvnitř se ozvalo: "Kdo je to?"
"Lam," křikl jsem do zavřených dveří.
"Co chcete?"
"Snímek vaší ženy. Máte nějaký?"
"Ne!"
"Vůbec žádný?"
"Ne!"
Vzal jsem za kliku, ale bylo zamčeno. Obešel jsem dům a nahlédl do garáže. Wellsova rachotina byla značně zchátralá.
Právě jsem si zapisoval poznávací značku, když světlo dopadající na můj záznamník zvenčí potemnělo. Ve dveřích stál Wells.
"Nemám rád, když se mi někdo potlouká kolem domu," řekl.
"Nevadilo bych vám, kdybych se vám podíval do auta?" zeptal jsem se.
"Vadilo."
"A kdybych se na chvíli porozhlédl ve vaší garáži?"
"Nepřeji si to."
Co se dá dělat," řekl jsem s úsměvem a strčil záznamník do kapsy. "Měl byste něco proti tomu, kdybych se zde zdržel?"
"Měl."
Zamířil jsem podél zdi garáže ke dveřím a vyšel ven.
"Vracet se nemusíte," řekl Wells. "A můžete té všetečné ženské vedle říct, aby si přestala pouštět hubu na špacír, nebo navštívím advokáta."
"Za to byste musel platit," řekl jsem. "Stačí zavolat poldy a požádat je, aby si s ní promluvili."
"Jděte k čertu," on na to.
Vyprovodil mě ke dveřím, zůstal stát a sledoval, jak jdu k sousedům naproti.
Zazvonil jsem a přišla mi otevřít zavalitá žena. Řekla mi, že o ničem neví a že se se svými novými sousedy dosud ani neseznámila.
Nedostal jsem se s ní ani o krok dál.
Když jsem odjížděl, Wells byl na dvoře a pozoroval mě.

KAPITOLA 4

Odpoledne jsem věnoval pochůzkám.
Opatřil jsem si jízdní řád autobusové linky, zjistil jména řidičů, vyhledal je a každého se zeptal na mladou ženu ve věku třiadvaceti až šestadvaceti let, rusovlásku s modrýma očima, metr pětapadesát vysokou, asi padesát kilo, s kufrem, která nastoupila do autobusu v pátek pozdě v noci nebo v sobotu časně ráno. Bylo mi jasné, že jediné konkrétní vodítko, které jsem jim mohl dát, je kufr.
Nedostal jsem se ani o krok dál.
Probíral jsem se relevantními statistikami, a ačkoli jsem našel záznam o sňatku uzavřeném mezi Drurym Wellsem a Estelle Amblerovou osm let předtím, o sňatku Druryho Wellse a Yvonne Wellsové jsem záznam najít nemohl.

Zatelefonoval jsem na agenturu a řekl, aby mě spojili s Bertou Coolovou.
"Zde Donald," řekl jsem, když jsem uslyšel její hlas.
"Ahoj, smolaři, copak zas je?"
"Mluvil jsem s paní Raleighovou," řekl jsem. "Myslí si, že Yvonne Wellsová byla minulý pátek zavražděna. Mluvil jsem taky se sousedy odnaproti, ale ti nic nevědí, akorát do toho nechtějí být zataženi. Abych zjistil, jak paní Wellsová odjela s kufrem z domova, zkontroloval jsem autobusy na lince. Bezvýsledně. Prohrabal jsem statistiky. O jejich sňatku není nikde záznam."
"To jsou mi věci," řekla, "takový inteligentní hoch a tak slabé výsledky."
"Je to džob za sto padesát dolarů," řekl jsem. "Musíme z toho mít nějaký zisk. Chceš snad, abych mu za sto padesát dolarů odvedl práci v hodnotě pěti set dolarů?"
"I za sto padesát dolarů je to šlendriánská práce," řekla.
"No jo," já na to, "máme šlendriánského klienta."
"Když přišel poprvé, nebyl takový. Překypoval nadšením. Chystal se nám poskytnout dobrý výdělek. Kdybychom ji byli našli, vsadím se, že by nám dal podíl na zisku z ropného pramene."
"Znám ho jen podle toho, co se odehrálo po půl jedenácté. Chtěl levnou práci. A tu mu odvádím," řekl jsem.
"Nebuď kvůli tomu tak popudlivý," řekla. "Mohls alespoň zkontrolovat registraci toho auta a vypátrat něco o té nemovitosti."
"Myslím, že to k ničemu nebude," řekl jsem.
"Ale na škodu to taky nebude," řekla Berta úsečně. "Mám pocit, že si toho klienta můžeme zase získat, když mu odvedeme dobrou práci."
"Tak dobře," řekl jsem, "budu tomu věnovat ještě trochu času."
"Buď opatrný na výdaje," varovala mě Berta. "Při tak malé záloze je nemůžeme příliš zvednout."
"Budu dávat pozor," řekl jsem.
To odpoledne a následující den jsem měl ještě nějaké další pochůzky a spotřeboval jsem něco na meziměstské hovory. Důvěrnou cestou jsem zjistil, že Wells koupil svůj automobil v autobazaru a že ho před tím používali čtyři nebo pět majitelů Přešetřil jsem si, jak je to s tu nemovitostí. Byla to podivná transakce. Wells se tam nastěhoval s vědomím, že je objekt náležitě zařízen a že může zaplatit nájemné za dva měsíce. Bude-li se mu dům líbit, může po dvou měsících zaplatit první splátku a podepsat kupní smlouvu. Nebude-li se mu tam líbit, může se odstěhovat. Realitní zprostředkovatel, který transakci provedl, měl za to, že je pan Wells "naprosto v pořádku". Vzhledem k takové finančně nenáročné transakci nevyžadoval agent od svého klienta podepsání žádných smluv a dal Wellsovi stvrzenku, na kterou připsal podmínky smlouvy a kterou podepsal prostě jako zprostředkovatel.
Tento agent si vyžádal reference a dostal dvě jména. Napsal těm lidem, ale neměl čas čekat na odpověď.
Druhý den, v úterý v půl šesté jsem toho nechal. Ničeho jsem se nedopracoval, a ani jsem nepočítal, že se něčeho dopracuji.
Odjel jsem do kanceláře agentury a sestavil do diktafonu zprávu. Oznámil jsem, že pátrat po paní Wellsové je jako hledat jehlu v kupě sena, přičemž ani nevíme, kde ta kupa je; a že se podle mého soudu nikam nedostaneme, dokud nebude vyrozuměna policie. Policie by mohla prohledat Wellsův vůz a případně najít skvrny od krve, mohla by zjistit, kdy a kde se Wells oženil, jak se jeho manželka jmenovala za svobodna a kdo byli její příbuzní, eventuálně by mohl a pořídit jakýsi soupis jejího šatstva a dopátrat se, co si z toho vzala s sebou.
Krátce, ohlásit věc policii by bylo ze všeho nejlepší, jinak by totiž náklady byly neúnosné a došlo by k velkému zdržení.
Pro Elsii Brandovou jsem nadiktoval pokyn, aby zprávu s kopiemi přepsala a dala jeden výtisk Bertě Coolové na stůl.
Pak jsem šel na oběd a domů do postele.

KAPITOLA 5

Když jsem ve středu ráno přišel do kanceláře, Elsie Brandová už měla celou zprávu přepsanou.
"Neměla Berta nějaké řeči, proč zde nejsem v devět?" zeptal jsem se jí.
Zavrtěla hlavou. "Dnes je jako beránek."
"Dalas tu zprávu Bertě na stůl?"
"Ano."
"Fajn," řekl jsem. "Uvidíme, co bude dál. Mělo by to být každou chvíli."
Jen jsem to dořekl, zazvonil domácí telefon na mém stole. Zvedl jsem sluchátko. "Donalde, mohl bys přijít ke mně do kanceláře?" ozvala se Berta. "Právě je zde pan Corning."
"Hned jsem tam. Četlas mou zprávu?"
"Byla na mém stole, ale ještě jsem ji nečetla. Dala jsem ji přečíst panu Corningovi."
"On ji teď čte?"
"Ano."
"Budu tam, než ji dočte," řekl jsem.
Elsie Brandová mě s účastí sledovala, jak zavěšuji a jdu kolem jejího stolu. "Mám dojem, že k našemu novému klientovi panu Corningovi nechováš nejpřátelštější city," řekla.
"Nesnáším, když mě chce někdo ovládat," řekl jsem.
"Všimla jsem si."
Měl jsem ruku na klice.
"Jak se tě pokoušel ovládnout, Donalde?"

"Řekl jsem mu, aby vystavil šek na tisíc dolarů, že se budeme věnovat pátrání. Přikývl, vyplnil šek a šoupl mi ho. Jenže byl na sto padesát dolarů."
"Hogofogo, co?"
"Přesně tak," řekl jsem.
"Z toho, co říkala Berta, jsem usoudila, že ten člověk nechce, aby o tom byla vyrozuměna policie."
"Přesně tak."
"Dokonce si to přeje ze všeho nejmíň."
"Taky se mi to tak rýsuje."
"To tedy bude při čtení tvé zprávy vyskakovat až do stropu."
"Strop máme pojištěný."
Zasmála se. Otevřel jsem dveře, prošel sekretariátem a Bertinou čekárnou a vstoupil do její kanceláře. Lawton Corning právě dočetl zprávu. Když jsem se objevil, vyskočil z křesla, vrhl na mě zničující pohled a prudce mrštil průklepovými papíry na zem.
"Krucinál!" zaklel, "říkal jsem vám, že do toho nechci zatahovat policii."
Podíval jsem se mu do očí. "No a?"
"Zřejmě jste nevěnoval dostatečnou pozornost tomu, co jsem vám řekl," pokračoval. "Vlastně jste šel jen po tom, co bylo nasnadě, a pak jste ucouvl a navrhl obrátit se na policii."
"Řekl jsem vám, že k tomu, abychom ji našli, by bylo zapotřebí zálohy ve výši jednoho tisíce dolarů. Vy jste se mnou nesouhlasil."
"Nesouhlasím s vámi ani v mnoha jiných věcech."
"Na to máte právo," řekl jsem. "Chtěl jste, abychom našli paní Wellsovou. Vyžádá si to spoustu času a peněz, a pokud budete používat služby soukromých agentur, ani za tuto cenu ji nemusíte najít. Budete mít lepší šance, obrátíte-li se na policii."
"To určitě," řekl uštěpačně. "Máte-li na prstu u nohy kuří oko, můžete je odstranit tak, že si dáte uříznout nohu až u kolena."
"I tak je to možné," připustil jsem.
"Myslíte si, že je mrtvá?" zeptal se Corning.
"Nevím."
"Jak dlouho ji chcete hledat? Děláte na tom už dva dny."
"Nemohu nikoho nutit, aby odpovídal na mé otázky. Policie tu možnost má, takže může mít i výsledky."
Vstal a sáhl po klobouku. "Kouká mi něco z těch sto padesáti dolarů?"
"Nic už z nich nezbývá," řekl jsem. "Sečteme-li honorář a výdaje, je celkový účet za tu dobu fakticky o třináct centů větší než těch sto padesát dolarů. Radím vám, abyste se obrátil na policii, jinak s tím budete mít trable."
"Nehodlám se připravovat na nějaké trable, a nemám ani v úmyslu se obracet na policii."
"Hlásit určité věci je někdy občanskou povinností."
"Jako občan nemám vůči kalifornské policii žádnou povinnost." Sáhl do kapsy, vyndal nějaké drobné, odpočítal třináct centů a opovržlivě je hodil Bertě na stůl. "Vystavte mi příležitostně stvrzenku, abych to mohl zahrnout do daně ze svého příjmu."
Obrátil se ke mně. "Budu se starat o své věci, pane Lame, a vy se starejte o své."
"Právě tohle jsem vám chtěl navrhnout. Mám tomu rozumět tak, že o naše služby už nestojíte?"
"To si pište."
"Od této chvíle tedy pro vás nepracujeme?"
"V žádném případě."
Zvedl jsem telefon, řekl: "Město, prosím" a vytočil číslo.
Právě měl ruku na klice, když jsem řekl: "Oddělení vražd, prosím."
Otočil se na patě a podíval se na mě.
"Je tam Frank Sellers?" zeptal jsem se.
"Moment."
Ozval se Sellers.
"Haló, kdo je tam?"
"Tady Donald Lam," řekl jsem.
"No ahoj, ty mrňousi! Copak zase vyvádíš? Nedělals mi už dost dlouho těžkou hlavu, takže jsem –"
"Musím ohlásit možnou vraždu."
"To tedy musíš!"
"Přesně tak."
"O koho jde?"
V tu chvíli pustil Corning kliku, obrátil se a vrhl se ke mně tak rychle, až mě to překvapilo.
"Počkej u telefonu," řekl jsem do mikrofonu. "Myslím, že nějakou slíznu. Možná uslyšíš, jak to zaduní."
Corning se zarazil.
"Od koho to slízneš?" zajímal se Sellers.
"Myslím, že si to rozmyslel. Ten člověk nechce, aby naše agentura ohlásila policii, co o tom vím."
"Že nechce? Řekni mi, kdo to je, a já už ho naučím slušnému chování," řekl Sellers.
"To dost dobře nejde."
"Myslím, že s tebou budu chtít mluvit," řekl Sellers.

"Asi jo," řekl jsem já.
"Fajn, Donalde, za chvíli jsem tam. Nechoď nikam a počkej na mě. Bude-li ten chlap chtít dělat potíže, zdrž ho tam."
"Jak bych to asi měl udělat?"
"Poslož mu jako míč k výcviku boxerů," řekl Sellers. "Nic lepšího neznám. On se bude cítit při tom pohybu dobře a ty na tom nebudeš o nic hůř, než kdyby ses chtěl sám do něho pustit."
"Máš po ruce tužku?" zeptal jsem se. "Nemusíš sem chodit."
"Tužku a papír," řekl. "Spusť!"
"Před týdnem se nastěhoval do Frostmore Road 1638 Drury Wells se svou manželkou Yvonne, třiadvacetiletou až šestadvacetiletou rusovláskou, vysokou asi metr pětapadesát, něco přes padesát kilo. Podle toho, co říká jejich sousedka, paní W. Charles Raleighová, měli v pátek v noci příšernou hádku. Zaslechla prý nějaký úder. Potom Drury vyšel ven a nesl nějaké břemeno, podle jejího názoru tělo zabalené do koberce nebo přikrývky. Odnesl je do svého auta a -"
"Zajedu tam," přerušil mě Sellers.
Corning se na mě vrhl.
Pokusil jsem se uhnout.
Corning mi jednou tlapu sevřel šíji, druhou sáhl po telefonu.
"Dělej," křikl jsem do mikrofonu, a vzápětí Corning jedním mocným trhnutím vyrval telefon ze zdi a mrštil jím do opačného kouta kanceláře. Z očí mu zírala vražedná zášť.
Berta seděla naprosto klidně a přejížděla očkama s Corninga na mě a zase zpátky na Corninga.
Texasan se chystal něco říct, pak si to rozmyslel, odhodil mě stranou na Bertin stůl, prudce zmáčkl kliku, trhl dveřmi dokořán a odpochodoval z kanceláře.
"Parchante!" promluvila konečně Berta.
"To patří mně?" zeptal jsem se.
"Jemu," řekla Berta.
Zazubil jsem se na ni. "Tvé partnerské vztahy se zlepšují, Berto."
"Jdi mi k čertu!" křikla na mě. "Vypadni!"
Vyhověl jsem jí a odešel.
Když jsem vstoupil do své kanceláře, přestala Elsie Brandová psát. "Ropa?" zeptala se.
"Ricinový olej," odvětil jsem a šel si sednout ke svému stolu.

KAPITOLA 6
Když jsem příští ráno přišel, Berta už na mě čekala. Vypadala, jako by neuměla do pěti počítat.
"Donalde," řekla, "než se pustíš do práce, nechtěl by ses jít se mnou na chvíli poradit?"
Měla své nejlepší prsteny a chovala se vybraně. Usedla ke stolu, zastrčila si cigaretu do dlouhé špičky, zapálila si a řekla: "Hele, Donalde, nemůžeme dopustit, aby z nás nějaký šašek dělal hlupáky."
Seděl jsem, poslouchal a čekal.
"Noviny ukládají materiál k nekrologům."
"Pokračuj," řekl jsem.
"Včera jsem trochu přemýšlela."
"O čem?"
"O tom parchantovi z Texasu. Když zde byl poprvé, povídal mi něco o okresu San Bernardino, a tak jsem navázala kontakt s redakcí tamních novin a padla jsem tam na někoho, kdo shromažďuje materiál k nekrologu na paní Drury Wellsovou… A víš, co jsem našla?"
"Samozřejmě."
Na tváři se jí objevil výraz překvapení. "Co?"
"Našlas něco, o čem si myslíš, že bys to mohla snadno zpeněžit. Sedíš zde jako kočka, která přede u misky s tučnou smetanou."
Berta se na mě hloubavě zahleděla. "Paní Drury Wellsová," řekla, "zdědila v Kalifornii pozemek asi patnáct kilometrů na západ od malého města jménem Yucca. Odkázal jí ho jeden její strýc z Texasu. Jmenuje se Aaron Bedford."
"Jak se to všechno sběhlo?"
"Bedford asi před deseti dny zemřel a zanechal poslední vůli, podle které mají všechny jeho texaské pozemky připadnout jeho vdově. Veškerý jeho majetek v Kalifornii plus patnáct tisíc dolarů má dostat, bude-li živa, jeho neteř Yvonne Clymerová; kdyby zemřela dřív než on, stala by se dědičkou jeho kalifornského majetku Lucille Pattonová ze Sacramenta, jeho druhá neteř. Yvonne Clymerová je nynější paní Drury Wellsová. Reportéři sanbernardinského listu se po ní sháněli, jenže neuspěli. Wellse sice našli v jeho bydlišti v Banningu, ale jeho žena byla právě na návštěvě u přátel v Sacramentu. Když však novináři Wellsovi o poslední vůli řekli, okamžitě jí zatelefonoval a řekl, aby přiletěla domů. Noviny otiskly pěkný článek s fotografiemi. Ona vskutku vypadá roztomile."
"Jak vidím, Wells s utracením patnácti tisíc z jejího dědictví příliš dlouho neotálel. Téměř okamžitě odjel z Banningu a nastěhoval se do Frostmore Road," řekl jsem.
"Hm, a to asi vedlo k té hádce," řekla Berta.
"Máš ten článek?" zeptal jsem se.
Berta otevřela zásuvku u stolu, vytáhla z něho novinový výstřižek a podala mi ho.
Byl na něm snímek Yvonne Clymerové-Wellsové v sukni a ve svetru. Byla vůči fotografům velkorysá: většinu plochy zabíraly její nohy.

"Pěkný kus," řekl jsem.
Berta odfrkla. "K čertu, nekoukej na její nohy a přečti si ten článek! Jde o byznys."
Četl jsem, ale nic nového jsem nenalézal. O tom všem se mnou Berta mluvila už dřív.
"Na tom pozemku u Yuccy je ropa," řekla.
Zavrtěl jsem hlavou.
"Jak to víš, ty chytráku?"
"Od jednoho geologa."
"No a?"
"Když jsme spolu mluvili o potenciálních ropných pozemcích, zeptal jsem se ho na celé to údolí."
"A co říkal?"
"Říkal, že by se při vrtání narazilo na žulu."
"A nač narazíš, ty mudrci, když se provrtáš žulou?"
"I na to jsem se ho ptal," řekl jsem.
"A co on na to?" zeptala se Berta a plna očekávání se ke mne naklonila.
"Zas jen na žulu," řekl jsem.
Berta se zase usadila a v očích jí začalo jiskřit. "Na svou inteligenci, Donalde, jsi strašně prostoduchý."
"Co zas? Tak ven s tím," řekl jsem.
"Tenhleten Corning chce investovat peníze do nového ropného zdroje. My se do toho můžeme na samém začátku vklínit. Hupsneme na tu holčičku, aby přenesla práva těžby na nás. Pak bude Corning muset jednat s Bertou Coolovou. Já mu ukážu, že ženská dokáže být stejně tvrdá jako chlap."
Zavrtěl jsem hlavou. "Nebylo by to morální."
„Proč ne?"
"Jednali jsme s ním jako s klientem. Svěřil se nám s určitými věcmi."
"Ba ne. Zaklínal se, že mi o ropě vůbec nic neřekl. Zapřísahal se, že se mnou nemluvil o vrtech ani o právu těžby. Přece jsi ho slyšel. Hele, můžeme tam proniknout a získat i některé sousední pozemky a -"
Zavrtěl jsem rozhodně hlavou.
„Proč ne?" naléhala Berta.
"Z morálních důvodů," řekl jsem.
"Morálka!" zvolala Berta. "Ta tvoje zatracená morálka! Ty-"
Vtom se rozletěly dveře a na prahu stál Frank Sellers. "To je mi pěkné," řekl. "Zas jedna malá přátelská porada partnerů. Berto, mysli na svůj vysoký krevní tlak. Jak se tak na tebe dívám, dosahuje dvou set třiceti."
Sellers zavřel kopnutím dveře, posunul si klobouk do týla a přehodil si vlhkou cigaretu z jednoho koutku úst do druhého. S úsměvem si nás změřil tolerantníma, dobromyslnýma a zároveň podezíravýma očima.
"Až takhle jednoho dne bez ohlášení vpadneš do nějaké privátní kanceláře," řekla Berta, "někdo tě zastřelí."
"Tak, tak," řekl Sellers, "ale já ztělesňuji majestát zákona - a zákon nemůže vyčkávat. Vražda se nedá utajit. A když mě, lidi, informujete o nějaké vraždě, potřebuji vědět, kde je ten oheň, ze kterého mám tahat kaštany, a jak je velký."
"Jen si nespal prsty," vyjela na něho uštěpačně Berta.
"To bych nerad," řekl Sellers.
Opřel se o zeď s nenucenou bodrostí člověka, který má v rukou všechny trumfy a je si toho vědom. Zpod střechy klobouku posunutého do týla se mu draly husté kučeravé vlasy.
"Tak co, drahoušková, kdo z vás mi poví něco o paní Wellsové?"
"Už jsme ti o paní Wellsové řekli," ozvala se Berta. "Tak proč si k čertu nehledíš své práce? Panebože, my máme snahu začerstva tě informovat, a co děláš ty? Nejdřív se na to pěkně vyspíš, a potom se jdeš podívat, oč vlastně jde."
"Nonono, Berto," řekl Sellers, "nebuď na naše oddělení tak nespravedlivá. Pustili jsme se do toho půl hodiny po tom, co jste nás informovali, a přesto jsme měli velké zpoždění."
"Co tím velkým zpožděním myslíš?" zeptal jsem se.
"Chvíli poté, co jste nám volali, skočil Drury Wells do své staré rachotiny a nechal za sebou jen mračno prachu. Domů se nevrátil. Hlídali tam celou noc naši lidé. Když se neobjevil, dostali jsme příkaz k prohlídce a šli dovnitř."
"Našli jste něco?"
"Nic."
"Jak to, nic?"
"Jak to říkám. Nic. Nějaké šatstvo. Strašnou spoustu špinavého nádobí. Všude jen nepořádek. Zaplevelenou zahradu, krumpáč a lopatu. Žádný koberec nechyběl."
"A co krev?"
"Žádná."
"Jak víš, že nechyběl žádný koberec?"
"Byl to dům se zařízením. Sehnali jsme realitního zprostředkovatele. Podle inventáře, který měl s sebou, žádný koberec nechybí. Chybí však paní Wellsová a Drury Wells. Paní Raleighová vypráví velký příběh o vraždě, jenomže v něm chybí mrtvola."
Vyměnili jsme si s Bertou pohled.
"A teď mi povězte," řekl Sellers, "proč vás ten případ zajímá."
"Chtěl jsem tu pohřešovanou ženu najít pro jednoho klienta," odvětil jsem.
"Jenom žádné tajnosti," řekl Sellers. "Kdo je ten chlap, co si vás najal?"
"Hele, Franku," řekla Berta, "on není náš klient. Je to sprostý šarlatán -"

"Je to náš klient, Berto," skočil jsem jí do řeči.
"Byl to náš klient," řekla Berta. "No a?"
"Uvědom si, že jde o vraždu," připomněl mi Sellers.
"Jak to víš, Franku?"
"Právě to zjišťuji."
"Až toho zjistíš o trochu víc, zase se sem vrať," řekl jsem.
"Zjišťuji toho víc právě zde a teď."
"Ale jenom z toho, co jsme ti řekli."
"Uvědom si, že se od tebe očekává, že budeš v kriminálních záležitostech spolupracovat s policií," řekl Sellers.
"Jmenuje se Lawton C. Corning," řekla Berta. "Chtěl, abychom našli paní Wellsovou."
"To už je lepší," řekl Sellers. "Máš jeho adresu, Berto?"
"Hotel Dartmouth."
"A dál?"
"Napsal nám šek, který měla vyplatit jedna banka v San Antoniu. Dal nám sto padesát dolarů za práci, která vydá za tisícovku. Je to podfukář."
"Tak se mi líbíš, Berto," řekl Sellers. "Jak vypadal?"
"Jako každý Texasan."
Sellers se obrátil ke mně. "Donalde, když jsi mi telefonoval, měl jsem dojem, že je zde nějaký menší binec."
"Taky že byl," řekla Berta.
"Co to bylo, Donalde?" zeptal se Sellers.
"Corningovi vadil ten nápad s policií."
"Vyškubl telefon ze zdi," řekla Berta.
"Proč mu to vadilo?" zeptal se Sellers.
"Berta je v poněkud hovorné náladě, Franku," řekl jsem. "Já to vidím tak, že je to náš klient."
"Nešlo mu o zatajení nějakého zločinu," řekla Berta. "Potřeboval od ní podepsat nějaké listiny nebo co. Potřeboval ji živou."
"O vraždu nebo dvě mu tedy nešlo?" zeptal se Sellers.
"Vůbec ne."
"Máte nějaké fotky?" zeptal se Sellers.
"S kým?" zeptala se Berta.
"Tak dělejte," řekl Sellers. "Vymáčkněte se. Nějaké snímky s tou ženskou?"
Podíval jsem se na Bertu. Váhala.
"No?" řekl Sellers.
"To je soukromé," řekla Berta. "Vyhrabala jsem to v San Bernardinu, ale určitou představu to dává. Jde o to, aby to bylo pokládáno za naprosto důvěrné. Nechceme, abys někde žvanil o -"
"Tak dělej," přerušil ji Sellers netrpělivě, "dej to sem! O tom ostatním si promluvíme potom."
Berta otevřela zásuvku u stolu a vytáhla výstřižek ze sanbernardinských novin.
Sellers přelétl text článku a soustředil se na snímek. "Tenhle kus by se Donaldovi líbil," řekl.
"Taky že se líbil," řekla Berta.
"A pořád líbí!" dodal jsem.
"Předpokládám, že jste byli na daňovém úřadu a seznámili se s popisem toho pozemku?"
Berta na to nic neřekla.
"Co na něm je?" zeptal se Sellers.
"Žula," řekl jsem.
Zazvonil telefon.
Berta Coolová zvedla sluchátko a řekla: "Haló… Kdo…? Ano, je zde. Zůstaňte na příjmu." Přikryla sluchátko rukou.
"To je pro tebe, Franku. Chceš to vzít?"
"Ovšem," řekl Sellers. "O tom, kam jedu, věděli jen lidé, kteří byli určeni hlídkovat u Wellsova domu. To určitě znamená, že se Drury Wells vrátil. Zajedu tam a důkladně ho proklepu." Vzal si od Berty telefon a řekl: "Jo, zde Sellers… Kdy…? Ještě je tam…? Fajn. Uzavřete ten prostor a udržujte ho uzavřený, i kdyby s tím byly nepříjemnosti. Už tam jedu." Zavěsil, kývl na mě hlavou a řekl: "Pojď, velký šéfe."
"Kam?" zeptal jsem se.
"Se mnou."
"Do Wellsova domu?"
"Přesně tak."
"Objevil se?" zeptal jsem se.
"Do toho jsi mě dostal ty," řekl Sellers. "Dám ti teď možnost použít tu chytrost, o které Berta pořád mluví, abys mě z toho dostal. Vezmi si do kapsy ten výstřižek a pojď."
"Nemůžeme potřebovat, aby se to odnášelo z kanceláře," řekla Berta. "Je to soukromé a –"
Sellers na ni upřel zrak. "Byla bys raději, kdyby to bylo v Donaldově, nebo v mé kapse?" zeptal se.
Berta o tom nepřemýšlela déle než půl vteřiny. "V Donaldově," řekla.
"Myslel jsem si to," řekl Sellers. "Tak pojď, Donalde, jdem na to."
Sellersův policejní vůz parkoval před domem. Při jízdě neměl puštěnou sirénu ani zapnutý majáček, ale s dopravními předpisy včetně nejvyšší povolené rychlosti si hlavu příliš nelámal. Vypadal, jako by jel najisto.

Obrátil jsem k němu hlavu. "Řekni mi, co se přihodilo."
„Měl jsem hovor," řekl.
"To vím. O čem byla řeč?"
"Až se tam dostaneme, uvidíme."
"Wells je tam?"
"Řekl jsem ti, že uvidíme."
Viděl jsem, že pokoušet se z něho něco dostat nemá smysl, a tak jsem se odmlčel a přemýšlel, co všechno se mohlo stát. Vytanulo mi na mysli, jak naléhal, abych vzal s sebou ten novinový výstřižek, a tato okolnost mě krajně znepokojila.
Jízdou po dálnici jsme ušetřili čas, nakonec jsme z ní odbočili, ujeli asi šest nebo osm kilometrů po vedlejší silnici a zahnuli do Frostmore Road. U druhého nebo třetího domu za Wellsovým příbytkem parkovalo nějaké auto. Frank Sellers zajel k němu a zastavil.
"Ještě je zde?" zeptal se muže v druhém autě.
Chlápek přikývl.
"Fajn," řekl Sellers. "Uzávěru už můžete zrušit, ale zdržujte se poblíž a mějte rádio na příjmu. Budu vám dávat všechny pokyny přes policejní spojovací systém."
Sellers znovu nastartoval a popojeli jsme k Wellsovu domu. "Tak jdem," řekl Sellers.
Šel jsem za ním dovnitř. Sellers zmáčkl palcem tlačítko zvonku. Dveře se otevřely a objevila se v nich pěkná kost v přiléhavém triku a ve velmi krátkých šortkách. Byla to rusovláska s modrýma očima a s postavou připomínající kočičky v komiksech.
"No ahoj, chlapci," řekla, "s čímpak přicházíte? Přivydělláváte si na studium prodáváním magazínů? Předvádíte vysavače? Nebo prodáváte kartáče…? Musíte mi prominout, jak vypadám. Chystám se umývat nádobí. Přišla jsem domů a zjistila, že je všechno nádobí špinavé a ve vaně je kolem dokola kruh… Chudák ženská je věčně v jednom kole.
Sellers obrátil klopu saka a ukázal jí odznak. "Jsem od policie," řekl.
"Ale, ale, copak jsem provedla?"
"Na to se vás chci právě zeptat."
Usmála se na něho bezelstnýma očima. "Asi by bylo lepší se zeptat, co jsem neprovedla."
"Tak nám o tom povězte."
"Půjdete dál, nebo zůstanete zde? Měla jsem ruce ve vodě na nádobí, a pokud to povídání s vámi zabere víc času, potřebuji šje trochu nakrémovat. Ženská dnes musí o svou pokožku pečovat."
"To chválím," řekl Sellers.
"No, snažím se. Pojďte dál," řekla.
Vešli jsme do obývacího pokoje. Místnost byla ještě cítit po tabáku, ale popelníky už byly čisté a v kuchyni jsem viděl na stole hromádku umytého nádobí; hned vedle dřezu byla větší hromada špinavého nádobí. Z horké vody v dřezu stoupala pára.
Zamířila do ložnice a broukala si nějakou melodii. Vrátila se a ruce jí voněly pleťovým mlékem. "Tak co na mě máte, chlapci?"
"Jste paní Wellsová?"
"To souhlasí."
"Prvním jménem?"
"Yvonne."
"Kde jste se zdržovala?" zeptal se Sellers.
"Porůznu."
"Čím to, že jste odjela?"
"Ptáte se úředně?"
"Můžete to tak brát. Nejsem placen za to, abych trávil ranní čas tím, že si budu s krásnými rusovláskami povídat o nenávratných víkendech."
"To je škoda," řekla. "Líbilo by se vám to."
"Určitě," odvětil Sellers, "jenže teď je řeč o tom, kde jste byla."
"Tak dobře," řekla otráveně. "Měli jsme s manželem hádku. Docela to s ním ujde, i když má vznětlivou povahu. Vím, když se tu a tam rozčílí, že k tomu asi zavdávám příčinu. Pokaždé, když ho popadne vztek, odejde ode mě. Sbalí si pár přikrývek, hodí je do auta, odjede někam a spí pod širákem. Někdy je pryč jen hodinu nebo dvě, dokud se neuklidní, jindy je z domova třeba týden. Po té poslední hádce si jako obvykle hodil deky přes rameno a vypadl. Ale tentokrát jsem se pořádně naštvala i já. Počkala jsem, až bude pryč, a řekla si, až se zase vrátí, já už tady nebudu.
Ani jsem se neobtěžovala balením kufru, jen jsem si vzala kartáček na zuby, nějaké prádlo a kelímek s pleťovým krémem."
"Jak jste cestovala?"
"Šla jsem pěšky."
"Na autobus?"
"Poslední autobus už byl pryč. Šla jsem na hlavní třídu."
"A pak?"
"Stopovala jsem."
"Nebylo pro tak hezkou ženu jako vy nebezpečné stopovat takhle v noci?"
"Přijde na to, co pokládáte za nebezpečné. V prvním autě, které projíždělo, seděl chlápek s manželkou, a jak se za mnou

otáčel, málem sjel se silnice, ale přesto nezastavil. V dalším voze byli dva chlapi. Zabrzdili na fleku, že se jim až pneumatiky pálily."
"A dál?" zeptal se Sellers.
"Jak se vlastně jmenujete?" odpověděla mu otázkou.
"Seržant Sellers a tohle je Donald Lam."
"A vaše první jméno?"
"Frank."
Oči se jí smály, ačkoli mluvila vážně. "Franku, bylo to strašné! Víte, co ti hanebníci chtěli? Dělali mi nemravné návrhy! No nic, jestli už jste si zjistili, co jste chtěli vědět, vrátím se k svému nádobí."
"Vrátila jste se dnes ráno?"
"To souhlasí."
"Proč"
"Trochu jsem se rozšoupla, vztek na Druryho mě přešel a řekla jsem si, že se vrátím, budu hodná ženuška a umyju nádobí."
"On je starší než vy?"
"Přesně tak."
"Vám to spolu moc neklape?"
"Občas."
Sellers se podíval na mě, jestli něco nemám.
"Co na něm vlastně vidíte?" zeptal jsem se.
"Tu otázku si občas kladu i já," řekla.
"Kde a kdy jste se vzali?"
Změřila si mě od hlavy k patě a řekla: "Ještě začínejte s takovými otázkami i vy!"
"Náhodou je to dobrá otázka," řekl Sellers.
"Stejně náhodná jako sázka do loterie," řekla. "Budete si na ni muset najít odpověď sami. Já jdu domýt nádobí."
Vstala a šla do kuchyně a při chůzi se demonstrativně pohupovala v bocích. Napustila do dřezu ještě trochu horké vody a zeptala se: "Nechcete se zdržet a utřít za mě nádobí?"
Sellers přešel na druhou stranu a opřel se o zárubeň. "Kde je teď váš manžel?" zeptal se.
Zasmála se a řekla: "Podle té všetečné paní odvedle se ‚náhle vzdálil'. Asi se čekáním na mě unavil. No nic, dám to zde jako přičinlivá ženuška do pořádku, a jestli se vrátí, odpustíme si, co jsme si, a budeme šťastně žít, dokud se zase nepohádáme. A jestli se nevrátí, podívám se, kdy je splatné příští nájemné, a vygruntuji pro nového nájemníka. Panebože, mužský ale umí po sobě nechat binec! Nechal to tu úplně zarůst."
Pilně se pustila do nádobí, kladla talíře do odkapávače a splachovala je čistou horkou vodou. "Utěrka je tam na tom věšáku," řekla.
"Děkuji, nechci," řekl Sellers. "Vyhodili by mě za chování pro policejního úředníka nevhodné."
"Tak aspoň tu utěrku sundejte a přineste," řekla. "Mám mokré ruce a nechci pocákat podlahu."
Sellers šel pro utěrku a zeptal se: "Kam ji mám dát?"
"Hoďte mi ji přes rameno."
Nastavila mu rameno, vyzývavě na něho pohlédla a zasmála se.
Sellers jí utěrku přehodil přes rameno.
"Přeložte ji trochu, aby nesklouzla."
Vyhověl jí.
"Díky," řekla. "Chce to jen trochu trpělivosti."
"Tak ukaž," řekl Sellers a obrátil se ke mně, "ať se odsud dostaneme. Podívám se na ten výstřižek."
Podal jsem mu ho.
"Co to máte?" zeptala se paní Wellsová a zvedla oči od odkapávače.
"To je jen pro kontrolu," řekl Sellers.
"Aha, už vím. To je ta fotka ze San Bernardina."
"Jak to, že jste nikdy nebyla ve filmu?" zeptal se Sellers.
"Nikdy mě nepozvali," řekla. "Napadlo mě, že by tomu třeba pomohlo pár fotek v novinách."
"Proto jste odsud odešla?" zeptal se Sellers. "To byl ten důvod?"
Zasmála se, natočila se k němu bokem a trochu do něho zadečkem drcla. "Vy ale víte, jak se ptát, abyste člověka dostali do úzkých," řekla. "Ale proč se nedojdete zeptat té všetečné sousedky odvedle? Beztak se už nemůžete dočkat, až s ní budete mluvit, a ji zas může klepnout pepka ze samé zvědavosti, co se to tu děje."
Sellers si povzdechl, vrátil mi výstřižek a mlčky zamířil ke dveřím.
"Zastavte se zas někdy," pozvala nás paní Wellsová.
Vyšli jsme ze dveří a sestoupili po schodech.
"Kurník šopa!" řekl Sellers. "To tys mě do toho namočil, Lame."
"Do čeho?"
"Do toho případu vraždy. A mrtvola pak oživne a nic jí neschází."
"S tím si začala paní Raleighová," řekl jsem.
"Ale beze mě," řekl Sellers. "Ale stejně si s ní půjdem promluvit."
Tentokrát jsme ani nemuseli zazvonit u dveří. Ani nepředstírala, že nás nepozoruje a že na nás nečeká. Sotva jsme se přiblížili ke kryté verandě, otevřela dveře dokořán.

"Dobrý den, dobrý den!" řekla. "Tak jen pojďte dál. Moc ráda bych věděla, co se tam stalo."
Sellers zůstal stát v chodbě. "Jenom jednu otázku," řekl. "Tu paní naproti jste viděla?"
"To se ví."
"Je to paní Wellsová?"
"Ano," řekla.
"Je to ta žena, o které jste si myslela, že byla zavražděna?"
"Co to povídáte, pane! Neřekla jsem přece, že si myslím, že byla zavražděna. Řekla jsem, že mám pocit, že se tam děje něco podezřelého. Slyšela jsem hádku, slyšela jsem výkřik a viděla jsem, jak ten člověk něco nese."
"Jaké něco?"
"No, podle toho, co teď vím, to bylo pár přikrývek."
"Podle toho, jak jste o tom mluvila," řekl Sellers, "to byla mrtvola zabalená do koberce. Byla těžká a houpala se…"
"Člověk přece při pohledu na někoho, kdo něco nese, těžko pozná, jak je to těžké."
"Jestli člověk nese něco těžkého, poznáte podle toho, jak jde," řekl Sellers.
"Tedy, já… Byla ovšem noc. Pane, měla jsme prostě snahu vám povědět, co se dělo, nic víc. Plnila jsem jen svou povinnost."
"Neřekla jste mi snad, že jste zaslechla nějaký úder?" zeptal jsem se.
"A co má být?"
"Jen jsem si to chtěl ověřit."
"Nebylo to ovšem jednoznačné. Neřekla jsem, že jsem slyšela zvuk úderu. Řekla jsem, že jsem zaslechla zvuk, který mohl být zvukem úderu."
"Mluvila jste o tom s paní Wellsovou?" zeptal se Sellers.
"Ne, nemluvila. A byla bych vám vděčná, kdybyste mé jméno nikde neuváděli."
"Já vím, byla byste ráda - teď," odvětil Sellers.
"Ta paní, co je tam teď, je nepochybně paní Wellsová?" zeptal jsem se. "Je to ta paní, která - ?"
"Copak je možné si tuhle ženu s někým splést?" odpověděla paní Raleighová řečnickou otázkou.
"No, tak si myslím, že to stačí," řekl Sellers. "Pojď, Lame. Jedem!"
Zamířili jsme zpátky k Sellersovu autu. Paní Raleighová zůstala stát na prahu a řekla: "Doufám, že z toho mé jméno určitě vypustíte."
Sellers se ani neobtěžoval ohlédnout a pozdravit.
"Tak vidíš, ty chytráku," řekl, když jsme nastoupili do auta, "dostals mě do toho, teď mě z toho vytáhni."
"Jaképak vytahování?" zeptal jsem se.
"Žádné. Vůbec žádné," řekl. "Akorát že byla ohlášena vražda, ke které nedošlo. Akorát že se našinec nechal narajcovat povídačkou o mrtvé ženě, a ona se pak objeví živá a zdravá."
"Až moc živá," dodal jsem.
"Jenomže to není nic platné," řekl Sellers. "Vyslal jsem tri směny chlapů, aby ten zatracený barák nepřetržitě hlídali. Narafičil jsem to tak, abychom mohli Wellse vyslechnout, jakmile se objeví. Musím o tom podat zprávu. Začínám se červenat."
"Když už jsi to dotáhl tak daleko," řekl jsem, "nebylo by lepší nechat to otevřené, dokud nevstoupí do hry Wells, a vyslechnout ho?"
"Kvůli čemu?" zeptal se Sellers odmítavě. "Kvůli tomu, že se pohádal s manželkou?"
Vyndal z úst zvlhlý doutník a hodil ho na silnici.
"Až na mě příště s něčím přijdeš, Donalde Lame," řekl, "nenaštvi se, když tě nenechám domluvit a zavěsím."
"A ty se zas nenaštvi," řekl jsem já, "když budu příště na stopě nějaké vraždě a zapomenu ti to ohlásit."
Pátravě se na mě podíval a řekl: "Krucinál, nechtěj mě chytat za slovo a obracet ho proti mně. S tím se jdi vycpat! Ptal jsem se, jestli nemáš nějaký nápad, jak mě z té bryndy dostat."
"Možná mám."
"To už zní líp," řekl. "Sem s tím!"
"Než případ uzavřeme," řekl jsem, "podíváme se na Corninga trochu blíž, přičemž ty budeš věc co nejvíc protahovat. Určitě dal Wellsovi hlášku, aby vzal roha."
"Tak hele, ty orlí oko," řekl, "já dělám vraždy, jasné? Nemysli si, že mě dostaneš nějakou senzační informací do prekérní situace a že mě pak spasíš nějakým pochybným tahem. Mám na krku vraždy!"
"Chceš tím říct, že potřebuješ mrtvolu?"
"Potřebuji jen jedno: dostat se z toho ven. Můžeš mi v tom být nějak platný?"
"Zatím ještě ne."
"Nic tě nenapadá?"
"Mám takový poloviční nápad."
"Pořád je to po čertech víc, než mám já," řekl smutně, "a měl bys to nechat dopéct. Až to bude, pískni."

KAPITOLA 7
Páteční ráno ohlašovalo nádherný jihokalifornský den - modrou oblohu, teplo, průzračně jasné hory se zasněženými vrcholy a vzduch vonící zelení.
Posnídal jsem ve své restauraci vejce naměkko, topinky, pomerančový džem a kávu.
Znovu jsem se probíral potřebnými údaji. Drury Wells se oženil s Estelle Amblerovou a rozvod nebyl nikde zaznamenán. Estelle Amblerová uvedla jako místo svého bydliště Sacramento. Její adresu jsem si zaznamenal a v

příslušném telefonním seznamu jsem našel jméno paní Gordon Amblerové. Mela tutéž adresu, jakou udala Estelle.
Zatelefonoval jsem tam přes meziměstskou ústřednu.
"To je Estelle?" zeptal jsem se.
"Momentálně není doma. Vrátí se asi za půl hodiny. Chcete jí něco vzkázat?" zeptala se nějaká žena.
"Děkuji, ne, zavolám jí později," řekl jsem a zavěsil.
Zapsal jsem si poplatek za hovor a obrátil list v záznamníku s označením "Neplánované výdaje".
Zavolal jsem telefonicky na aerolinie. Convairbez mezipřistání letěl do Sacramenta za čtyřicet sedm minut. Objednal jsem si letenku, nasedl do naší agenturní rachotiny a včas dojel na letiště. Doufal jsem, že budu mít dost času, abych zavolal Bertě, ale právě když jsem zaparkoval a vyzvedl si letenku, hlásili přípravu cestujících k odletu. Když jsem si v letadle upevňoval bezpečnostní pás, uvažoval jsem, co by bylo pro Bertin krevní tlak horší: odjet někam na den bez jejího vědomí, nebo se jí ohlásit ze Sacramenta přes meziměstskou? Bylo to prašť jako uhoď, a tak jsem se pohodlně usadil a snažil se odpočívat.
Hukot dokonale seřízených leteckých motorů mě obvykle hned uspí, ale tentokrát se mi to nedařilo. Když jsem sedadlo sklopil a zavřel oči, začalo se mi v hlavě honit všechno možné, takže jsem sedadlo zase narovnal a hleděl z okna.
Dole se klikatila Hřebenová cesta, pak jsme minuli Frazierovu horu a Pilovou horu na levé straně a přehoupli se přes Údolí San Joaquin.
Hluboko pod sebou jsem viděl stužku dálnice, po níž se sunuly drobečky aut. Napravo se na modrém pozadí oblohy rýsovaly jako slavnostní průvod hory Sierry Nevady se zasněženými vrcholky.
Seděl jsem s očima přilepenýma k oknu a v hlavě se mi to točilo na plné obrátky. Na tu otázku musela být někde odpověď. Musel jsem ovšem připustit, že třeba hledám něco neexistujícího; a říct, že by Berta neschválila vynaložení tolika času a peněz na tuhle záležitost, by nemělo daleko k přikrášlování. Berta by se totiž vzteky neznala.
Potom začala letuška roznášet oběd a já jsem se uvolnil.
Když jsme přistáli v Sacramentu, zašel jsem do půjčovny automobilů, ukázal kreditní kartu a vybral si vůz. Pak jsem se v něm vydal na adresu paní Amblerové.
Byl to typický starobylý dům, připomínající kalifornskou minulost. Měl dvě podlaží s vysokými stropy a velkými okny s dřevěnými žaluziemi; okolo domu bylo plno stromů, vysazených dávno před tím, než byl vynalezen automobil.
Vystoupil jsem po dřevěném schodišti, které začínalo chátrat, ke kryté verandě a zmáčkl tlačítko zvonku. Ve dveřích se objevila šedovlasá dáma s bystrýma očkama.
"Bydlí zde paní Drury Wellsová?"
"Ano."
"Vy jste paní Amblerová?"
"Ano."
"Chtěl bych si promluvit s paní Wellsovou."
"O čem?"
"Jde o soukromou věc," usmál jsem se na ni přátelsky, "týká se to jejího manželství, ale rozhodně bych ji nechtěl obtěžovat. Kdyby vám to nevadilo, byl bych rád, kdybyste byla u toho. Nemohlo by to být na škodu."
"Jak se jmenujete?"
"Donald Lam."
"Mimochodem, nebyl jste to vy, kdo dnes ráno volal přes meziměstskou a ptal se po Estelle?"
"Ano, byl."
"Oč vám šlo?"
"Chtěl jsem se přesvědčit, jestli je doma."
"Proč?"
"Abych zbůhdarma nevyhodil spoustu peněz za letenku a zbytečně neztrácel čas."
"Čím se zabýváte?"
"Jsem detektiv - soukromý detektiv."
"Po čem pátráte?"
"Snažím se zjistit, co se stalo s druhou paní Wellsovou."
"S druhou paní Wellsovou?!"
"Ano."
"Žádná druhá paní Wellsová neexistuje."
"Mám nějaké informace, které by vás mohly zajímat."
"Pojďte dál," řekla.
Dovedla mě přijímacím salónkem do velkého obývacího pokoje s vysokým stropem. Velká okna byla obrácena do stinného dvora, který udržoval v pokoji příjemný chládek, i když v tuto denní dobu nebylo ještě horko.
"Posaďte se," řekla. "Dojdu pro dceru."
Za chvíli se vrátila s tmavovlasou ženou, jejíž unavené oči, skleslá ramena a svěšené koutky úst svědčily o hluboké životní rezignaci. Zřejmé o sebe už dávno ztratila jakýkoli zájem.
"To je moje dcera Estelle Wellsová," řekla paní Amblerová.
"Já jsem Donald Lam," představil jsem se jí. "Jsem detektiv a sháním nějaké informace."
"O Drurym?"
"Ano."
"Pan Lam je soukromý detektiv," neopomněla podotknout paní Amblerová.
"Nevím, jestli je v tom nějaký rozdíl," řekla Estelle.

"Způsobil mé dceři hrozné zklamání," vysvětlovala paní Amblerová.
"Máte nějaké dítě?" zeptal jsem se.
"Dvě."
"Kolik jim je?"
"Pět a sedm."
"Estelle není v pořádku," pokračovala paní Amblerová. "Ten člověk s ní zacházel tak, že jí úplně zničil zdraví."
"Pracujete?"
"Tu a tam," vysvětlovala paní Amblerová, "ale stálé zaměstnání mít nemůže. Fyzicky na to nestačí, a ani já na tom nejsem se zdravím nejlíp. A musíme pečovat o děti."
"Poskytuje vám Drury finanční pomoc?"
"Jak kdy," řekla paní Amblerová, "a to mi dělá starosti. K rozvodu nemáme důvěru. Drury dělá posledních pět let co může, aby - jak říká - se domohl své ‚svobody'. Kdyby Estelle přistoupila na rozvod, vyšel prý by jí vstříc, pokud jde o majetkové vyrovnání. Ale ona na to nepřistoupí. Ten člověk je úplně zkažený, pane Lame, beznadějně zkažený."
Přikývl jsem.
"Pravda, kdybychom se rozhodli pro rozvod, dostal by Drury soudní příkaz platit výživné, a kdyby je neplatil, skončil by ve vězení. Ale tím jsme mu stejně museli pohrozit už víckrát případě, že nechal děti na holičkách; a pokud jsme vyvinuli dostatečný tlak, nakonec zaplatil. Tak se to táhne celou dobu, co od něho Estelle odešla. Musela se protloukat, jak to jen šlo, aby uživila děti, a když už bylo zle, vyvinout na Druryho co největší tlak. Na poslední chvíli nějakou částkou přispěl. Mohla bych vyprávět o válce nervů - on se v tom vyzná."
"Nevíte, čím se zabývá?"
"Nemám tušení. Nejspíš nedělá nic. Línějšího člověka jsem v životě neviděla."
"Když se po něm kvůli dětem sháníte, jak ho najdete?"
"Na jedné adrese je čas od času dosažitelný. Je to adresa jeho bratra, Dr. Carletona Wellse."
"Lékař?" zeptal jsem se.
"Dentista," řekla. "Má ordinaci v Los Angeles.
Drury zůstává s Carletonem v trvalém styku, ale mimo rodinu nikdo neví, že jsou bratři. Carleton je chováním svého bratra naprosto znechucen. Carleton je v každém směru džentlmen, a nebýt jeho, Drury by pro děti neudělal vůbec nic. Carleton vždycky zjistí, kde Drury právě je, a dopisy, které mu Carletonovým prostřednictvím posíláme, nakonec svého adresáta najdou."
"Předpokládám," řekla Estelle Wellsová, "že má zas nějaký malér. Je to něco vážného?"
Úsměvem jsem ji uklidnil. "Jen si o něm něco ověřuji. Tak tedy, neznáte mladou ženu jménem Yvonne, třiadvacetiletou až šestadvacetiletou rusovlásku s pěknou postavou, která váží něco přes padesát kilo?"
"Také jsem mívala pěknou postavu," řekla Estelle poněkud melancholicky. "Drury si na děvčatech s pěknou postavou zakládá, jenom nevím, čím si je získává. Když se mu zachce, umí to sice filmovat, ale podle mého názoru snad přitahuje ženy tím, že vypadá, jako by mu na nich nezáleželo."
"Ne, žádnou Yvonne neznáme," řekla paní Amblerová.
"Moment," řekla Estelle. "Nevzpomínáš si na Yvonne Clymerovou, co bydlela v Burbanku naproti nám? Vždycky jsem na ni měla podezření. Drury ji pořád vozil autem domů a tvrdil, že šel náhodou kolem, když vystupovala kus dál v naší ulici z autobusu."
"Ano," řekla paní Amblerová podezíravě, "na Yvonne Clymerovou se ten popis hodí, a když jsem u vás byla na návštěvě, všimla jsem si, že k ní byl skutečně velmi pozorný. Říkám si-"
"Paní Wellsová se znovu neprovdala?" zeptal jsem se.
Estelle rozhodně zavrtěla hlavou, "Vždyť se s ním rozvést ani nechci."
"A ani on se nemůže oženit," dodala paní Amblerová.
"Co o té Clymerové víte?" zeptal jsem se.
"Pamatuji si na ni jako na přeerotizovanou, neomalenou běhnu, která nenechala na pokoji žádného muže v celém bloku," řekla s mírným roztrpčením Estelle. "A když pohlédla na Druryho, mohl jste vsadit hlavu, že z ní Drury oči nespustí."
"Kde je teď, nevíte?"
Zavrtěla hlavou.
"Ale v Burbanku žila, je to tak?"
"To souhlasí."
"Můžete mi říct, na jaké adrese?"
"Já si snad nevzpomenu," řekla, "musela bych se podívat. Poznala jsem Yvonne krátce před tím, než jsem od Druryho odešla. Byli jsme tam jen čtyři měsíce, ale Drury byl pořád pryč, neměl stání a těkal od jedné věci ke druhé."
"Mám její adresu v jednom z tvých dopisů," řekla paní Amblerová. "Hned ho přinesu."
Za malou chvíli byla zpátky a podala mi obálku.
"Je i s dopisem, který v ní přišel a na kterém ta adresa je. Nezdržujte se s jejím opisováním a vemte si to celé. Adresa je v levém horním rohu. Yvonne Clymerová bydlela o několik domů dál na protější straně naší ulice."
"Žila se svými příbuznými?"
"S matkou. Obě pracovaly. Její matka byla rozvedená a podle toho, co vím z doslechu, v případě Yvonne nepadlo jablko daleko od stromu. Byla skutečně nápadně krásná, ale její krása byla vulgární."
"Měla pěknou postavu," připomněla Estelle.
"To by tedy bylo," řekl jsem. "Potřebuji si teď ověřit jednu majetkovou záležitost, ale zanedlouho se vrátím."

"Nedělejte si kvůli nám starosti," řekla Estelle. "Vím, že má Drury nějaký malér. Hrozím se, aby jednoho dne neskončil ve vězení, ale dříve nebo později k tornu stejně dojde."
"Přijde se někdy podívat na děti?" zeptal jsem se.
Paní Amblerová se trpce usmála. "Přichází se na ně podívat vždycky jen proto, aby rozvířil hladinu. Doufá, že ho k nim Estelle jednoho dne nepustí, aby to mohl použít k jejímu obvinění z citového vydírání. Ale nic by mu to nebylo platné. On nikdy nemůže s rozvodem uspět, protože Estelle toho má na něho víc, než Drury tuší. Měl byste vidět některé jeho dopisy, které našla má dcera mezi jeho věcmi. Jsou to hanebné, vrcholně nestydaté dopisy od nějakého tuctu ženských - nechápu, jak nějaká žena může něco takového vůbec napsat."
"Drury je vždycky žádal, aby mu psaly," řekla Estelle bezvýrazně. "Působilo to jako balzám na jeho duši a lichotilo jeho ješitnosti."
"Kdyby se zde ukázal," řekl jsem, "nezmiňujte se mu, že jsem vás navštívil. Nechtěl bych, aby se mé pátrání nějak narušilo."
"To je samozřejmé," řekla paní Amblerová. "Estelle to chápe."
Estelle mi chabě stiskla ruku a unaveně se usmála. Paní Amblerová mě doprovodila ke dveřím. "Je strašné, když musí mladá žena prožívat takové ztroskotání," řekla. "Pro Estelle je hrozné žít v očekávání zprávy, že se otec těch dětí dostal do vězení. Kdyby za dětmi nejezdil, mohla by jim Estelle říct, že umřel, a zapomnělo by se na něho.
Děti dokážou být zlé, rády se posmívají jiným dětem. Skončí-li Drury ve vězení, bude to hrozná tragédie."
"Pokud jde o mě," řekl jsem, "ujišťuji vás, že zachovám naprostou diskrétnost." Zamířil jsem k pronajatému autu, usedl k volantu a chvíli přemýšlel.
Zajel jsem na poštu, vypůjčil si městský telefonní seznam a vyhledal adresu a telefonní číslo Lucille Pattonové.
Pak jsem zajel k jejímu bydlišti. Byl to malý činžovní dům a od jeho správcové jsem se dověděl, že Lucille Pattonová pracuje na jednom státním úřadě, ale nevěděla, na kterém. Dověděl jsem se od ní, že se slečna Pattonová téměř vždy vrací domů kolem čtvrt na šest. Správcová byla řečná paní a toužila si s někým popovídat. Neměl jsem zrovna nic na práci, a tak jsem se posadil a klábosil s ní. Pozvala mě na skleničku a chvíli jsme mluvili o všem možném. Když jsem pak ke konci zase zavedl řeč na Lucille, ochotně se rozpovídala.
Lucille tam bydlela asi pět let. Byla solidní a vážená, přitom i sympatická, takže ji všichni měli rádi. O rodinných záležitostech se vyjadřovala zdrženlivě, zřejmě však byla svobodná. Měřila metr sedmdesát pět, vážila asi dvaapadesát kilo, měla nádherné černé vlasy, tmavá obočí a řasy a šedé oči.
Správcová, které bylo asi pětačtyřicet, odhadovala Lucillino stáří na šestadvacet až sedmadvacet. Je prý to dobrosrdečné děvče a má spoustu přátel, ale své soukromé záležitosti si nechává pro sebe. Má dobré zaměstnání a slušný plat.
Správcová mi chtěla nalít další sklenku, ale omluvil jsem se, nalila si tedy sama a pak se ze mě pokoušela vytáhnout, co dělám a proč se o Lucille zajímám.
Řekl jsem jí, že jsem měl na východě kamaráda, který se s Lucille v době svého působení v Sacramentu znal. Kladl mi na srdce, kdybych se tam někdy dostal, abych Lucille určitě zatelefonoval. Je prý to dáma jaksepatří, přitom milá společnice a nikdy není mrzutá, vždycky má dobrou náladu.
"To je přesně ona," přitakala správcová.
Rozloučil jsem se se správcovou asi ve tři čtvrtě na pět. Řekla mi, kde mám Lucille hledat, a nabídla se, když počkám, že mi ji představí, ale mně tato eventualita nevyhovovala.
Zajel jsem s pronajatým autem na roh domovního bloku, našel volné místo k zaparkování, vystoupil na chodník a čekal. Když jsem Lucille Pattonovou spatřil, jak jde směrem ke mně, hned jsem ji podle popisu poznal. Smekl jsem klobouk.
"Slečna Pattonová?"
Zarazila se a překvapeně na mě pohlédla. Změřila si mě od hlavy k patě a zase zpět.
"Prosím?" řekla.
"Potřebuji s vámi mluvit."
Lehce se ode mě odtáhla. "O čem?"
"O Drurym Wellsovi."
Celá zbledla.
"A o vašem strýci Aaronu Bedfordovi. Možná byste určité informace ocenila."
Zabralo to. Ačkoli už byla na odchodu, zastavila se a její chladné, pátravé šedé oči se střetly s mým pohledem. "Jaké? Oficiální, osobní nebo jen zajímavé?" zeptala se.
"Řekněme, že jejich kombinaci. Jsem detektiv."
"Ukažte mi průkaz."
"Jsem soukromý," řekl jsem.
"Aha," řekla a opět se náznakem odtáhla.
"Promluvíme-li si neformálně, postačí mi to," řekl jsem.
"Poslyšte," řekla, "nemíním si s vámi povídat na rohu ulice, ani si nehodlám sednout do auta vedle vás, takže můžete ty dveře nechat zavřené. Máte-li v ruce nějaké karty, začněte vykládat trumfy na stůl. Budu-li chtít vidět, co vám zbylo v ruce, dám vám vědět."
"Vašemu strýci Aaronu Bedfordovi patřil pozemek v okrese San Bernardino. Zemřel a odkázal ho Yvonne Clymerové."
"Tak?"
"Yvonne Clymerová tvrdí, že je provdaná za Druryho Wellse. Je-li tomu tak, jde o bigamii."
"No a?" řekla. "Bigamních manželství je spousta."
"Chcete snad Yvonne hájit?"

"Proč bych to dělala?"
"Přece je to vaše sestřenice, nebo snad ne?"
"Jsme sice spřízněny, ale v životě jsem ji neviděla."
"Pak už nevím jak dál," řekl jsem. "Dělám na případu a jsem teď v bryndě. Uvítám jakoukoli informaci a myslím, že byste mi mohla pomoci."
"V jaké jste bryndě?" zeptala se.
"To je dlouhá historie."
"Jak jste mě našel?" zeptala se.
"Zajel jsem k vám, seznámil se s vaší správcovou a ona mi vás popsala."
"A co vlastně ode mě chcete,"
"Promluvit si s vámi."
"Nepouštím se na ulici do dlouhých řečí s cizími lidmi, bez ohledu na to, o čem se mnou chtějí mluvit."
"Neměla byste nic proti tomu, kdybychom zašli do vašeho domu? Vaše správcová se sama nabídla, že mě vám představí."
"K čemu by to bylo? Vždyť vás zná jen proto, že jste se jí představil sám. Takže vás znám stejně dobře jako ona."
"Víte co?" řekl jsem. "Vezměte si klíč od mého vozu a posaďte se k volantu. Já si sednu vedle vás. Budete řídit, takže nemusíte mít strach z únosu. Co tomu říkáte?"
Nečekaně se zasmála a řekla: "Mám dojem, že jste hodný hoch a že ze mě máte větší strach než já z vás."
"Říkal jsem si, že budete chtít nějakou záruku."
"Tak mi tedy ten klíč dejte."
Stalo se.
"Přejděte si."
Vklouzla za volant, já jsem si sedl vedle ní a zavřel dveře.
Zasunula klíč do zámku zapalování, otočila jím a nastartovala.
"Tak mi to tedy dopovězte," řekla.
"Jmenuji se Donald Lam. Tady je jedna z mých průkazek."
Podívala se na ni a zeptala se: "Kdo je B. Cool?"
"Možná vám to připadne divné," řekla jsem, "ale to B. je zkratka jména Berta."
"Že by z opatrnosti?"
"Musela byste Bertu znát."
"Starší?"
"Starší, víc při těle, méně přístupná a skeptičtější."
"Jak jste se s ní dostal do tandemu?"
"To by bylo dlouhé povídání."
"Tak mi konečně řekněte, co ode mě chcete."
"Před několika dny jsem dostal za úkol posvítit si na nějakého Druryho Wellse; jeden náš klient chtěl najít svou manželku. Zajel jsem k Wellsovi, abych si s ním promluvil. Řekl mi, že se s manželkou pohádali a ona pak někam odjela. Myslel si, že utekla s nějakým chlapem."
"A dál?"
"Sousedka odvedle zaslechla v noci hlasy, hádku, výkřik, potom zvuk nějakého úderu, načež nastalo ticho. Pak vyšel z domu Drury Wells a nesl na rameni nějaké břemeno zabalené do přikrývky nebo do koberce. Mohlo to být tělo, ale třeba jen ty přikrývky. Vzal si krumpáč a lopatu, hodil balík i s krumpáčem a lopatou do vozu a odjel. Vrátil se za dvě a tři čtvrtě hodiny."
Pozorovala a zkoumala mě koutkem oka, potom zase soustředila pozornost na silnici a zeptala se: "Ještě něco?"
"Teď přijde to horší. Náš klient nám nechtěl zaplatit částku potřebnou k tomu, abychom mohli vyšetřování dokončit. Honily se mi v hlavě představy o zavražděné manželce, a tak jsem se rozhodl zavolat jednomu příteli na policii a případ mu vylíčit. Zajel se tam podívat, promluvil si se sousedkou a došel k závěru, že jde o vraždu. Wells nebyl k nalezení. Policejní úředník dal dům nepřetržitě střežit a doufal, že se Wells objeví.
Wells se sice neobjevil, zato se objevila jeho manželka, živá, zdravá a v dobré náladě. Nevinně se na nás dívala a kroutila se v bocích. Poldovi i mně bylo stydno.
Nemohu se zbavit dojmu, že mi v té věci něco uniká, a chci zjistit co."
"Proto jste přišel za mnou?"
"Ne. Přišel jsem navštívit Wellsovu manželku. Zákonnou manželku. K rozvodu totiž nikdy nedošlo. Myslel jsem si, že by mě mohla uvést na nějakou stopu. Nemýlil jsem se. Paní Wellsová se domnívá, že Wellsovou druhou manželkou je Yvonne Clymerová, která Wellse za jejich pobytu v Burbanku oblažovala milostnými návrhy.
Váš strýc přednedávnem zemřel, a jak už jsem řekl, odkázal své neteři Yvonne Clymerové pozemek v okresu San Bernardino. Reportéři ji našli - byla to paní Drury Wellsová. Kdyby strýce přežila, měla zdědit kromě pozemku patnáct tisíc dolarů v hotovosti, jinak by dědictví připadlo vám. A tak mě napadlo, že byste o tom mohla něco vědět."
"Ještě něco?" zeptala se.
"To je všecko."
"Kam máte odsud namířeno?"
"Zpátky do Los Angeles."
"Jste zde na cestovní účet, jinak byste nejezdil v pronajatém autě." Zajela k chodníku, vypnula zapalování, zabrzdila a řekla: "Takže, Donalde, očekávám, že mě pozveš na večeři, a zároveň mi můžeš říkat Lucille."

"Tak se mi zdá," řekl jsem, "že ten unesený jsem já."
"Neměl bys zavolat poldy?"
"Zatím ne."
"Tak možná později," řekla, znovu otočila klíčkem zapalování a povyjela od chodníku.
"Jak tomu mám vlastně rozumět?" zeptal jsem se.
"Myslím," řekla, "že ti musím něco povědět, ale než s tím začnu, musím tě líp poznat. Dívka se nejvíc rozpovídá, když si zajde s mužem na večeři, když si s ním zatančí a zjistí, jak na to jde při předkládání milostných návrhů."
"A když milostné návrhy nepředloží?"
"Zjistí, zda je to způsobeno lhostejností, neschopností nebo nezkušeností."
"A když nic z toho nesedí?"
"I to se počítá."
"Do jaké položky? Má dáti - dal?"
"Přijde na to."
"Na co?"
"Na to, jaký je a jak se s ním cítí ona."
"Tak jo," řekl jsem, "přesvědčilas mě. Kam zajedeme?"
"Do nějaké restaurace, kde se dá jíst a pít a tančit."
"A nechceš se nejdřív zastavit doma a osvěžit se?"
"Chci, ale nezastavím. Ta správcová má velké oči, velké uši a zřejmě i velkou hubu."
"Stejně si domyslí, jak to bylo," řekl jsem.
"Ba ne, nedomyslí. Až přijdu, řekne mi, že jsi zde byl a že měla za to, žes mě šel hledat. Než se mě zeptá, jestli jsem se s tebou viděla, požádám ji, aby tě popsala, jestli jsi fešák a tak podobně. Lhát jí nemusím, prostěji nechám o tobě povídat, a tak tě spatřím jejíma očima."
"Ach, vy ženy!" řekl jsem.
"Prohnané, že?"
Pohodlně jsem se zase usadil a sledoval, jak si za volantem počíná. Umění řídit ovládala velmi dobře.
Zavřel jsem oči.
"To už jsi unavený?" zeptala se.
"Co tě vede," řekl jsem. "Soustřeďuji se."
"Na co?"
"Připravuji se na zkoušku," řekl jsem.
Zasmála se melodickým hrdelním smíchem, který mě přimel, abych ji rychle přejel očima a srovnal si v hlavě celou situaci. Byla milá, ale ostýchavá nebyla. Vůbec se mě nebála a měl jsem nepříjemný pocit, že po celý ten čas, co seděla v autě a nechala mě mluvit, o čem jsem chtěl, šila na mě nějakou boudu.
Zapadli jsme do poměrně luxusní restaurace. Na večeři bylo příliš brzy, takže v jídelně bylo dosti prázdno, ale denní bar byl slušně zaplněný. Vešli jsme tam, a když se nás číšník zeptal, co si přejeme, objednala manhattan.
Za čtvrt hodiny jsme v sobě měli druhý a za dalších dvacet minut třetí.
Alkohol na ni působil a na mě jakbysmet. Začaly se jí lesknout oči a zrůžověly jí tváře. Rozvázala, ale nepřestala se kontrolovat.
"Chceš snad, abych se opil?" zeptal jsem se.
"Chci, abys překonal zábrany."
"Už se stalo. Kdy budeme jíst?"
"Třeba hned, když chceš."
K jídlu ji nikdo nemusel pobízet. Spořádala polosyrový newyorský steak s pečeným bramborem, salát z avokáda a kávu. Držel jsem s ní krok.
Měli tam hrací automat, a tak jsme trochu tančili. Byla milá. Trochu jsem ji k sobě tiskl a ona na mě vrhla občasný pohled a mně to dělalo dobře. Bylo mi však jasné, že mě pořád ještě odhaduje a že se přetvařuje.
Dali jsme si zákusek a další dva koktajly. Hrozil jsem se pomyšlení, jak by se Berta tvářila při pohledu na vyúčtování mých cestovních výdajů, kdybych uvedl, k čemu jsem je fakticky použil.
Když jsme vypili další koktají, řekl jsem si, že už si s vyúčtováním hlavu lámat nebudu.
Venku Lucille zase vklouzla za volant a vyhrnula si sukni nad kolena, zřejmě proto, aby jí nepřekážela při ovládání pedálů. Měla nádherné nohy a pohybovala se v dopravním ruchu jako pstruh v tůni horského potoka. Přejela přes most, odbočila ze silnice na prašnou cestu, ujela po ní pár set metrů, zahnula doprava a vjela na parkoviště stíněné stromy a sousedící s vodní hladinou - mohla to být právě tak řeka jako zátoka nebo velká nádrž. Nikdy jsem se nedověděl, co to fakticky bylo. Svítil měsíc a na hladině se mihotala jeho zář.
Vypnula motor a opřela se o sedadlo.
Chvíli bylo ticho, přerušované jen praskáním vychládajícího motoru. Pak začala kvákat nějaká odvážná žába a další se přidaly. Noc ožila různými zvuky.
Vsedě se pootočila, protáhla kolem volantu, přitiskla se ke mně a s hlavou opřenou o sedadlo a s přivřenýma očima mi položila tvář na rameno. Měsíční světlo dávalo vyniknout jejím křivkám. Sukni měla pořád kousek nad koleny.
Objal jsem ji. Nastavila mi rty a já jsem ji políbil.
Polibek mě vzrušil. Pronikl mnou a vyvolal řetězovou reakci. Říkal jsem si, co se to vlastně děje a co se ode mě očekává, ale vzápětí jsem přestal uvažovat tak logicky.
Tiskl jsem ji k sobě, lehce se dotýkal rty jejího čela a hladil jí vlasy.

Vzdychla a spočinula v mém objetí.
Seděli jsem tak snad deset patnáct minut a hleděli, jak se měsíc zrcadlí na hladině, vnímali teplo sametové tmy a naslouchali nočním zvukům přicházejícím od břehů.
Lehce se zavrtěla, jemně se ke mně přitiskla a já jsem ji znovu začal líbat a nemohl jsem se odtrhnout od jejích rtů.
Zničehonic mé odstrčila a odsunula se za volant. Natáhl jsem se za ní, ale znovu mě odstrčila, otočila klíčkem zapalování, rozsvítila a začala s autem couvat, aby se dostala obloukem do protisměru.
"Lucille," řekl jsem něžně.
"Ano, Donalde?" řekla a vzápětí stejně něžně dodala. "Chci ti něco říct."
"Co?"
"Vrtalo ti v hlavě, co se od tebe očekává a kam až můžeš zajít. Snad byla tahle odpověď jasná. Už toho bylo dost."
"Pro tebe," řekl jsem.
"Pro nás oba, Donalde. Jsi hodný hoch. Nepokaz to."
V měsíčním světle, které procházelo čelním sklem a ozařovalo jí tvář, bylo vidět její mírně rozevřené rty. Byla trochu zadýchaná a oči měla dokořán. Z toho, jak vůz řídila, bylo zřejmé, že je odhodlána dostat se odtud stůj co stůj. Jela po prašné cestě, jak rychleji to vůz dovolil, a nepolevila, dokud se neocitla na silnici, za mostem a v dopravním ruchu. Teprve pak zpomalila a její napětí polevilo. Všiml jsem si, že na mě jednou nebo dvakrát mrkla koutkem oka.
Nic neříkala a nemluvil jsem ani já. Projela několika ulicemi k domu, kde bydlela, vypnula světla a motor a zaparkovala.
"Půjdu nahoru?" zeptal jsem se.
"Ani nápad!"
Zůstal jsem mlčky sedět.
"Zkoušku jsi složil na výbornou," řekla. "Co tedy chceš vědět, Donalde?"
"To, co víš ty."
"Donalde," řekla, "opravdu nevím, jestli ti to k něčemu bude nebo ne, ale věc se má tak. Naše rodina nikdy nebyla při penězích, ale jeden její člen, strýc Aaron, odešel do Texasu a získal tam nějakou půdu, která v té době neměla žádnou cenu. Když se stala jeho majetkem, žil tam v zchátralé chatrči, pokoušel se chovat pár kusů dobytka a jakžtakž se udržoval při životě. Až jednou - ale to už znáš. Narazili kdesi na ropu a on zbohatl. Když po smrti své manželky osaměl, přijel sem do Kalifornie. Z příbuzných jsem si s ním totiž dopisovala jen já. Prováděla jsem ho Sacramentem, povzbuzovala ho a snažila se ho udržovat v dobré náladě. Pak se vrátil do Texasu a dostala jsem od něho několik dopisů.
Nakonec mi v jednom dopise napsal, že pořídil poslední vůli a že mi všechno odkáže. Byla jsem z toho celá pryč. Napsala jsem mu, že jsem se mu věnovala proto, že je můj příbuzný a nikoho nemá a že jsem s jeho majetkem neměla žádné plány. Taky jsem mu napsala, aby si udělal lepší přehled o naší rodině a ověřil si, zda nemá nějaké další příbuzné."
"Udělal to?"
"Udělal. Napsal mi, že je s ním spřízněna nějaká Beatrice Clymerová, která má dceru Yvonne a žije s ní v Burbanku. Ujistil mě, že mi připadne podstatná část jeho majetku, ale že i jim nechá tolik, aby mohly slušně žít. Uvedl, že další členy naše rodina nemá."
"Ty dopisy máš?" zeptal jsem se.
Přikývla.
"A co se dělo dál?" zeptal jsem se.
"Dalo se to čekat," řekla. "Jakási děvenka tam v Texasu zmerčila nezadaného starého mládence a jeho milióny a hodila mu návnadu."
"Provdala se za něho?"
"Provdala a on se nechal parádně oblafnout. Rozumí se, že mě jeho manželka začala upřímně nenávidět a poštvávat strýce Aarona proti mně. Tón jeho dopisů se změnil. Hned po svatbě mi napsal, že bude muset poslední vůli poněkud změnit, ale že třetinu majetku nechá mně. V dalším dopise psal, že odkáže všechen majetek v Kalifornii mně a texaský majetek své manželce. Uplynulo několik měsíců a já jsem se dověděla, že všechny své pozemky v Kalifornii prodává a hotovost ukládá. Pak umřel a poslední vůli téměř všechno odkázal manželce. Jenom ten pozemek v okresu San Bernardino připadl s patnácti tisíci dolary jeho neteři Yvonne Clymerové."
"Znamená to, že mezitím zemřela jeho matka Beatrice?"
"Možná. Asi buď zemřela, nebo upadla do nemilosti Aaronovy manželky.
Na mou duši, Davide, nechci být kvůli tomu zatrpklá, ale lhala bych, kdybych ti řekla, že mi na penězích nezáleží. Netoužím po bohatství, ale chtěla bych mít tolik, aby mi to dávalo pocit jistoty. Holka, která si musí vydělávat na živobytí jako písařka, si jednoho krásného dne nutně položí otázku, co s ní bude, když onemocní, dostane třeba artritidu a nebude už schopna pracovat… Nevím, kolik toho strýc Aaron měl, ale asi to byla slušná hromádka peněz. Moc by mi pomohlo, kdybych měla stranou několik tisíc dolarů. Ujišťuji tě, že nechci být nafoukaná rachomejtle, která se poflakuje po Evropě, vysedává v barech a má nápadníky, které přitahují její prachy, jenže -"
"Vždyť ty se provdáš," řekl jsem, "a získáš tak jistotu."
"Toho se právě bojím, Donalde. Kde je psáno, že manželství přináší jistotu? Dejme tomu, že se ženská provdá. Zřekne se své nezávislosti. Stane se ženou v domácnosti. Přijdou děti. Manželka ztratí figuru, elán, sebedůvěru a styky. Kouzlo mládí vyprchá a manžel ztratí zájem… Vyprávěls mi o tom Drurym Wellsovi a o jeho manželce, která zde bydlí. Jak je to s ní?"
„No, na tom, co říkáš, je kus pravdy."
"Děti?" zeptala se.

"Dvě."
"A co ona?"
"Když může, pracuje, ale se zdravím na tom není nejlíp."
"A jsme u toho," řekla Lucille. "Bojím se o svou nezávislost. Už několikrát jsem se mohla provdat, ale nebyla jsem zamilovaná, a tak jsem se neprovdala, ale několikrát jsem svou situaci důkladně zvažovala. Já vím, že se jednoho dne beznadějně zamiluji, a pak nebudu o budoucnosti vůbec přemýšlet a rovnýma nohama skočím do mateřství… Jenže člověka děsí pomyšlení, co všechno se může stát."
"Pomyšlení, co se může stát, tě může děsit pořád," řekl jsem. "V životě neexistuje situace, ze které by člověk nemusel mít strach."
"V tom s tebou souhlasím," řekla.
"Člověku nezbývá než jít a jít a brát život, jak přichází. Držet se, jak to nejlíp umí, a neztrácet přitom úsměv. Nemůže se před životem někde ukrývat. Život se žije, dokud člověk neumře."
"Já vím," řekla. "Chápej mě, Donalde. Před ničím se neschovávám. Jenom jsem ti chtěla říct, jak to všechno na mě působí. Je přirozené, že jsem zatrpklá, ale je to poprvé, co jsem se s tím někomu svěřila."
"Víš něco o té ženě, co se provdala za strýce Aarona?"
"Ani ň. Byla o dost mladší než já a sňatek byl uzavřen dost narychlo, bez zásnub a bez příprav. Postavili všechny před hotovou věc. Myslím, že se s ní seznámil v nějakém hotelu. Byla hosteskou, vyznala se v tlačenici a moc dobře věděla, co chce."
"Máš všechny ty dopisy od strýce?"
"Ano."
"Tak je nedávej z ruky," řekl jsem "A víš něco o Yvonne Clymerové?"
"Bylo by ode mě zlomyslné, kdybych řekla, co jsem se o ní doslechla; sama ji totiž neznám, a kdybych ji potkala, nevěděla bych, že je to ona. Fakticky to ale nebyla jeho neteř, nýbrž něco jako praneteř."
"No nic," řekl jsem „ještě si něco ověřím."
"Bylo ti k něčemu, co ses ode mě dověděl?"
"Abych řekl pravdu, ani ne. Jen začínám trochu vidět do hlubších souvislostí. Nejpodivnější na celé věci mi připadá záměr Druryho Wellse, ale na hodnověrnosti Bedfordovy poslední vůle to nic nemění. Bud mohlo dojít k bigamnímu manželství, anebo ten pár žil v nemanželském vztahu. Těžko říct."
"Donalde, ty nejsi ženatý?"
"Ne."
"Ani zasnoubený?"
"Ne."
Chvíli mlčela a pak řekla: "Ten večer se mi moc líbil, Donalde. Potřebovala jsem si s někým popovídat. Nemám se komu svěřit, proto snad jsem ti to všechno řekla. Ale ještě něco… Byls mi sympatický od chvíle, kdy jsem tě spatřila stát u toho auta s otevřenými dveřmi - a to jsem si ještě ke všemu myslela, že jsi nějaký sukničkář… Ale asi jsem se dnes večer prostě cítila osamělá. No, přestaňme už mluvit o práci, Donalde, a popřejme si dobrou noc…
Řekla jsem ti všechno, co vím, a ještě jednou ti chci říct, že tě mám ráda a žes tu zkoušku se ctí složil… Nebudeš-li mě líbat na dobrou noc moc dlouho, stihneš ještě vrátit to pronajaté auto a dostat se na letiště půl hodiny před odletem posledního letadla do Los Angeles."
Teoreticky měla pravdu, ale prakticky to nevyšlo. O chlup jsem letadlo zmeškal.

KAPITOLA 8
V sobotu dopoledne bývala naše agentura otevřená, zavírali jsme v poledne. Berta a já jsme odpoledne mívali hodinovou poradu, na které jsme si plánovali práci na další týden. Berta pokaždé s oblibou kontrolovala účetní knihy a bankovní účet a zjišťovala, jak jsme na tom.
Tu sobotu jsem vešel do kanceláře úderem deváté. Berta tam ještě nebyla, a tak jsem Elsii řekl, aby mě upozornila, hned jak přijde.
Objevila se asi ve čtvrt na deset a Elsie mi hned dala hlášku. Vstoupil jsem do Bertiny kanceláře a řekl: "Otevíráme v devět. Kdepak jsi byla?"
Berta se na mě podívala, otevřela ústa a chtěla něco říct, ale na nic se nezmohla, jen zbrunátněla. Po chvíli se vzpamatovala a řekla:
"Kde jsem byla já! Ty mrňavý parchante, ty se odvažuješ ptát, kde jsem byla? Kdes byl ksakru ty? Co je to za způsob nedat člověku vědět, kde jsi? Strávila jsem včera celé odpoledne obtelefonováváním kdejakého vampa s tváří neviňátka, který se kdy pokoušel tě svést, a snažila se zjistit, kam jsi zalezl.
Drze se vypaříš a nenecháš ani vzkaz, kde jsi. Zač mě máš? Za nějakého nádeníka nebo co? A to máš ještě nehoráznou drzost sem vrazit a vyptávat se, kde jsem ksakru byla!"
"Úřední hodiny začínají v devět," řekl jsem. "Čekal jsem zde na tebe."
Rozčilením se málem rozkašlala.
"No dobrá," řekl jsem velkoryse, "pusť to z hlavy. Já se na to dívám tak, že mít obchodní firmu neznamená být jejím otrokem. Uznej přece, Berto, že si oba občas potřebujeme na chvíli odskočit. Tak z toho nedělejme vědu."
"Ty protivný skrčku," řekla Berta, "děláš mi to všechno naschvál, jen abys mě rozčilil. A teď se pokoušíš vzít mi vítr z plachet. Ostatně už se stalo. Ty mě totiž moc dobře znáš a víš, jak mě vyvést z konceptu, dřív než se do tebe vůbec pustím. Ale když já mám pro tebe takovou slabost - co slabost, vlastně jsem na tebe tak trochu hrdá."
"No jo," řekl jsem "tak mi tedy řekni, co se včera tak důležitého stalo."

Berta sevřela rty. "Donalde, já mám z toho strach!"
"Z čeho?"
Otevřela zásuvku u stolu, vytáhla z ní dvě úředně vypadající listiny a podala mi je. "Podívej se na to."
Stačil letmý pohled a bylo to jasné: "Nejvyššímu soudu státu Kalifornie v působnosti okresu Los Angeles - žaloba Druryho Wellse na Bertu Coolovou a Donalda Lama, společníky obchodní firmy ‚Cool & Lam'."
Nepokládal jsem za nutné číst celé předvolání, ani pročítat stížnost, jen jsem obojí zběžně prolistoval.
Drury Wells zabodoval. Uváděl, že bydlí ve Frostmore Road 1638, že žalovaní narušili jeho soukromí a že se na něho dotazovali jeho sousedů způsobem, který jim měl vsugerovat, že je žalobce vrah, a poškodit jeho dobré jméno v místě bydliště; že pak žalovaní ohlásili policii, že žalobce zavraždil ženu, která s ním žila jako jeho manželka, a že v důsledku této informace dala policie střežit jeho dům a vystavila ho tak veřejnému pohoršení, zabraňovala mu ve volném pohybu, způsobila mu nepříjemnosti, obtíže a psychické útrapy, poškodila mu zdraví i dobrou pověst, atd. atd. atd. Žádal padesát tisíc dolarů za faktické škody a sto tisíc dolarů za škody trestné. Hodil jsem stížnost i předvolání Bertě na stůl.
"Takže teď znáš fakta," řekl jsem.
"Tím si nejsem jista," řekla Berta.
"Jak to myslíš?"
"Tak si všimni toho tvrzení, že jsi jeho sousedům vsugeroval, že spáchal vraždu."
"No a?"
"Samozřejmě hned, jak mi to doručili, jsem se po tobě sháněla, ale nemohla jsem tě najít. Říkala jsem si, že by bylo na místě tam zajet a vyžádat si od paní Raleighové písemné prohlášení, v kterém by uvedla, že to tvrzení, že zavraždil svou manželku, máš od ní."
"Dělala jsi s tím něco?" zeptal jsem se.
"Vzala jsem s sebou jako svědka jednu přítelkyni a zajeli jsme tam. Paní Raleighová tvrdila, že nic takového nikdy neřekla. Že prý jsi za ní přišel a ptal se jí, jestli neví něco o tom, že její soused zabil svou manželku. Sousedka odnaproti řekla, že ses jí ptal na totéž, a že jsi žádné podezření sice nevyslovil, ale tvé otázky naznačovaly, že paní Wellsová mohla zmizet v důsledku násilného zločinu. To je tedy pěkný průšvih! Paní Raleighová z toho byla celá pryč!"
"Celá pryč? Jak tomu mám rozumět?"
"Byla vyděšena, že by se v ní krve nedořezal."
"Řeklas jí, proč chceš vědět, co mi pověděla?"
"To se ví. Proč bych za ní jinak jezdila?"
"Řeklas jí, že jsme byli zažalováni?"
"Že váháš."
"A to jsi jí řekla před tím, než jsi ji požádala o tu informaci?"
"Chtěla jsem s ní jednat narovinu. Vyložila jsem karty na stůl."
"Takhle na to jít, to je jako jít s bubnem na zajíce, Berto," řekl jsem. "Zděsila se, co tomu řekne její manžel, a když jí došlo, že bylo zahájeno soudní řízení, v tu ránu by ti ani nebyla schopna říct, kolik je hodin."
"Hele," odsekla Berta, "říkala to přece i Franku Sellersovi, takže z toho tak lehce nevyklouzne."
Na chvíli jsem se odmlčel a přemýšlel. "Všimni si," řekl jsem, "že Wells nemluví o té ženě, která u něho bydlí jako o své manželce. Mluví o ženě, která s ním žije jako jeho manželka… Vůbec se totiž se svou manželkou nerozvedl… Řekl bych, Berto, že ten telefonický rozhovor s Frankem Sellersem bude setsakramentsky důležitým faktorem. Postaví se Frank za nás?"
"Frank nebude riskovat," řekla. "Dosvědčí, cos mu řekl, totiž že došlo k vraždě. Beztak je v bryndě a nebude chtít přijít o zaměstnání tím, že se postaví za nás."
"V tom případě," řekl jsem, "je důležitým svědkem Corning. Byl zde, když jsme měli ten telefonický rozhovor."
"Donalde, jsou přece rádi, že mají svůj případ," řekla.
"Nebudou ho mít, pokud každého přimějeme, aby mluvil pravdu," řekl jsem. "Jenže když chce paní Raleighová couvnout… Máme zde tu adresu, co nám dal Corning?"
"Hotel Dartmouth."
"Odcházím," řekl jsem.
"Chceš si s ním promluvit?"
"Když tam je, tak ano. Pokusím se od něho dostat písemné prohlášení, pokud to ovšem bude v mých silách."
"Donalde, vymete s tebou."
"Vymete s námi," řekl jsem, "učiní-li pro Wellsova státního návladního prohlášení před tím, než se k němu dostanu."
Berta přimhouřila oči. "To by tedy byl pěkný binec, viď?"
"Co?"
"Ty chceš stůj co stůj ohlásit policii vraždu, Corning nechce o policii ani slyšet a pokouší se ti telefonování znemožnit, ty zase…"
„Až sem je to dobré, takže může mluvit pravdu."
"Řekls mu přece, že musíš ohlásit vraždu," podotkla Berta.
"Nemluvil jsem s ním o tom, co Wells udělal. Tlumočil jsem mu jen, co udělal podle slov paní Raleighové."
"Včera tě hledal soudní doručovatel, Donalde. Mohou mě obeslat místo tebe?"
"Ne, musejí mě obeslat osobně."
"Doručili mi dva výtisky. Jeden je určitě pro tebe."
"Ba ne," řekl jsem. "Jeden jsi dostala jako osoba a druhý jako společník firmy. To znamená, že tě obesílají jako osobu a

současně jako společníka. Mne asi obešlou dnes."
"Co si tedy počneme?"
"Navštívíme advokáta. Co nejdřív si musíme vyzvednout písemnou výpověď Druryho Wellse, i když ho to moc nepotěší. Mezitím navštívím Corninga."
Berta odsunula křeslo a obešla stůl. "Hele, Donalde," řekla, "já už jsem taková, že pro pěťák přes plot skočím. Nemohu si pomoci. Než jsi sem přišel, měla jsem celou tuhle agenturu na krku a v zásuvce jsem měla jen pár supů. Tak jsem si navykla počítat s každým pěťákem. Pokaždé, když utratíš pět centů za něco, co pokládám za nedůležité, hraje mi to na nervy a zvedá tlak.
Když jsme teď v bryndě, chci jen, abys věděl, že si Berta cení tvé hlavy a troufalosti, kterým tahle agentura vděčí za to, že se ze žebráckého, poslíčkovského, podřadného postavení dopracovala slušné úrovně.
Nepřestanu ti kvůli tvým výdajům a kvůli tvému lehkomyslnému vztahu k penězům šlapat na paty, ale k čertu s tím, Donalde, když jde do tuhého, Berta je vždycky po tvém boku a v takové situaci ani necekne," skončila s očkama plnýma slz.
"A teď už jdi," řekla, "a najdi toho parchanta Corninga a zjisti, jak bychom se mohli dostat dál. S tou Raleighovou jsem to nějak popletla, a kdybych neměla takový strach, určitě bych to nepřiznala."

KAPITOLA 9
Hotel Dartmouth byl malý hotelový dům, který se tvářil prudce elegantně. Recepční mi řekl, že zjistí, je-li pan Corning přítomen, a zeptal se, jak se jmenuji.
Řekl jsem, aby mu vyřídil, že za ním přišel pan Wells. Recepční vytočil Corningovu linku a vzápětí byl srdečnost sama.
"Jdete rovnou nahoru, pane Wellsi," řekl, "pan Corning se na vás velice těší."
"Děkuji vám," řekl jsem.
"Je to apartmá 362-A, třetí podlaží na čelní straně."
"Dík," řekl jsem ještě jednou a vyjel nahoru.
Zmáčkl jsem perleťové tlačítko u 362-A. Dveře se otevřely dokořán. Na Corningově tváři zářil srdečný úsměv, ale když mě uviděl, jeho výraz se změnil v pravý opak.
"Co to sakra je!" řekl.
"Chci si s vámi vážně promluvit," řekl jsem.
Byl bez saka, košili měl rozhalenou, a jak se snažil urovnat své myšlenky, stál a zíral na mě a jeho velké kostnaté tělo jako by ho přečnívalo.
"Mám nějaké další informace, které by pro vás mohly být užitečné," řekl jsem.
"Oč vám sakra šlo, když jste recepčnímu řekl, že se jmenujete Wells?"
"Myslel jsem si, že bych se k vám mohl dostat spíše jako Drury Wells než jako Donald Lam."
Stál ve dveřích a snažil se soustředit myšlenky.
Popošel jsem k němu se sebedůvěrou člověka, který si je naprosto jistý sám sebou. "Ta informace se vám bude zamlouvat," řekl jsem.
Ukročil, nechal mě projít, kopnutím dveře zavřel a ukázal na židli.
Bylo to apartmá, jehož cena se různila podle toho, zda bylo pronajato na den, na týden nebo na měsíc. Všiml jsem si, že mělo tři nebo čtyři pokoje; pěkně zařízený byl zejména obývací pokoj. Corning zřejmě pamatoval na rozptýlení, jak o tom svědčil pestrý výběr nápojů v pojízdném baru na druhém konci pokoje a tucet sklenek pro návštěvníky. Většina lahví v přední řadě byla plná jen zpola až ze dvou třetin, ale za nimi byla dostatečná zásoba plných lahví.
"No tak," zavrčel, "co je?"
"Řeknete-li mi, co přesně chcete, budu vám možná schopen pomoci," řekl jsem.
"Už jsem vám řekl, co chci. Najít paní Wellsovou."
"Co od ní potřebujete?"
"Do toho vám k čertu nic není. Prostě ji potřebuji."
"Jak myslíte," řekl jsem, "jenže je rozdíl, jestli hledáte její peníze, kuličky na hraní nebo křídu. To děvče je ale kus! Naznačovaly mi to její fotografie, ale žádná fotografie nevystihuje skutečnost. Vyzařuje z ní svéráznost, vitalita a -"
Poposedl na kraj křesla. "Jak tomu mám rozumět? Vy jste se s ní viděl?"
"Jistě," řekl jsem.
"Chcete říct, že jste ji našel?"
"Ovšem."
"Proč jste mi to krucinál neoznámil?"
"Vždyť to právě dělám. Oznamuji vám to."
"Kde je?"
"Nejdřív bych si rád ujasnil několik věcí," řekl jsem.
"Například?"
"Vzpomínáte si, jak jsem při vaší poslední návštěvě naší agentury volal svému příteli na oddělení vražd?"
"Ano."
"Řekl jsem mu, že nám paní Raleighová, sousedka Druryho Wellse, sdělila, že u něho slyšela pozdě v noci hádku, zaslechla nějaký úder a potom viděla Wellse, jak jde směrem ke garáži a má na rameni něco, co vypadá jako tělo zabalené do přikrývky. Vzpomínáte si na to?"
"Na ten rozhovor si vzpomínám."
"Bylo to to hlavní?"

"Bylo."
"Vzpomenete si také, že jsem ani jednou neřekl, že podle mého názoru Wells svou manželku zavraždil. Pouze jsem tlumočil co mi řekla paní Raleighová."
Chystal se něco říct, ale zarazil se a po chvíli řekl: "Zdá se, že vám na tom po čertech záleží."
"Jen jsem se chtěl ujistit, že jste si ten rozhovor správně zapamatoval."
Na Chvíli se zamyslel a pak řekl: "Kde je paní Wellsová?"
"Frostmore Road 1638."
"To přece vím. Tam bydlí."
"Byla tam předevčírem a je to vskutku kus."
"Chcete říct, že je zpátky?" zeptal se Corning.
"Je zpátky a uklízí, myje nádobí, stele, čistí popelníky…"
"A říkáte, že tam byla předevčírem?"
"Přesně tak."
"Proč jste mě tedy na to neupozornil už předevčírem?"
"Vždyť jste mě nechal plavat. A já jsem dělal na něčem jiném."
Vstal, zapnul si košili, uvázal kravatu, sundal s opěradla křesla sako, oblékl si je a řekl: "Tak jdem. Můžete ověřit její totožnost. Už jste s ní mluvil?"
"Ovšemže jsem s ní mluvil."
"Fajn. Jdem."
"Chtěl bych od vás stručné písemné sdělení o tom telefonickém rozhovoru. Chci je ukázat svému příteli na oddělení vražd, aby si nemyslel -"
"To víte, že jo," řekl Corning, "dám to dohromady. Rád vám vypomůžu, Lame. Jen jste mi o tom měl říct předevčírem. Hledat tu ženu byla pěkná štrapáce. Jen mi vrtá v hlavě, že se vrátila domů - hledal bych ji všude jinde, jen ne tam."
"Ano, je tam. Neměl jste nás pustit k vodě, a byl byste mohl za ní zajít, uzavřít svou transakci a v tuhle dobu už zas být v Texasu."
"Já vím, udělal jsem chybu. Podcenil jsem vás, Lame."
"Díky."
"Vynasnažím se vám to vynahradit."
"Stačilo by to písemné sdělení o telefonickém rozhovoru…"
"Jakmile se přesvědčím, jestli je to s tou Wellsovou pravda…
Hned, jak se s ní setkám, vám dám sdělení, jaké budete chtít - můžete mi je nadiktovat a já je podepíšu."
"Chcete se svézt se mnou?" zeptal jsem se.
"Zajedem tam v mém voze," řekl.
Vešli jsme do vestibulu, hodil recepčnímu klíč na stůl a řekl: "Budu pár hodin pryč. Jdem, Lame."
Recepční si všiml, že mi řekl "Lame", a tázavě zvedl obočí. "Dobrý den, pane Wellsi," řekl.
"Dobrý den," odpověděl jsem mu neméně srdečně.
Nasedli jsme do Corningova vozu. V městském provozu byl za volantem jako ryba ve vodě.
Zřejmě mi nemínil dát žádné informace a stejně tomu bylo i z mé strany. Pohodlně jsem se usadil a on se věnoval řízení.
Odbočili jsme do Frostmore Road a dojeli k Wellsovu domu. Zabrzdil a vystoupili jsme.
"Budu si chtít s paní Wellsovou promluvit několik minut soukromě," řekl, "a pak bych chtěl, abyste u toho byl jako svědek, Lame."
"Fajn," řekl jsem, "jděte se s ní seznámit. Já si zatím promluvím s paní Raleighovou."
Vystoupil po schodech na krytou verandu a já jsem zamířil k Raleighovu domu. Paní Raleighová už na mě u dveří čekala.
"Tak už jste tady, pane Lame! Už je mi z toho skoro nanic. Byli zde nějací lidé a moc se vyptávali."
"Tak povídejte," řekl jsem.
"To je úplná historie."
"Sem s tím."
"Přišly dvě ženy a řekly mi, že na vás Wells podal soudu nějakou stížnost."
"Ještě něco?"
"Byl zde nějaký právník a měl s sebou stenografku. Vyžádali si ode mě sdělení, ale kopii mi nedali. Stenografka s sebou měla přenosný psací stroj a tu věc na něm napsala. Zběžně jsem si to přečetla a zdálo se mi to být v pořádku. Podepsala jsem to a to děvče pak sáhlo do aktovky, vytáhlo z ní malé notářské pečetítko a řeklo: ‚Zvedněte pravou ruku'.
Když jsem ji zvedla, řeklo: ‚Slavnostně přísahejte, že je to pravda'."
"A byla?" zeptal jsem se.
"Ovšemže byla," řekla. "Některé věci jsem trochu zvýraznila, ale pravda to byla. Ano, byla."
"A vy jste jí to potvrdila?"
"Co jiného mi za těchto okolností zbývalo?"
"A co bylo pak?"
"Pak to děvče řeklo: ‚Vaše přísahaje zpečetěna', dalo na to pečeť, připojilo svůj podpis veřejného notáře a podalo ten papír právníkovi - jestli jsem to dobře pochopila, byl to právní zástupce. Už mě pak nepustili ke slovu a v tu ránu byli pryč."
"Vždyť dostal, co chtěl," řekl jsem. "Proč by se tam ochomýtal? Co jste mu v tom přísežném prohlášení řekla?"

"Nic než pravdu."
"Mluvme narovinu, paní Raleighová. Vzpomínáte si, jak jsem k vám přišel a ptal se na ty lidi odvedle?"
"To se ví."
"Řekla jste mi, že jste slyšela hádku a nějaký úder, potom jste viděla, jak vyšel Wells a nesl na rameni břemeno, které vypadalo jako tělo, naložil je do auta a došel si do garáže pro krumpáč a lopatu; odjel, za dvě a tři čtvrtě hodiny se vrátil, nějakou chvíli byl v kuchyni, pak tam zhasl, šel do ložnice, rozsvítil tam, aby se podle všeho převlékl, zhasl a šel rovnou spát. Jestli si vzpomínáte, řekla jste mi, že ji zabil."
"Zabil!?"
"Řekla jste to přece."
"Kdepak, nic takového jsem vám neřekla. Co proboha chcete? Ptal jste se mě na ty lidi, jak spolu vycházejí, a já jsem vám řekla, že docela dobře, až na to, že se jednou v noci pořádně pohádali a že jsem to slyšela, ale slovům jsem nerozuměla. Řekla jsem, že na chvíli vyšel, ale že nesl na rameni nějaké tělo, o tom jsem nic neříkala. To mi chcete vkládat do úst svá slova,"
"Tělo ne," řekl jsem trpělivě. "Mluvila jste o něčem, co bylo zabaleno v koberci nebo v přikrývce a co se houpalo jako tělo."
"Jak vás to jen napadlo! Nic takového jsem vám nikdy neřekla! Řekla jsem, že jsem viděla, jak vyšel z domu, ale že byla tma a že jsem dobře neviděla. Měl něco na rameni, mohla to být deka nebo koberec - vím já, co všechno to mohlo být? Vám jsem jen řekla, že to byla deka nebo koberec."
"A řekla jste mi, že si vzal krumpáč a lopatu?"
"Cože? Nic takového jsem neřekla! Copak jste se zbláznil?"
"Co jste tedy o krumpáči a lopatě říkala?"
"No přece, že jsem zaslechla kovový zvuk, ale pane na nebi, to přece může být všelicos. To -" U dveří se ozvalo důrazné zvonění.
Vyskočila z křesla jako vystřelená a řekla: "Podívám se, kdo to je."
Otevřela dveře dokořán a vzápětí vkráčel do pokoje Corning. "Kde je teď paní Wellsová?" zeptal se. "Zdá se, že doma není. Zřejmě tam není nikdo."
"No jo, asi už je to tak… Ale nevím to určitě, mám plné ruce práce a nemohu jen vysedávat a sledovat, co se u sousedů děje, pane… Vy už jste zde byl, ale nemohu si vzpomenout, pane… Jakže se jmenujete?"
"Corning," řekl jsem za něho. "Lawton C. Corning z Texasu."
"No ovšem, pan Corning. Jak říkám, nevím, kam dřív skočit, a na strkání nosu do záležitostí jiných lidí mi nezbývá čas."
"Zdá se, že to docela dobře zvládnete," řekl Lawton Corning. "Naproti není nikdo doma. Kde je paní Wellsová? Byla v noci doma?"
"Opravdu nevím. Mám manžela a musím mu vařit a udržovat v domě pořádek. Snažím se být lidem dobrou sousedkou a kdykoli jim i ráda půjčím, co zrovna potřebují, ale věřte, že nemám ve zvyku šmírovat, co sousedé dělají. A včera večer jsem měla práce nad hlavu."
"Neviděla jste, jestli se tam svítilo?" zeptal jsem se.
"Myslím, že jsem se ani nepodívala."
Corning a já jsme si vyměnili pohled.
"Poslyšte, co je vám?" zeptal se Corning.
"Nic mi není," řekla odměřeně, "ale nestojím o to získat pověst čmuchala. Vždyť ten právník, co tady byl, mi dal na srozuměnou, že -"
"Jaký právník?" vyštěkl Corning.
"Ten, co tu byl s tou ženou, snad to byla jeho sekretářka. Vyptávali se mě na různé věci a ta žena pak otevřela přenosný psací stroj, položila si ho na klín a v jednom kuse zapisovala, co jsem říkala. Když jsem skončila, dali mi to přečíst a podepsat."
"Říkáte právník?"
"Ano, právník."
"Řekl vám, co chce?"
"No, řekl mi, že zastupuje pana Wellse a že si pan Wells zjišťuje, kdo je zodpovědný za rozšiřování řečí, že zavraždil svou manželku, a že za to ten dotyčný půjde před soud. Zeptal se, mě, jestli jsem tu zvěst rozšiřovala, a já jsem mu řekla, že rozhodně ne. Zmínila jsem se mu, že se mnou někteří lidé sice mluvili a na některé věci se mě vyptávali, ale že jsem v žádném případě neřekla, že Wells svou manželku zavraždil, ani nic podobného. Vždyť ta žena byla předevčírem celý den doma a dávala tam všechno do pořádku. Jak by mohlo někoho napadnout, že byla zavražděna?"
Na Corningově tváři se objevil úšklebek. "Teď mi začíná svítat. Říkáte, že zde byl právník se sekretářkou a že od vás dostali písemné prohlášení. Podepsala jste je, paní Raleighová?"
"Ovšemže jsem je podepsala. Taky jsem je odpřísáhla. Trochu mě to znepokojuje, protože mi nedali kopii. Ta paní mi zvedla pravou ruku a řekla: ‚Toto je pravda, Bůh vám budiž svědkem', a já jsem řekla: ‚Ano, je', a ona sáhla do aktovky a vyndala takové pečetítko, s jakým se pečetí listiny, a opatřila listinu pečetí, potom ji podepsala a podala právnímu zástupci."
"Učinila jste přísežné prohlášení," řekl Corning. "Kdybyste cokoli z něho změnila, dopustila byste se křivopřísežnosti."
"Ale jak má našinec vědět, co v přísežném prohlášení řekl, když mu ani nenechali kopii toho, co podepsal?"
"V takovéto situaci," řekl Corning, "je nejbezpečnější nic neříkat, a především nic nepodepisovat, paní Raleighová. A pan Wells už zas někam odešel, je to tak?"
"Já o tom zaboha nic nevím. Do cizích věcí mi nic není. Pro samou práci nemám čas civět pořád z okna a pídit se po tom,

co se děje u sousedů."
"Tak to vidíte," řekl Corning. "A říkal jsem Lamovi, že do toho nemá zatahovat policii."
"Povězte mi, paní Raleighová," řekl jsem "jak se paní Wellsová vrátila domů? Přivezl ji někdo v autě? Přijela autobusem? Nebo -?"
"Jak se vrátila, tak to jsem tedy viděla. Šla pěšky, takže určitě vystoupila z autobusu."
"Nesla kufr?"
"Kufr ne, nesla kabelu, dost velkou kabelu, ale nezdála se být příliš těžká."
"A když odcházela, měla tu kabelu také?"
"To vám tedy neřeknu, pane Lame, protože jsem ji odcházet neviděla. Vůbec jsem jí nevěnovala pozornost. Jen náhodou jsem ji zahlédla, jak pracuje jako jindy na dvoře, a pozdravila jsem ji, nic víc."
"Nezeptala jste se jí, jestli byla pryč?"
"Možná jsem řekla, že jsem ji postrádala, nebo něco na ten způsob, ale obě jsme měly plné ruce práce a moc jsme toho nenamluvily."
„Nechci vás zdržovat," řekl jsem Corningovi. "Potřebuji si s paní Raleighovou ještě chvíli promluvit. Chcete-li odjet, vezmu si zpátky taxík."
Ušklíbl se. "Ani se nehnu, Lame. Nemám nijak naspěch a rád bych si poslechl, co paní Raleighová ještě řekne. Koneckonců to zajímá i mne, je to tak?"
"Pamatujete se jistě na seržanta Sellerse, toho policejního úředníka, co byl u vás. Pamatujete si také, jak jsem s ním před návštěvou u vás zašel k paní Wellsové?"
"Nevím, o čem to mluvíte."
"Chcete snad říct, že jste nás tam neviděla?"
"Viděla jsem vás tam, to ano, ale nevím, jestli jste s ní mluvili nebo ne. Říkám vám ještě jednou a naposledy, pane Lame, že mi pro mnoho jiných úkolů nezbývá čas, abych se pořád jen starala, co se děje u sousedů."
"Správně," řekl Corning. "Chcete-li si nechat poradit od člověka, který už má něco za sebou, řeknu vám, paní Raleighová, ještě tohle: když už jste podepsala přísežné prohlášení, odevzdala je právnímu zástupci a nemáte jeho opis, dal bych si na vašem místě před každým moc dobrý pozor na jazyk. Nakonec byste se mohla zamotat do své vlastní sítě."
"Proč bych se zapletla? Potřebuji jen kopii toho, co jsem podepsala, nic víc. Jinak si myslím, že má pan Corning pravdu, budu opakovat jen to, co už jsem řekla."
"Když dostane nějaká prominentní osoba otázku, na kterou nechce odpovědět, má po ruce standardní výraz," pokračoval Corning. "Řekne jen: ‚no comment'. To se nedá nijak špatné vyložit nebo překroutit."
Její pohled prozrazoval, že jeho uštěpačnou radu pochopila. "Vida, to je ono! Chtěla jsem jen vysvětlit - "
"Vysvětlení se dá překroutit," přerušil ji Corning.
"Ano, jistěže dá."
"Snažím se jenom zjistit, jak to skutečně bylo, paní Raleighová," řekl jsem. "Jestli si vzpomínáte, řekla jste mi, že Drury Wells svou manželku zavraždil. Je to tak?"
"No comment."
"A co jste o té hádce řekla seržantu Sellersovi?"
"No comment."
Corning se ušklíbl. "Správně, paní Raleighová. Nechci udělat nic, co by přivedlo pana Lama do nesnází, ale věřte, mohla byste se kvůli té záležitosti dostat do pěkného maléru. Ten právní zástupce shromažďuje podklady k soudnímu řízení, že ano?"
"Pokud vím, podává soudu žalobu o náhradu škody ve výši sto padesát tisíc dolarů."
"No tohle," řekl Corning. "Za těchto okolností by vám, paní Raleighová, nebylo k ničemu dobré, kdybyste o tom s panem Lamem nebo někým jiným ještě mluvila. Raději říkejte jen ‚no comment' a o další se nestarejte."
"Tomu tedy říkám velká pomoc," obrátil jsem se ke Corningovi.
Uraženě se napřímil. "Snažím se být úzkostlivě poctivý. Vidím, že paní Raleighová dobře nezná svá práva v té věci a že zřejmě dosud neuvážila, jakou finanční újmu si možná způsobila."
"Újmu?" zhrozila se paní Raleighová. "Jakou újmu?"
"Přijde ovšem na to, co jste řekla," podotkl Corning, "ale mohli by vás do té žaloby zahrnout."
"Vždyť k tomu nemají žádný důvod. Nikdy jsem nikomu nic neřekla."
"Možná k vám ještě zajdu, paní Raleighová," řekl jsem a zamířil ke dveřím.
"Máte advokáta, paní Raleighová?" zeptal se Corning.
"Advokáta?" řekla. "Proboha, k čemu bych potřebovala advokáta. To tedy ne!"
"Znám zde ve městě velmi dobrou advokátní firmu, která pro mě na něčem pracuje," řekl Corning, "a kdybyste potřebovala konzultaci, rád vám ji zařídím."
"K čemu by mi byl nějaký advokát? K čemu by mi byla nějaká konzultace?"
"Třeba by to k něčemu dobré bylo. Advokát by vám asi poradil, abyste jinak než v jeho přítomnosti s nikým nemluvila a nikomu nedávala žádná prohlášení."
"K žádnému advokátovi nepůjdu, a prostě už nebudu dělat žádná prohlášení. Asi jsem toho už napovídala dost."
"Tak už pojďme," řekl jsem Corningovi. "Snad se vám někdy budu moci revanšovat."
"Raději o tom nemluvte," řekl. "Jestli jste pro mě mohl něco udělat, měl jste k tomu příležitost přede dvěma dny, když byla paní Wellsová doma. Neoznámil jste mi to, zřejmě jste to tam měl pod dohledem a čekal, až odejde. Teprve potom jste mi řekl, že byla doma."

"Říkám vám, že jsem toho měl včera až nad hlavu a že jsem vás informoval, jen co jsem se vrátil."
"Mohl jste mi zatelefonovat."
"Nezapomínejte," řekl jsem, "že vaše dohoda s námi vypršela."
"Správně," řekl, "dohoda vypršela, takže jeden druhému nic nedlužíme. Ale paní Raleighové se cítím zavázán, protože ke mně byla při mé minulé návštěvě velice milá. A být vámi, paní Raleighová, na každou otázku, kterou by mi v souvislosti s Wellsovým případem kdokoli položil, bych řekl jen ‚no comment'. Naprosto bezpečně vím, že jste mi o žádné vraždě, ani o svém podezření, že k vraždě došlo, nic neříkala. Byla jste v tom směru velmi zdrženlivá."
"Děkuji vám, pane Corningu, mockrát vám děkuji!"
"Není zač. Chci jen, aby pan Lam věděl, že podle mého názoru nejste člověk, který by měl sklon někoho pomlouvat. A nikdy jsem od vás neslyšel třeba jen náznak podezření, že byla spáchána vražda."
"Děkuji vám, pane Corningu. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc si cením, že vám leží na srdci můj nejvlastnější zájem."
Zvedli jsme se k odchodu. Potřásli jsme jí rukou a poděkovali jí, že nás přijala.
Nasedli jsme do auta, Corning nastartoval a řekl: "Teď už tedy vím, vy chlape, proč jste mi tak ochotně přišel říct, že je paní Wellsová doma, a taky vím, proč jste si tu informaci nechával pro sebe a způsobil, že jsem přišel zkrátka. Jsme tedy vyrovnáni, jeden druhému nic nedlužíme."
"To zrovna nesedí," řekl jsem.
"Co se vám na tom nezdá?"
"Já vám něco dlužím a budu pamatovat, abyste dostal zaplaceno… Tady na rohu vystoupím a autobusem se vrátím," řekl jsem.
Ušklíbl se a řekl: "Chcete se vrátit k paní Raleighové a pokusit se od ní získat to prohlášení. K čertu s vámi, Lame. Jestli se z toho auta dostanete, na stanici autobusu to určitě nebude. Pojedeme do města jinudy."
Opřel jsem se o sedadlo. Nedalo se nic dělat.
Zbytek cesty k hotelu, kde byl ubytován, mlčel. Když zaparkoval, otevřel dveře a řekl: "Pěkný detektiv! Dovolte, abych se zasmál!"
"Abyste neumřel smíchy!" řekl jsem a odešel.
Zamířil jsem k místu, kde jsem nechal stát naši úřední rachotinu, a zajel jsem do šerifovy kanceláře. Šerifův zástupce mi byl přátelsky nakloněn a spojil mě telefonicky s Texasem, abych si mohl zkontrolovat poznávací značku Corningova automobilu. Auto bylo jeho. Corning bydlel v San Antoniu, a tak jsem šerifova zástupce požádal, aby zavolal tamnímu šerifovi. Šerif znal Corninga jako obratného obchodníka, který přišel k velikému jmění na základě předkupního práva na ropné pozemky. Byl pokládán za bezohledného rváče, za člověka, kterému není radno zkřížit cestu a kterého provází pověst prohnaného podvodníka.
Zajel jsem do San Bernardina.
V redakci místních novin mi nebyli s to dát dost informací. Z listu vydávaného v San Antoniu měli výstřižek, ve kterém stálo, že Aaron Bedford zemřel, že ovdovělá manželka předložila jeho poslední vůli soudu k ověření, že veškerý jeho pozemkový majetek v Texasu připadl vdově, zatímco jeho neteři Yvonne Clymerové bylo odkázáno patnáct tisíc dolarů a pozemek v okresu San Benardino.
Po menším průzkumu zjistili, že Yvonne Clymerová v Burbanku bydlela, ale že je teď manželkou Druryho Wellse.
Redaktor místních novin se od nějaké její přítelkyně dověděl, že budou Wellsovi bydlet v Banningu, a řekl si, že by z toho mohl být slušný článek pro místní čtenáře. Zatelefonoval dopisovateli v Banningu, aby si to ověřil. Dopisovatel sdělil, že je paní Wellsová úplnou pastvou pro oči, a tak bylo rozhodnuto poslat tam fotografa a připravit krátký článek s mnoha lákavými snímky.
Zjistil jsem jméno banningského dopisovatele a vydal se tam. Přijel jsem za setmění, vyhledal dotyčného chlápka a pozval ho na sklenku.
Dobře se na tu věc pamatoval. Zašel k Wellsovi a jako první mu tu novinu sdělil. Paní Wellsová byla na návštěvě u příbuzných, ale měla být každou chvíli zase doma; Wells mu řekl, že jí telefonoval, aby se vrátila. Vzal si číslo dopisovatelova telefonu a slíbil, že mu zavolá, hned jak bude manželka zpátky.
"Druhý den ráno telefonoval a -"
"Druhý den ráno?" zeptal jsem se.
"Přesně tak."
"Tedy ne ještě ten večer?"
"Byla někde v Sacramentu a odtud se vracela letadlem," vysvětloval.
"Aha. Takže vám zavolal a vy jste k němu zašel?"
"Tak."
"A co bylo potom?"
"Jen jsem se na ni podíval, bylo mi jasné, že to bude pro noviny hit. Zavolal jsem tedy do redakce v San Bernardinu, abych zjistil, co ode mě očekávají. Redaktor říkal, že z toho bude dobrý článek a že tam posílá reportéra a fotografa. Šikovné zpracování prý z toho udělá lahůdku."
"Dotklo se vás, že poslal někoho jiného?"
"Ne. Redaktor to pochopil tak, že jsem prostě připadl na dobrý námět, a s tím se spokojil. Já se jinak takovými věcmi nezabývám. Jsem totiž na volné noze a hledám stálé zaměstnání."
"Víte něco o tom pozemku?"
"Co vás napadá, povídání o nějakém pozemku kdesi v poušti by čtenáře asi nezaujalo, zato je mohla nadchnout tělesná schránka paní Wellsové, to mi bylo jasné."
"Můžete mi říct, na jaké bydleli adrese."

"Je v tom článku," řekl. "Máte snad jeho kopii, ne?"
"Jasně."
"Je to dům v pronájmu," řekl. "Dlouho tam nebydleli. O Wellsovi jsem toho příliš mnoho nezjistil. Mám dojem, že je bez stálého zaměstnání, a mezi námi, Lame, nepřekvapilo by mě, kdyby s tou svatbou nebylo něco v pořádku."
"Proč si to myslíte?"
"Takové dojmy jsou u našince, který chodí po světě a klade lidem otázky, zcela normální. Postrádal jsem tam ovzduší rodinného života, a ta kočička - bůhsuď, já nevím. Chovala se, jako by to pro ni byl experiment. Já jsem ženatý, takže to nemohu dost dobře posoudit, ale ten dojem jsem měl. Vždyť to znáte.
Hledal jsem v tom jen příběh místní ženy v domácnosti, která zdědila po bohatém příbuzném v Texasu patnáct tisíc dolarů a kus půdy. Byl by to příběh průměrné ženy - jenže neměla upracované ruce a nesplacené účty. Když jsem paní Wellsovou uviděl, došlo mi, že senzační na tom příběhu budou akorát její nohy. Taky že jo."
"S některým ze sousedů jste nemluvil?"
"Kdepak. Dal jsem dohromady fakta a načrtl příběh. Článek z toho udělala teprve umělecká úprava. A teď mi povězte, oč vám k čertu vlastně jde."
"Snažím se paní Wellsovou najít."
"Proč?"
"Měla by podepsat nějaké listiny."
"Wellsovi jsou někde v Los Angeles," řekl. "O jaké listiny Jde? Nedal by se z toho vytěžit nějaký příběh?"
"Někdo má o ten pozemek zájem."
"Proč?"
Pokrčil jsem rameny.
"Tak poslyšte," řekl, "dojde-li k nějakému prodeji, nebo přijdete-li na něco dalšího, dejte mi vědět. My totiž na tyhle místní historky rádi navazujeme. V tom kraji kolem Yuccy je teď větší ruch než na nádraží. Vypadá to, jako by se tam hrnulo půl Los Angeles."
"Tak jo," řekl jsem, "jestli přijdeme na něco zvlášť zajímavého, dám vám vědět. A díky za všechno."
"Někomu musí na koupi toho pozemku strašně moc záležet," řekl zamyšleně.
"Ani se mi nezdá," řekl jsem. "Někomu může strašně moc záležet na tom, aby to ukradl, ale pochybuji, že by za to někdo chtěl dát velké peníze."
"Ale vy se ji budete snažit v každém případě najít?"
"Přesně tak."
"Z toho by mohl být příběh."
"Zatím ještě ne. Snad až později."
"Kdybych uveřejnění toho, co je k dispozici, pozastavil, dostal bych od vás to, co vyjde najevo později?"
"Proč ne," řekl jsem, "ovšem pokud bude dán souhlas k uveřejnění v tisku. Dám vám přednostně hlášku."
"Fajn," řekl, "to by mi bodlo."

KAPITOLA 10
Sobotní noc jsem strávil v banningském motelu. Nikdo nevěděl, kde jsem.
Horský vzduch byl chladný, suchý a průzračný. Nedaleko motelu byla dálnice, takže ke mně odtud při usínání doléhal tlumený hluk dopravního provozu smíšený z hlubokého burácení velkých nákladďáků řítících se z Imperial Valley vzhůru průsmykem a z pronikavého svištění rychlých osobních automobilů. Probudil jsem se do svěžího, jasného nedělního jitra, oblékl a oholil se, zašel do restaurace a dal si ke snídani jantarově zbarvenou kávu se smetanou, slušný řez šunky a dvě vejce a navrch jsem si objednal topinky a další šálek kávy. Potom jsem nasedl do našeho agenturního auta, sjel po dálnici k odbočce na Twentynine Palms a brzy jsem vyjížděl stoupající serpentinou až na plošinu nad průsmykem, porostlou fantastickými Jozuovými stromy, které velkými klikatými kmeny a groteskně zkroucenými větvemi trčely do hlubokého modrého nebe.
Tu noc předtím jsem si dělal starosti a byl jsem nervózní. Teď jsem pociťoval příjemné uvolnění a jistotu, že všechno dobře dopadne. Vděčil jsem za to horskému vzduchu.
Zastavil jsem se v Yucce na další šálek kávy, vyndal mapu a položil číšníkovi několik otázek. Celá oblast byla kvůli uranu vzhůru nohama. Pořád tam přicházeli noví a noví lidé vybavení vším možným: stany, svinutými přikrývkami, nepromokavými plachtami, lopatami, mapami, kompasy - veškerou prospektorskou výzbrojí.
Vydávat se za hledače uranu byl nejlepší způsob, jak se vyhnout přílišné pozornosti.
Našel jsem zařízení, kde se půjčovaly Geigerovy počítače a scintilační detektory, prodávaly brožury s radami, jak hledat uranovou rudu, jak vymezovat kutací nárok a podobně.
Celé jsem to prošel a koupil si brožury, vypůjčil si Geigerův počítač, položil mnoho hloupých otázek a dokázal se náležitě zorientovat, takže to ve mně vyvolalo pocit, že bych mohl najít kus půdy, který by se mi zamlouval.
Zpočátku jsem měl dojem, že mě určitě nikdo nepovažuje za detektiva. Byl jsem prostě další víkendový hledač uranu.
Uran!
Náhle se mi rozbřesklo v hlavě. Jak jsem přišel na to, že má Corning zájem o ropu? Říkal jsem přece Bertě, že zde v horách ropa není, a když člověk kutá, že narazí na žulu a pod ní na další žulu. Nebyl to ropný, nýbrž uranový kraj. Bylo tam už několik nalezišť a lidé pročesávali hory a většinou se vyhýbali místům, která nesla nějaká známky soukromého majetku.
Nenápadným vyzvídáním jsem zjistil, že svého času žil ve staré chatrči na nedalekém pozemku nějaký člověk, který se marně pokoušel vyhloubit studnu a dostal se při tom na mizinu. Byl to horník ze staré školy, který si lacino opatřil

hromadu železničních pražců na výdřevu a začal kvůli vodě kopat. Když byla jáma čím dál hlubší a voda pořád nikde, přestal s tím, zrušil pronájem a odešel.
Opatrně jsem prošel sítí blátivých cest na zvlněné plošině. Ačkoli jsem dával pozor, dvakrát jsem si zašel, ale pokaždé jsem našel cestu zpátky, až jsem nakonec přišel na místo, které jsem hledal.
Cesta vedla podél hranice takzvaného územního úseku, takže jsem snadno našel jeho roh. Šel jsem po cestě i k druhému rohu, ověřil si s pomocí kompasu polohu a měl jsem představu, kde pozemek je.
Stará zchátralá chatrč byla slepena z nejrůznějších dosažitelných materiálů a vyspravena kdejakým starým krámem, který byl po ruce, jako odřezky prken, úlomky zrezavělého železa nebo rozřezanými a naplocho vyklepanými kanystry. V nedovírajících se dveřích byla díra ucpaná plachtovinou. Dveře visely v polovyvrácených závěsech nakřivo. Uvnitř to bylo cítit potkany a zatuchlostí příznačnou pro neobývané místnosti.
V koutě byl stoh starých časopisů, jejichž ohlodané okraje ukazovaly, kam si chodily myši pro materiál na vystýlání svých hnízd. Palanda u severovýchodní zdi byla dosud postlána zbytky seschlých borových větví, které ztratily pružnost a lámaly se. Kamínka s jednou původní nohou byla podložena cihlami a stála jakžtakž rovně. V příborníku dokonce ještě zůstalo nějaké kameninové nádobí. Na zemi se válely papíry, skleněné střepy a odpadky.
Na stěně za chatrčí statečně čelila pouštnímu větru chatrná plechová reklamní tabule nabízející "Elegantní oděvy".
Obcházel jsem okolí a pořád jsem neviděl nic, co by naznačovalo existenci studny. Pak jsem si všiml nějaké vyvýšeniny, a když jsem se na ni podíval zblízka, připadala mi jako plošina nebo poklop. Vzal jsem za roh, zvedl ho a vzápětí jsem ucítil závan studeného vzduchu. Hleděl jsem do čtverhranné šachty asi jeden a půl metru široké, která se ztrácela dole ve tmě.
Dal jsem desku, která tvořila dřevěný kryt nedokončené studny, zpátky, vrátil se k autu pro Geigerův počítač a pustil se do průzkumu.
Jakési slabé stopy jsem zachytil. Sledoval jsem je k žulové žíle a tam mi zmizely. Občasné pozitivní reakce počítače, které jsem na té trase zaznamenal, stály za povšimnutí. Chodil a lezl jsem, zkoumal a mapoval, dokud jsem nepocítil únavu. Získal jsem několik zajímavých záznamů, ale nic určitého.
Zamířil jsem zpátky k autu. Udělal jsem za ten den kus dobré práce a měl jsem toho už dost.
S úlevou jsem usedal do vozu, a vtom jsem dostal nápad.
Vzal jsem Geigerův počítač, došel ke studni, nadzvedl a odsunul příklop a pohlédl dolů. Neměl jsem svítilnu, takže jsem neviděl na dno, ale výdřeva se zdála být dobrá a byl k ní připevněn kolmý žebřík, jak je to v osvědčené důlní praxi obvyklé. Z opatrnosti jsem zkusil, v jakém stavu jsou příčky - zdály se být pevné.
Vylezl jsem na vyvýšený terén za studnou a důkladně se rozhlédl po okolí. Bylo mi totiž jasné, v jak nebezpečné situaci bych se ocitl, kdyby se zde náhodou objevila ona nežádoucí osoba a našla mě v šachtě.
Zavěsil jsem si Geigerův počítač na krk, ještě jednou jsem pečlivě zkusil, zda mě příčky udrží, a začal jsem sestupovat.
Byla tam tma a sucho, ale cítil jsem zvláštní pach plísně, jehož zdroj jsem nebyl s to hned určit.
Sestoupil jsem až do takové hloubky, že mi ústí studny připadalo zdola malé jako poštovní známka. Pach plísně zesílil.
Žebřík se mi zdál stále dost pevný, ale najednou se mě zmocnil pocit, že už toho mám dost. Jako by na mě přicházela klaustrofobie.
Přitiskl jsem se k žebříku, toužebně vzhlédl k flíčku modré oblohy, vzal Geigerův počítač a uvedl ho do chodu.
Rozzářil se jako hrací automat Ve sluchátko to praskalo jako palba z kulometu.
Dal jsem si počítač zase přes rameno, chopil se příček, a přestože mě bolely nohy, vyšplhal jsem se jako opice nahoru.
Když jsem se konečně ocitl na čerstvém vzduchu a v teplém odpoledním slunci, zhluboka jsem se nadechl a zároveň zjistil, že jsem celý zpocený a že se třesu jako osika.
Znovu jsem vylezl na vyvýšený terén a rozhlédl se. Nikde nebylo živé duše.
Dostat kryt studny zpátky mě stálo dost námahy. Pak jsem se vrátil k vozu a odjel do Yuccy. Odevzdal jsem Geigerův počítač, dostal zpátky zálohu a vyslechl obvyklé otázky. "Asi jste nic nenašel, viďte? Musíte hledat dále, ale určitě to zde je. Kdyby to člověk našel hned první den, byli by z nás samí milionáři. Ale je to zde. Člověk nikdy neví, kdy na to narazí… Tak se zas vraťte, stačí se jen tak toulat, člověku to neuškodí, naopak mu to moc prospěje… Jeden chlápek, nějaký účetní, který sem chodil čtvrt roku každý týden, narazil před měsícem na bohaté ložisko. Asi jste o tom četl v novinách, ne?"
"Na západ odsud?" zeptal jsem se.
"Tohleto bylo na východ. Ale je to zde všude kolem."
"Fajn," řekl jsem. "A zase nashledanou."
Zamířil jsem k autu a vrátil se do Banningu.

KAPITOLA 11

V Banningu jsem se šel podívat na dům, kde dříve bydlil Wells, a porozhlédl jsem se i po sousedství.
Vedle Wellsova dřívějšího bydliště byl na východě neobývaný dům, na jehož průčelí bylo oznámení "Na prodej". Dům na západní straně byl obydlený. Zazvonil jsem a přišla mi otevřít vysoká, zavalitá padesátnice, která se těžkopádně pohybovalo.
Co nejmileji jsem se na ni usmál. "Jmenuji se Lam," řekl jsem, "a sbírám informace o nemovitostech. Nevíte něco o tom domě vedle sousedního? Je tam napsáno, že je na prodej."
"Vím jen to, že je na prodej. Bydleli tam nějací Smithovi a pan Smith se musel odstěhovat někam na sever. Zaregistroval si to agent realitní kanceláře. Má telefonní číslo na té vývěsce…"
"Já vím," řekl jsem, "ale myslel jsem si, že bude asi těžké v neděli ho najít."
"Myslím, že byste ho mohl zastihnout," řekla. "Pro nemovitosti je neděle vhodný den."

"Děkuji vám," řekl jsem. "Ještě bych se vás chtěl zeptat, jestli nevíte něco o domě, který přímo sousedí s vaším."
"Je zařízený a k pronajmutí."
"Nevíte, jak se jmenovali lidé, kteří tam naposled bydleli?"
"Wellsovi," řekla.
"Mohla byste mi o nich něco říct?"
Zevnitř se ozval mužský hlas: "Amando, kdo je to?"
„Nějaký zájemce o nemovitosti," houkla dovnitř.
Srdečně jsem se usmál a řekl: "Můžete mi říct své jméno?"
"Boswellová," řekla.
"Paní… paní… jak?"
"Boswellová. Můj manžel je Oskar."
"Rád bych se něco dověděl o panu Wellsovi a jeho ženě."
S kamennou tváří řekla: "Bydleli zde jenom krátce. Ona zdědila nějaké peníze."
"Amando!" ozval se znovu varovný hlas jejího manžela.
"Už jdu," řekla a chystala se zavřít dveře.
"Moment, paní Boswellová," zastavil jsem ji. "Co kdybych vám řekl, že jsem detektiv?"
"Ó je," vyjekla.
Zaslechl jsem vrzání bot a vzápětí jsem spatřil Oskara Boswella, jak se starostlivou tváří spěchá na chodbu ke dveřím. Pan Boswell byl o pět let starší, o hlavu menší a o pětadvacet kilogramů lehčí než jeho manželka.
"Copak zde chce policie?" zeptal se.
Příjemně jsem se na něho usmál a řekl: "Těší mě, pane Boswelli. Jmenuji se Lam, Donald Lam." Natáhl jsem ruku a protáhl se kolem paní Boswellové, abych se s ním pozdravil, takže jsem se dostal dovnitř. Rychle jsem řekl: "Nejsem policejní detektiv, paní Boswellová, pracuji pro soukromou detektivní agenturu. Snažím se vypátrat něco o minulosti lidí, kteří bydleli vedle vás."
"Proč?" zeptala se.
"To ovšem nevím," usmál jsem se. "Jeden náš klient ty informace potřebuje, to je vše. Mám za to, že to souvisí s pozemkem, který vaši sousedé zdědili. Potřebuji jenom informace."
"My o sousedech nemluvíme," řekl Boswell. "Vůbec o lidech nemluvíme."
Byl to vyděšený mužík, vysoký asi půl druhého metru, který připomínal šedivého myšáka, měl svěšený knír, pleš a chomáčky bílých vlasů kolem uší. Na nose měl brýle na čtení, které si posunul dolů, aby mě přes obroučky viděl.
"Chraň bůh, pane Boswelli!" řekl jsem, "nestojím o nějaké pomluvy! Jde mi jen o fakta." Otočil jsem se k paní Boswellové: "Vy jste věděla, že paní Wellsová zdědí nějaký pozemek?"
"Četla jsem to v novinách."
"Předtím jste se s ní znala?"
"Přistěhovali se teprve několik dní předtím."
"Setkala jste se s ní?"
"Přímo ne, jen jsem ji viděla na dvoře."
"Nezašla jste k ní ani na sousedskou návštěvu?"
"Chystala jsem se, ale chtěla jsem jí dopřát, aby se nejdřív usadila."
"Takže to dědictví jí připadlo dřív, než se usadili?"
"Odjela ještě předtím."
"A kam?" zeptal jsem se.
"Do Sacramenta."
"Amando!" řekl Oskar Boswell rozhodně a nato se mu vyhrnul z úst příval němčiny. Moje znalost stačila, abych z toho vyrozuměl, že ji varuje, aby už o ničem nemluvila.
Usmál jsem se na ni a řekl: "A teď bych se vás chtěl zeptat na něco důležitého. Co bylo, když odešla?"
Její manžel znovu spustil německy.
Paní Boswellová zavrtěla hlavou.
Obrátil jsem se k jejímu manželovi a přísně řekl: "Než své ženě řeknete, o čem nemá mluvit, měl byste se přesvědčit, zdali člověk, se kterým mluví, nerozumí německy. Takhle jste se dostal do velice problematické situace. Snažíte se zatajit informace."
"Ne, ne, ne," řekl, "nic nezatajujeme, jen s tím nechceme nic mít."
Upřel jsem na něho oči a opakoval: "Zatajujete informace. Snažíte se svou manželku přimět, aby zatajila informace."
"Ne, ne! My o ničem nevíme. To jsou jen její dohady. Nemá vám co říct."
"Jde mi právě o to, co si myslí," řekl jsem.
Otočil jsem se opět k paní Boswello ve: "Povězte mi o té hádce mezi nimi a o tom, co ji vedlo k odchodu."
Vyměnila si s manželem pohled.
"Jinak," řekl jsem rozhodně, "budu muset ohlásit, že zatajujete informace, a jistě víte, že to může mít vážné následky."
"Nikdo nemusí mluvit, když nechce," řekl Oskar Boswell. "V téhle zemi nemusí."
"O něčem nemusí, o něčem musí." Řekl jsem si, že to risknu, namířil jsem na paní Boswellovou prst a řekl: "Myslela jste si, že se pohádali a že jí ublížil, je to tak?"
Pan Boswell jí začal něco říkat, a pak náhle přestal.
"Raději byste mi to měla povědět," řekl jsem.
"Ona o ničem nevím," ozval se Boswell nervózně. "Zaslechla jenom hádku, nic víc."

"V noci," řekl jsem.
"Ano, v noci," přiznal.
"A den nato nebyla doma?"
"No a co? Odjela navštívit příbuzné."
"Jak to víte?"
"Říkal to její manžel."
"Komu to říkal?"
"Mně."
"Zeptal jste se ho, kde jeho manželka je?"
"To ne, tak bez obalu ne! Jenom náznakem."
"Proč?"
"No, protože… protože Amanda byla nervózní, tak proto."
"Aby nebyla!" řekl jsem. "Mysleli jste si, že jí ublížil, nemám pravdu? Paní Boswellová, zaslechla jste nějaký úder?"
"Ne, ne," řekl její manžel. "Žádný úder. Buď jak buď, přísahat na to nemůže."
"A potom," řekl jsem, "Wells nastartoval auto a odjel, že ano?"
"A co je na tom špatného?" zeptal se Boswell. "Člověk má právo odejít a přijít, jak se mu zlíbí. Žijeme přece ve svobodné zemi, je to tak?"
"Přijde na to," řekl jsem, "čemu říkáte svoboda."
Obrátil jsem se k paní Boswellové: "Viděla jste ho nakládat do auta nějaké tělo?"
"Ne, ne, ne!" okřikl ji Boswell. "Neodpovídej, Amando!"
Nic neřekla, ani neotevřela rty, jen na mě bezvýrazně hleděla.
"Budete-li chtít zamlčovat takovéhle informace, můžete se dostat do pěkného maléru," řekl jsem.
"Tak poslyšte," řekl Oskar Boswell s úpěnlivým pohledem a uchopil mě prsty za klopu saka, "byla to pouhá hádka, nic než obvyklá rodinná hádka, až na to, že bylo dost křiku a pak -"
"Co?"
"No, snad to byl úder, snad něco spadlo se stolu na zem. Nebo se převrhla židle, kdoví?"
"A pak už žádnou hádku slyšet nebylo?" zeptal jsem se.
"To nemusí nic znamenat. Patrně si uvědomili, ze probudili sousedy."
"V kterou dobu to bylo?"
"Ten den, co se přistěhovali, asi o půlnoci."
"Pozorovali jste je z okna?"
"Já ne. Amanda se dívala, i když jsem jí pořád říkal, aby šla spát, že nám do toho nic není."
Zeptal jsem se Amandy: "Co udělal s tím tělem?"
"Ne, ne, ne," vykřikl Oskar. "To nebylo tělo! Rozumíte? Vrátila se. Nic jí nebylo. To je strašné, takový omyl. Amanda mohla způsobit spoustu nepříjemností."
"Chtěla to ohlásit na policii?" zeptal jsem se.
Boswellovo mlčení bylo výmluvnou odpovědí.
"Co do toho toho auta dal?" zeptal jsem se paní Boswellové.
Odpověděl zase její manžel: "Jen srolované přikrývky. Amanda tenkrát měla velké oči."
"Viděla jste Wellse?" zeptal jsem se jí a upřeně jsem ji pozoroval.
"Viděla. Viděla jsem ho, jak dává přikrývky do auta a odjíždí."
"A přijel zpátky?"
"Ano."
"Kdy?"
"Asi… no, asi za tři hodiny."
"A vy jste čekala a dívala se?"
"Ne, ne," řekla, "šla jsem spát. To ho slyšel manžel."
"Mám lehký spánek," poznamenal Boswell.
"Vy jste tedy slyšel, jak se vrátil?" zeptal jsem se.
"Slyšel jsem přijíždět auto, ano."
"Kdy?"
"To nevím, nevšiml jsem si. Svítilo se tam, potom světlo zhaslo, šel spát a já taky. Do takových věcí nám nic není. Nepatříme k sousedům, co dělají druhým nepříjemnosti."
"Ale s Wellsem jste pak ráno mluvil, je to tak?"
"Ano, mluvil."
"O čem?"
"Ptal jsem se ho na jeho manželku, jestli snad neupadla a nezranila se."
"Co na to řekl?"
"Zasmál se a řekl, že se rozhodla navštívit příbuzné v Sacramentu a že ji vzal do centra na autobus. Nechtěl prý, aby tam jezdila, protože se zrovna nastěhovali a čekalo ji hodně práce. Kvůli tomu se pohádali. Měla už všechno v kufru, který ležel na stolku. On říkal ne, ona říkala ano, oba najednou sáhli po kufru, stolek se převrhl, kufr spadl na zem - a oba se rozesmáli. Připadalo jim směšné, že se přou o takovou hloupost. Byla prý to jejich první hádka. Ustoupil a odvezl ji k autobusu. Říkal, že měla kufr a velký balík dárků pro příbuzné."
"Co bylo potom?" zeptal jsem se.

"Mne to uklidnilo," řekl Boswell, "ale Amandu ne. Chtěla se s tím někomu svěřit. Říkal jsem jí, že by to byla pošetilost. Tak jsme drželi jazyk za zuby. Máme svůj život, sousedé zas mají svůj. Možná se pohádali. Možná ten kufr spadl na zem, možná nespadl. Nic nám do toho není."
"Paní Wellsová se potom vrátila?"
"Vrátila. Za čtyři dny."
"Viděla jste ji?" zeptal jsem se paní Boswellové.
Odpověděl opět její manžel: "Když se vrátila, fotograf z redakce pořídil několik jejích snímků. Proč, to jsme tehdy nevěděli. Později jsme o tom četli v novinách."
"Viděli jste ji v těch novinách?"
"Ano."
"Pěkná fotka?"
"Samé nohy."
"Je rusovlasá?"
"To souhlasí. Rusovláska. Má malou, ale pěknou postavu. Dobře se obléká, velice módně."
"Jestlipak jste ji navštívili a blahopřáli jí k té šťastné náhodě?"
"Moje manželka ano."
"Samozřejmě, že ano," řekla paní Boswellová.
"Kdy?"
"Druhý den, když se ta zpráva objevila."
"Byla vzrušena?" zeptal jsem se.
"Čím?"
"Tím, že zdědila peníze a pozemek."
"Není to nic moc," řekla. "Pozemek je v poušti, kde se neuživí ani zajíc. Ty peníze, to je jiná."
"Mluvila o tom s vámi?"
"To víte, že mluvila."
"Byla jste u ní?"
"Zašla jsem k nim."
"Chovali se přátelsky?"
"Velice přátelsky."
"Vidíte, pane Lame," řekl Oskar Boswell nervózně, "člověk poslouchá nějakou hádku, a mohl by z toho být malér. Mrzí mě, že jste se o tom vůbec dověděl. Nebýt toho, že rozumíte německy, nedověděl byste se od Amandy nic, vůbec nic. Chápete?"
"Chápu."
"Pamatujte, že jsme vám to řekli důvěrně."
"Samozřejmě."
Podíval se na manželku. Přečetla si v jeho očích zřetelný pokyn, otočila se a zamířila dovnitř domu. Boswell mi podal ruku a řekl: "Rád jsem se s vámi seznámil, pane Lame. Děkuji vám, mockrát vám děkuji. Chápejte, moje žena je nervózní. Má velkou fantazii."
"Jsem rád, že jste mi o tom pověděl, protože to vnáší do věci jasno."
"Do jaké věci?" zeptal se.
"Proč jeho manželka tak náhle odjela," řekl jsem.
"Ona je roztomilá," řekla paní Boswellová přes rameno a s výrazem člověka, který pronesl neodvolatelný soud, pokračovala v cestě do kuchyně.
Její manžel mě vyprovodil ke dveřím a ještě jednou mi potřásl rukou. Nebude prý o tom s nikým mluvit.
"To je velice rozumné rozhodnutí, vskutku velice rozumné," řekl jsem. "Nikomu nic neříkejte. Co na tom, že se pohádali? To se stává i v lepších rodinách."
Na tváři se mu objevil nucený úsměv. "Děkuji vám, pane Lame, tisíceré díky! Vy to chápete. Chtěl jsem, aby to tak chápala i Amanda. Sbohem."
Dveře se zavřely.
Nasedl jsem do služebního vozu a odjel do San Bernardina. Zaparkoval jsem, vrátil se vrtulníkem do Los Angeles a letadlem do San Antonia. V jednom tamním hotelu jsem asi tři hodiny spal, potom jsem vstal a začal shánět informace o Aaronu Bedfordovi.

KAPITOLA 12

Na dveřích kanceláře stálo: AARON BEDFORD, INVESTICE. VSTUPTE BEZ ZAKLEPÁNÍ.
Vstoupil jsem. Byl tam stůl pro sekretářku, vnitřní spojovací ústředna a souprava registračních skříní na kartotéční lístky. V kanceláři nikdo nebyl. Dveře do hlavní kanceláře byly dokořán.
Prošel jsem jimi a spatřil ženu sedící u stolu. Na zemi měla dva prádelní koše a skládala do nich papíry. Prohlížela zásuvky, vyndávala z nich papíry a házela je do košů. Byla tím tak zaneprázdněna, že si mě ani nevšimla.
"Paní Bedfordová?" zeptal jsem se.
S leknutím se obrátila, a když mě spatřila, řekla: "Ano."
"Jmenuji se Donald Lam," usmál jsem se na ni.
"Přejete si?"
Měla kadeřavé vlasy s havranově černým přelivem, velká ňadra, dlouhé rasy a střízlivé, pátravé oči. Byla ve smutečním

a slušelo jí to. Chovala se ostražitě jako boxer nastupující do prvního kola.
"Rád bych se něco dověděl o pozemku vašeho manžela v Kalifornii," řekl jsem.
"Neexistuje."
"Měl jsem za to, že existuje."
"Už ne. Manžel pozemky v Kalifornii před smrtí prodal. Co vás, pane Lame, konkrétně zajímá?"
"Snažím se získat představu o některých pozemkových tržbách v Kalifornii. Nevíte o nějakém pozemku poblíž města Yuccy?"
Na rtech sejí objevil nucený úsměv. "Ani bych to za pozemek neoznačila. Je to jen bezútěšný kus pouště, který se k ničemu nehodí. Není tam totiž voda, takže se tam daří akorát tak prachu."
Přistoupil jsem k ní blíž a přešel k nenucenějšímu tónu.
"Myslíte si, že by stálo za to ten pozemek koupit?"
Pozorně na mě pohlédla a trochu roztála. "Jak komu."
"Mně."
"Ne," usmála se.
"Ale patřil vašemu manželovi."
"A co na tom?"
"Byl přece chytrý investor."
"Co to dokazuje?"
"Kdyby si myslel, že to nestojí za to, nekoupil by to."
"Jak víte, že to koupil?"
"Patřilo mu to.
"To souhlasí."
"Promiňte, tomu nerozumím," řekl jsem.
Definitivně roztála.
"Posaďte se," vybídla mě. "Něco vám o tom pozemku povím. Dostal ho při nějakém handlu nádavkem, jak se to dělá mezi koňskými handlíři. Manžel byl vůči obchodníkům podezíravý, proto od nich vždycky chtěl něco nádavkem.
Ten člověk, se kterým tenkrát uzavíral obchod, říkal, že mu dá v Kalifornii nádavkem celý územní úsek o rozloze jedné čtvereční míle. Manžel byl vždycky přesvědčen, že má každý kus země velkou potenciální hodnotu, a tak si plácli.
Když jsme byli před půl rokem v Kalifornii, jeli jsme se tam podívat. Trvalo mi pár dní, než jsem se vzpamatovala z deprese, kterou ve mně zanechal pohled na ten vyčerpaný, zapomenutý kus naprosté nicoty.
Před lety tam nějaký ubožák strávil spoustu času a peněz kopáním studny. Žil v zchátralé, děravé chatrči prolezlé potkany, která tam zůstala jako vtělená marnost. V šachtě studny je odshora až dolů zvětralá žula.
Všechnu půdu v Kalifornii jsme prodali, jen tenhle pozemek jsme si ponechali. Někteří příbuzní v Kalifornii si na podíl z manželova dědictví brousili zuby. Řekla jsem mu, aby ten pozemek neprodával, ať se o to poperou."
Bezcitně a drsně se zasmála.
"Mohla byste mi něco říct o těch kalifornských příbuzných?" zeptal jsem se.
"Dost toho o nich vím, i když jsem se s nikým z nich neseznámila. Jedna z nich je moc roztomilá, ale chamtivá. Druhá je velmi arogantní, lakotná a jakbysmet chamtivá."
"Jedna z nich je žena Druryho Wellse, že ano?"
"Myslím, že ano. Je o hodně milejší než ta druhá."
"V Sacramentu žije také nějaká Lucille Pattonová," řekl jsem. "Znáte ji?"
"Znám ji jako své boty," řekla nenávistně a dodala, "ale, jak jsem řekla, nesetkala jsem se s ní."
"Dopisovali jste si?" zeptal jsem se.
Zavrtěla hlavou a řekla: "Ne. Dopisovala si s manželem."
"A co nerosty?" zeptal jsem se. "Nevylučujete, že by váš manžel přisuzoval tomu pozemku hodnotu jako možnému zdroji ropy?"
Usmála se a ukázala na pár tmavých kamenů na poličce s knihami nad stolem. "Vidíte to?" zeptala se.
Přikývl jsem.
"Je to odtamtud," řekla. "Yvonne Wellsová považovala ty kameny za důkaz přítomnosti ropy, protože jsou černé. Poslala je mému manželovi a napsala mu, že jsou z jeho pozemku v té poušti. Myslela si, že by tam mohla být ropa. Ropa v takovém prostředí! To zní jako vtip. A tak jsem manželovi řekla, aby jí napsal, že jí ten pozemek v poslední vůli odkáže, a jestliže tam ta ropa je, bude jednoho krásného dne bohatá."
Paní Bedfordová se opět zasmála. Byl to neradostný, škodolibý, nepříjemný smích. "Víte, pane Lame, manželův právník říkal, že by bylo vhodné uvést obě kalifornské neteře v poslední vůli. Navrhl Aaronovi, aby každé z nich odkázal sto dolarů. Já jsem Aaronovi řekla, aby všechen svůj pozemkový majetek v Kalifornii prodal a jim odkázal jen ten úsek. Manžel na to, že jim slíbil něco podstatnějšího, tak jsem mu řekla, když chce, ať odkáže Yvonne nějaké peníze - ale kdyby byl něco odkázal té mrše v Sacramentu, byla bych mu oči vyškrábala.
Nemyslete si, pane Lame, že jsem zatrpklá, ale ta Pattonová byla absolutně, dočista nemožná! Nevím, proč vám to všechno povídám, zřejmě jsem v sobě dlouho potlačovala velké citové napětí a… vy jste tak ochotný posluchač. Máte pozorné oči."
Usmála se na mě.
"Děkuji vám," řekl jsem.
"Zdá se, že se umíte do člověka vcítit. Nepřála bych vám, abyste se nechal napálit a vložil do toho pozemku nějaké peníze."

"Mockrát vám děkuji," řekl jsem.
Chvíli bylo ticho.
"Jak přijali kalifornští příbuzní zprávu o sňatku pana Bedforda?" zeptal jsem se.
To jí dalo příležitost, aby projevila svou škodolibost. Byla osamělá a potřebovala si s někým promluvit a mluvit o kalifornských příbuzných pro ni bylo příjemným rozptýlením.
"Ty dvě ženské mi nemohly přijít na jméno. Nemohly mě ani cítit! Pořád byly u Aaronova bohatství jako na čekané. Pak jsem se objevila já, Aaron mě miloval a vzali jsme se. Umíte si představit jejich strašné zklamání a roztrpčení. Copak se snažily mě pochopit? Ani nápad! Já jsem byla zlatokop. Já jsem byla hochštaplerka, šatnářka, ze které se stala bardáma. Já jsem byla pletichářka!
Umíte si to představit, pane Lame? Ty nestydaté potulné zlatokopky s jejich sentimentálními, ucintanými dopisy a s lakotnýma očima upřenýma na Aaronovo bohatství, jak ve mně vidí nějakého zlatokopa? Mohla bych se jim otevřeně vysmát, ale neudělala bych to. Nejsem jako ony. Myslely si, že ty jejich intrikánské dopisy neprokouknu. Blbost! Viděla jsem jim až do žaludku. Ženskou prokoukne zas jen ženská. Ukázala jsem jim, zač je toho loket!"
Dostal jsem dobrý nápad. "Přátelil se váš manžel s Lawtonem Corningem?" zeptal jsem se.
"Ovšemže. Aaron nenavazoval příliš blízké přátelské vztahy. Zachovával od ostatních značný odstup, ale pana Corninga si velice vážil."
"Byli tedy přáteli?"
"Zajisté. Pan Corning sjednal s manželem několik obchodů. Pídí se po pronájmech. Vyjíždí ven a shání se po pozemcích. Někdy to dělá za plat a prémie, někdy ve vlastní režii, a v tom případě se snaží ty pronájmy pokoutně zpeněžit. Jak říkám, manžel s ním byl v obchodním styku a moc si ho vážil."
"A víte jistě, že byl všechen pozemkový majetek vašeho manžela v Kalifornii prodán?"
"Určitě, až na ten zanedbaný pozemek v poušti."
"Myslíte, že nemohla zůstat nějaká půda, o které jste nevěděla?"
Zavrtěla hlavou. "Ne. Znala jsem celý Aaronův majetek. Až na ten pozemek bylo v Kalifornii všechno prodáno. Ponechal si ho pro tu neteř, která byla přesvědčena, že je tam ropa. Jen se na ten kámen podívejte! Má s ropou společného asi tolik jako tenhleten stůl."
"Slyšel jsem, že Lucille Pattonová měla po smrti pana Bedforda nějaký pozemek také zdědit." řekl jsem.
"To si myslela ona" řekla paní Bedfordová úsečně, jako by slova odstřihovala. "V životě jsem tak drzou holku neviděla! Než mě potkal, žil můj manžel velmi osaměle. Odjel do Kalifornie, a věřte mi, ta ženská to na něho začala hrát. Měl byste vidět, jaké mu psala dopisy! A přitom se tvářila jako neviňátko. Ujišťovala svého drahého strýčka Aarona, že je jeho domov u ní, že o něho příbuzní mají opravdový zájem, že by mohl zůstat, kdyby chtěl, v Kalifornii, že by mu v Sacramentu vytvořila nový domov a že z jeho majetku nechce ani centík, chraň bůh, to by nebylo správné, kdyby jí všechno odkázal a nezajímal se o ostatní příbuzné - a že ho miluje pro něho samého."
"Nemohla to myslet upřímně?" zeptal jsem se.
"Vsadila bych deset miliónů proti jedné, že ne!"
"Nemohla byste mi dát adresu paní Wellsové?"
"Můj právník má dopis od jejího manžela Druryho Wellse. Bylo to někde ve Frostmore Road, já -"
"Frostmore Road 1638?" zeptal jsem se.
"Přesně tak," řekla.
"Ten dopis zde nemáte?"
Zavrtěla hlavou a řekla. "Zrovna probírám starou korespondenci. Snad nikdo na světě neschraňoval věci tak jako manžel. Uchovával třeba - vidíte, tenhle stůl je plný krámů a tamta registrační skříň byla plná osobní korespondence."
"V těch registračkách na sekretariátě jsou obchodní listiny, že ano?" zeptal jsem se.
Přikývla. "Vyznala by se v nich jeho sekretářka, ale už u nás není. Propustila jsem ji. Byla moc nafoukaná… já vím, neberu si servítek, ale vyjadřuje to její povahu."
"Neměl také nějakou dokumentaristku?"
"Ale ano, měl, ale i tu jsem den po jeho smrti propustila. Byly zde ještě další dvě ženy, které se ode mě distancovaly. Byly u Aarona dlouhou dobu a snad si myslely, že jim patří.
Dokud žil, nic jsem neříkala. Ostatně si myslím, že by se manželka neměla do manželových obchodních záležitostí plést. Měl je rád a dobře s nimi vycházel, ale když jsem převzala otěže, pro každý případ jsem je vyrazila."
Vzpamatovala se a řekla: "Jste mi sympatický, pane Lame. Na těchto vizitkách máte jména právních zástupců, kteří spravují manželům pozemkový majetek. Navážete-li s nimi styk, dostanete od nich všechny potřebné informace. Můžete se také spojit na té adrese v Los Angeles s paní Wellsovou.
Hledáte-li nějaké spekulační příležitosti, mohly by vás zajímat některé pozemky manželova texaského půdního fondu. Chcete-li, zavolám našim právníkům a požádám je, aby vám všemožně vyšli vstříc."
"Děkuji vám… Mockrát vám děkuji," řekl jsem. "Velice se omlouvám, že jsem vás obtěžoval, ale -"
"To je naprosto v pořádku," řekla. "Ráda jsem si s vámi popovídala, opravdu. Byl to pro mě otřes, když Aaron umřel, a abych na to nemusela myslet, musím se něčím zaměstnávat. Třídím věci a odděluji zrno od plev. A těch plev je strašná spousta."
"To mi ani nemusíte říkat," ukázal jsem hlavou na oba prádelní koše.
"Naštěstí měl Aaron velice hodné přátele, a to člověka těší. Přišlo to sice znenadání, ale řekla bych, že je to ten nejlepší způsob jak odejít."
Znovu jsem jí poděkoval, vyšel z kanceláře a poohlédl se po správci domu. Byl do podsaditý Švéd, kouřil krátkou dýmku a měl světlé modré oči, které jako by byly potaženy neprůhlednou blánou.

Podal jsem mu svou vizitku a řekl: "Jsem detektiv a mám důvodné podezření, že dnes v noci bude v tomto domě úřadovat Morfiová Mary."
"Kdo to má být Morfiová Mary?" zeptal se.
"Morfiová Mary," řekl jsem, "je jedna z nejmazanějších zlodějek drog. V tom domě máte lékaře a dentisty a každý z nich má pro případ nutnosti menší zásobu narkotik. Morfiová Mary navštěvuje podobné domy v noci a zámky pro ni nejsou problém."
Bafal z dýmky a nic neříkal.
"Až se ordinace a kanceláře zavřou," řekl jsem, "budete mít v provozu jen jeden výtah, a ten je v suterénu. Je to tak?"
Přikývl.
Vytáhl jsem dvacetidolarovku. "Rád bych si vzal dnes v noci službu a obsluhoval výtah jako správcův pomocník."
"Vy mi za to chcete zaplatit?"
"Ano, chci," řekl jsem.
"Řekněme, že ta ženská nastoupí do výtahu. Nebudu s tím mít nějaké nepříjemnosti?"
"Nic takového," řekl jsem. "Jen chci bezpečně vědět, že je v budově, a pak zvednu telefon a ohlásím to policii. Budeme ji mít v pasti. Pracuji pro jednu detektivní agenturu, která v rámci pojištění ochraňuje ordinace lékařů a dentistů. Chceme Morfiovou Mary sbalit a dostat ji za mříže. Jde o to, že ji nechci předčasně vyplašit, a budu-li informovat poldy hned teď a oni to zde začnou hlídat, Mary to zmerčí. Ta je pane prohnaná!"
Natáhl ruku a já jsem mu dal dvacku. Složil ji a strčil do kapsy.
"Kdy se začíná uklízet v kancelářích?" zeptal jsem se.
"V sedm," řekl.
"V sedm zde budu," řekl jsem. "Možná budu muset nějakou dobu ještě čekat."
Přikývl. Víc se zatím dělat nedalo.

KAPITOLA 13
Přišel jsem několik minut před sedmou. První dvě hodiny jsem vozil opozdilce ve výtahu nahoru a dolů. Pak nastalo uklidnění. Švédský správce poslouchal rozhlasový přenos boxerského utkání o ceny. Uklízečky, když daly kanceláře do pořádku, jezdily dolů s kolečkovými vozíky, na nichž měly nářadí na úklid a plátěné vaky, do kterých vyprázdnily obsah odpadkových košů.
Až na věci, které vyhodila paní Bedfordová, toho ze šestého poschodí moc nebylo. Švéd pořád ještě bafal z dýmky a poslouchal rádio. Boxerské utkání sice skončilo, ale diskžokej pouštěl hudbu z gramofonových desek a Švéd poslouchal s hlavou zvrácenou a podepřenou v týle spletenými prsty, zatímco se mu modrý závoj dýmu pokojně vznášel pod zavřenýma očima.
Pracoval jsem rychle.
Bylo tam spousta soukromé korespondence. Byly tam staré novinové výstřižky z magazínů a různé žádosti. Ten člověk si ukládal kdeco.
Dával jsem stranou všechno, co prozrazovalo ženský rukopis, vkládal do aktovky, a když doba pokročila a Švéd vypnul rádio, řekl jsem si, že už by to stačilo.
"Po půlnoci už Morfiová Mary nepřijde," řekl jsem.
"Ne?"
Zavrtěl jsem hlavou.
"Zítra přijdete?"
Opět jsem zavrtěl hlavou.
"Škoda," řekl. "Kdykoliv zas přijďte."
Řekl jsem mu, že přijdu.
Vyvezl mě výtahem ze suterénu do přízemí. Odešel jsem do hotelu a letadlem, které startovalo v jednu hodinu po půlnoci, jsem odletěl.
V letadle jsem otevřel aktovku a pročítal dopisy. Šest jich bylo od Lucille, čtyři od Yvonne.
Ty od Lucille musely dělat osamělému strýčkovi dobře, a manželku zlatokopku musely přivádět do stavu nepříčetnosti.
Dopisy od Yvonne zahrnovaly tříleté období. Byla to bezvýznamná sdělení vyznačující se jakousi blahosklonností mládí vůči stáří a opuštěnosti: poznámky o počasí, o nějakém tom tanečním večírku či filmu, tiráda na nějakou televizní hvězdu, ujišťování, že rodina věří, že strýček na sebe bude dávat pozor.
Čtvrtý dopis byl odlišný. Psala v něm o Drurym Wellsovi, kterého nějaký čas znala. Postaral se jí o senzační místo u agentury, která dodávala modelky fotografům, tvůrcům kalendářů a někdy i tvůrcům filmovým - alespoň to tvrdil a Yvonne mu věřila. Wells se na činnosti agentury podílel a slíbil Yvonne, že jí dík svým stykům s různými studii pomůže dostat se nahoru; má prý možnosti pomoci děvčatům uchytit se i v Hollywoodu.
Psala, že se s Wellsem "zasnoubila" a aby nebyl překvapen, kdyby "se uchýlili do Nevady nebo Arizony" a uzavřeli tam "prostý, skromný sňatek".
Sdělovala mu, že podnikla se svým snoubencem výlet na Bedfordův pozemek a zjistila, že je chatrč značně zchátralá. Přiložila k dopisu několik snímků. Někdo prý tam hledal vodu a vykopal šachtu; měla dojem, že kamení z výkopu naznačovalo přítomnost ropy - bylo tmavé a těžké, jak se o tom může přesvědčit na vzorcích, které mu posílá v kartónové krabici.
Dopis byl v obálce a byly tam i fotografie. Byly to dost nepovedené snímky, pořízené malým levným fotoaparátem bez dálkoměru. Některé z nich byly nezaostřené, jiné zas rozmazané. Vyznačovaly se průměrností, nahodilostí námětu i záběru, neznalostí významu osvětlení. Na jedné byl velmi rozmazaný záběr Druryho Wellse zblízka.

Zrekonstruovat tuto epizodu nebylo těžké. Dopis byl datován asi deset dní před Bedfordovou smrtí. Vzorky kamení byly doručeny pravděpodobně v době, kdy byl Corning u Bedforda v kanceláři. V dopise byla řeč o třech vzorcích. Dva z nich ležely na poličce nad stolem. Bedford se kamenům obsahujícím ropu srdečně zasmál, ale dravý byznysman Corning měl jiný názor. Strčil si jeden vzorek do kapsy a otestoval si ho na Geigerově počítači. To mu stačilo.
Nesnáz byla v tom, že Bedford inklinoval ke konzervatismu a opatrnosti. Věděl, co je Corning zač. Corning ten pozemek chtěl a chtěl ho levně. Bedford pak znenadání zemřel a Corning znal ustanovení jeho poslední vůle. Začal hledat Yvonne Wellsovou. Celá záležitost teď byla nad slunce jasnější.
V Los Angeles jsem byl před svítáním, nasedl jsem do autobusu na San Bernardino, tam přesedl za volant služebního vozu a jel do Banningu. Na telefonním úřadě jsem byl hned, jak otevírali. Řekl jsem, že jsem Drury Wells, a zeptal se, jestli nedlužím nějaké meziměstské telefonní poplatky, když jsem se odstěhoval z pronajatého domu. Úřednice hledala někde v záznamech a vrátila se s výkazem, podle kterého mi bylo naúčtováno dvanáct dolarů osmdesát pět centů. Vytkla mi, proč jsem telefonní společnosti neoznámil, že se stěhuji, a neuvedl novou adresu. Řekl jsem jí, že si budu muset naúčtované částky překontrolovat. Tvrdila, že už mi rozepsaný výkaz poslali na minulou adresu. Na to jsem jí řekl, že jsem ho ještě nedostal a že poplatky zaplatím, až ho budu mít.
Nějakou chvíli si se mnou vyměňovala názory a nakonec mi dala kopii účtu. Zaplatil jsem dlužnou částku a věnoval se zkoumání dálkových hovorů, které si objednal Drury Wells.
Den před tím, než se objevil v místních novinách článek o mladé banningské hospodyňce, která zdědila pozemek v poušti, měl Drury Wells meziměstský hovor s Los Angeles. Zašel jsem do telefonní budky, zavolal na to číslo do Los Angeles, zeptal se, kdo tam je, a dověděl jsem se, že je to agentura Waldorf, která obstarává zájemcům modelky a herečky. Řekl jsem, že je to omyl, a zavěsil. Pak jsem se vrátil ke služebnímu autu, usadil se za volantem a asi čtvrt hodiny přemýšlel. Potom jsem zavolal Bertě.
Berta právě přišla do kanceláře. "Někdo tě hledá, Donalde," řekla.
"Nějaký zákazník"? zeptal jsem se.
"Asi ano. Je to žena."
"Stará, mladá, pohledná?"
"Mladá a pohledná. Kromě toho postává na chodbě nějaký pán. Řekla bych, že je to soudní doručovatel."
"To jsem si mohl myslet," řekl jsem. "Dnes nebudu v kanceláři, Berto."
"To tak! Co když se naskytne něco důležitého?"
"Však to zvládneš."
"Co když budou chtít jednat s mužským?"
"Odlož to."
"Co to má znamenat?"
"Chci se vyhnout předvolání k soudu," řekl jsem.
"Mně už se to stalo. Tak proč se mnou k sakru nechceš být na jedné lodi?"
"Je lepší být každý na své lodi," řekl jsem.
"Jak se s tebou spojit, když to bude zapotřebí?"
"Dej do rubriky osobních zpráv v Examineru inzerát," řekl jsem a zavěsil, dřív než mohla jako Corning vytrhnout telefon ze zdi. Obával jsem se, že by dvě amputace telefonu u jednoho účastníka telefonického provozu v rozmezí pouhého týdne byly na telefonickou společnost trochu moc.
Zavolal jsem Lucille Pattonové do Sacramenta.
"Donalde!" zvolala, když jsem se jí ohlásil; a když jsem vycítil z jejího hlasu radost, zmocnilo se mě vzrušení.
"Potřebuji s tebou mluvit o jednom pozemku v poušti," řekl jsem. "Co bys řekla, kdybych to pro tebe vyřídil?"
"O čem to mluvíš, Donalde? Já žádný pozemek v poušti nemám."
"Jen to nevylučuj," řekl jsem. "Třeba bych z toho pro tebe mohl něco slušného vytlouct."
"Dám ti padesát procent," rozesmála se. "Je to dost?"
"Z jedné strany moc, z druhé málo."
"Jak to myslíš?"
"Dohodněme se na patnácti procentech a na prémii v podobě večeře."
"Těch patnáct procent je tvých, Donalde, a datum večeře je na tobě, kdykoli budeš ve městě."
"Fajn," řekl jsem. "Pošli mi to na agenturu telegraficky. Adresu máš na vizitce, kterou jsem ti dal. Uveď tam, že zmocňuješ agenturu k výlučné správě všeho svého pozemkového majetku v okresu San Bernardino a že jí za to přísluší patnáct procent z jakékoli transakce."
"Telegram odejde za čtvrt hodiny," řekla.
"Fajn," řekl jsem. "To je prima."
"A nezapomeň na to ostatní, Donalde."
"Na co?"
"Na datum večeře."
"Nezapomenu," řekl jsem.
Odjel jsem do Los Angeles a dorazil tam krátce před polednem.
Ředitel agentury Waldorf byl muž s vyhýbavýma očima a představil se jako Norwalk Lykens.
Řekl jsem mu smyšlené jméno, chvíli jsme se oťukávali a konečně jsme přistoupili k věci. Chtěl jsem rusovlásku jako rtuť ve věku od jedenadvaceti do šestadvaceti a uvedl jsem výčet požadovaných tělesných kvalit. Řekl jsem mu, že potřebuji děvče, které by mi pomohlo uzavřít nějakou obchodní transakci. Měla by být schopná a ochotná vykonat za menší příplatek nějakou práci navíc.

Chtěl vědět, kolik by ten příplatek dělal.
S představou, co by dělala Berta, kdyby viděla skutečný účet výdajů, jsem mu strčil do vlhké dlaně dvacet dolarů a řekl, že to je pro něho a že sto padesát bude příplatek pro tu ženu, pokud mi bude vyhovovat a splní svůj úkol.
V jednom kuse přikyvoval, přistoupil ke kartotéce a ukázal mi několik fotografií. Třetí v pořadí bylo děvče, které jsem posledně viděl umývat nádobí v domě Druryho Wellse.
"Kdo je tahleta?" zeptal jsem se.
"To je Wanda Warrenová - abyste rozuměl, je to její profesionální jméno. O její minulosti toho moc nevím, ale je to kočka! Opravdu kus, o tom nepochybujte!"
Pozorně jsem si fotografie prohlédl a vrátil se k snímku Wandy Warrenové.
"Je volná?" zeptal jsem se.
"Mohu vám to zjistit."
Zvedl sluchátko. Zdálo se, že je Wanda Warrenová volná. Zeptal se mě, kam má přijít.
"Vyhledám ji sám," řekl jsem. "Dejte mi její číslo."
Usmál se a zavrtěl hlavou. "U nás se to takhle nedělá."
"Proč?"
"Naše seznamy jsou jako zboží v obchodě."
"Jaký je za takové zprostředkování poplatek?"
"Sto dolarů."
"Jakpak to?" řekl jsem. "Vyjednáváte to individuálně, a tohle je přece agentura."
"Počkej chvíli u telefonu, Wando," přikryl mluvítko dlaní a po chvilce mi řekl: "Sedmdesát pět. To je konečná částka."
"Sedmdesát pět," řekl jsem, "a dostanu její adresu."
"Ten pán k tobě asi za půl hodiny přijde, Wando. Jde o nějaký moc zvláštní úkol."
Zavěsil, vystavil mi potvrzenku na pětasedmdesát dolarů, dal mi lístek s její adresou a řekl: "Myslím, že budete s tím děvčetem po všech stránkách spokojen."
"A co když ne?"
"Za výsledky neručíme."
"Za jiné děvče by byl poplatek jiný," řekl a pokusil se o srdečný úsměv. "Ale výsledky zaručit nemůžeme," opakoval.
"No, tak to zkusím," řekl jsem.
"Nebudete s ní mít problémy. Je živá jako rtuť, samá legrace, ničeho se nebojí a zvládne spoustu různých úkolů. V době zasedání zákonodárného sboru pracuje v Sacramentu pro lobbisty a všichni jsou jí velmi, velmi nadšeni. Slyšel jsem o nějakých pozoruhodných akcích, při kterých asistovala."
"Říkáte, že pracuje v Sacramentu?" zeptal jsem se.
"Přesně tak. Když zasedá zákonodárný sbor. Jinak dojíždí sem, líbí se jí zde. Samozřejmě, že pracuje jako modelka a tak všelijak, ale zvlášť má ráda tyhle zvláštní úkoly. Uvidíte, že je velmi přizpůsobivá."
"No nic," řekl jsem, "spoléhám na váš úsudek. Vy se přece v ženách vyznáte."
Zamnul rukama, usmál se a přikývl. "To tedy vyznám."

KAPITOLA 14
Byl to činžovní dům s elektricky ovládaným vchodem. Proběhl jsem jmenovky vedle dveří, až jsem našel jméno Wandy Warrenové, a zmáčkl tlačítko. Po chvíli bzučák ohlásil, že jsou dveře odemčeny. Strčil jsem do nich, vstoupil a vyšel po schodech k jejímu bytu. Zazvonil jsem a dveře se otevřely.
"Páni, mě z toho snad klepne pepka!" řekla a v očích se jí na okamžik objevila zlá předtucha. Hned se však vzpamatovala a se smíchem se zeptala: "Kde máte kamaráda poldu? Toho, co pořád přežvykuje mokré cigáro?"
"Je tady poblíž."
Nastrojila se do parádní tmavohnědé sukně a kabátku, které dávaly vyniknout její postavě. Vlasy měla pečlivě upraveny, každá kadeř byla na patřičném místě. Vypadala vskutku báječně.
"Heleďte," řekla, "je to od vás hezké, že jste sem zaskočil, a předpokládám, že mi asi budete chtít dělat kázání, ale buďte džentlmen a na chvíli se ztraťte, mám obchodní schůzku s jedním zákazníkem."
"Ten zákazník jsem já," řekl jsem.
"Ne!" vykřikla a v očích měla strach.
"A proč pak ne?"
"Vy…! Proboha, myslela jsem -"
Ukázal jsem jí lístek s adresou od Norwalka Lykense a stvrzenku, že jsem zaplatil.
"No tak pojďte dál," řekla. "Tak vy jste teď můj šéf. Co budeme dělat?"
Když jsem vstoupil, zavřela dveře, chvíli se na mě mlčky dívala a pak řekla: "Odložte si a udělejte si pohodlí. Asi jste si mě nenajal jenom proto, abychom zde seděli a povídali, v nemám pravdu?"
"Máte," řekl jsem.
"Tak co tedy budeme dělat?"
"Co budete dělat vy?"
"Řekněte mi, co si přejete, a já vám řeknu, jestli to budu dělat nebo ne."
"Vydávala jste se za paní Wellsovou," řekl jsem. "Proč?"
"Nebyla jsem snad dost pohledná paní Wellsová?"
"Byla byste pohledná v jakékoli roli."
"Nebyla jsem snad přičinlivá hospodyňka?"

"To nevím."
"Viděl jste přece, jak jsem myla nádobí, uklízela, vysypávala popelníky."
"Snad nemáte ráda práci v domácnosti?"
"Mám ráda všechno, co má pohyb a pestrost," řekla. "Nemohu vystát žádnou dřinu. Nenávidím kancelářskou práci, ranní vstávání ve stejnou dobu, představu, co se přesně bude každý den dít. Nesnáším stále stejné muže, kteří mi stále stejným způsobem dělají stále stejné milostné návrhy. Mám ráda změnu."
"Jestlipak by se vám zamlouvalo být dál paní Wellsovou?"
"Za peníze?"
Přikývl jsem.
"Nic proti tomu. Co mám dělat?"
"Máte klíč od toho domu?"
Přikývla.
"Pořád ještě?"
Znovu přikývla.
"Tak tam jeďte a dejte se do práce."
"Do jaké práce,"
"Třeba do utírání prachu a vůbec do uklízení."
"A dál?"
"Já se pak pro vás zastavím a budeme venku, aby nás viděla paní Raleighová."
"A co budeme dělat potom?"
"Potom spolu odjedeme."
"A co pak?"
"Potom si někde na chvíli sedneme."
"No a?"
"Budeme si povídat."
"A potom?"
"Možná si uděláme výlet."
"To by se mi líbilo."
"Proč vás najal Drury Wells?"
"Neptala jsem se. Zaplatil, řekl, co ode mě chce, a já jsem to dělala."
"A co chtěl Wells?"
"Manželku."
"Jak to?"
"Neptala jsem se ho, ale myslím si, že to souviselo s tím, že jeho první manželka měla pochybnosti o mexickém soudním rozhodnutí o jeho rozvodu. Měla jsem dojem, že Wells očekává doručení úředních listin, ale na nic jsem se neptala. Dostávala jsem peníze a dělal jsem svou práci."
"Jako jeho manželka?"
"Jenom podle jména," řekla se smíchem. "Ostatně divadlo je divadlo a my to tak taky bereme. Jen vám to, Donalde, připomínám, abyste měl na paměti pravidla hry."
"Netušil jsem, že pravidla tak respektujete," řekl jsem.
"Osobně je neuznávám," řekla s neproniknutelným úsměvem. "Říkala jsem to jen z titulu svého postavení."
"No dobrá," řekl jsem. "Už jste kompletně oblečena a připravena k odchodu?"
Přikývla a řekla: "Akorát si ještě sbalím kufr."
"To teď nemusíte," řekl jsem. "Máte vůz?"
Zavrtěla hlavou.
"Tak si vemte taxík," řekl jsem, "a jeďte do Frostmore Road 1638. Chvíli se tam ochomýtejte na dvore, aby si vás sousedé všimli, ale buďte připravena k okamžitému odjezdu."
"A kdy z té díry vypadnu?"
"Až za vámi přijedu."
"A kdy to bude?"
"Asi za půl hodiny po vašem příjezdu."
"Tak dobře," řekla, "ale mám ještě něco. Budu-li se tam muset dát do nějakého uklízení, tyhle šaty si svléknu. Ledaže bych v šatníku našla něco, co bych si mohla dát přes sebe. Nemíním dělat hospodyni takhle oháknutá. Tohleto patří k mému osobnímu vkladu do té transakce."
"Nemusíte tam zrovna gruntovat. Jenom nějakou práci předstírejte a dávejte najevo svou přítomnost. Objeví-li se paní Raleighová a zapřede s vámi rozhovor, vymyslete si nějakou historku."
"Určitě si vymyslím nějaký trhák," řekla, "já si totiž libuji v improvizovaných drbech pro všetečky, jako je paní Raleighová."
"Ale moc to nepřehánějte," varoval jsem ji.
"Nebojte," řekla a natáhla ruku.
"Co je?" zeptal jsem se.
"Na taxík."
Ušklíbl jsem se a udělal díru do zbývající částky na služební výdaje. Pak jsem šel zatelefonoval Elsii Brandové.
"Elsie," řekl jsem, "nevidělas toho hromotluka z Texasu, Lawtona Corninga, co byl nedávno u nás?"

"Viděla jsem ho odcházet. Co je s ním?"
"Bydlí v hotelu Dartmouth," řekl jsem. "Jezdí svým vozem s texaskou poznávací značkou. Vezmi si taxíka, jeď k hotelu, počkej tam, dokud ho neuvidíš vycházet, a pak mi zatelefonuj k benzínovému čerpadlu Atlas na rohu Frostmore Road a Whittington Boulevard. Najdeš to v telefonním seznamu. Potřebuji vědět na minutu přesně, kdy odjede."
"To je všechno, Donalde?"
"Všechno," řekl jsem, "ale kdyby z nějakého důvodu došlo k tomu, že odjede a ty se se mnou nebudeš moci spojit, zastav nějakého taxíka a ať se s tebou řidič dostane co nejrychleji do Frostmore Road 1638. V tom domě najdeš ženu. Vezmi si s sebou pár vizitek agentury, řekni jí, že patříš ke mně a že musí odtamtud rychle pryč."
"Rozumím. A co mám říct Bertě?"
"Řekni jí, že potřebuješ na chvíli odejít. Až se vrátíš, vysvětlíš jí to."
"Je teď celou dobu nějak nervózní."
"Ať si je třeba ještě nervóznější," řekl jsem, "pracuješ přece pro mě. A už se nezdržuj."
"Jasně."
Nasedl jsem do vozu a zajel k benzínovému čerpadlu Atlas. Doplnil jsem nádržku, dal si zkontrolovat olej a pneumatiky a doplnit vodu v baterii. Chlápkovi, který mě obsluhoval, jsem řekl, že čekám telefon v důležité záležitosti, že budu poblíž a aby mi dal vědět hned, jak se ozve.
Řekl mi, abych se spolehl, a tak jsem tam skoro hodinu postával. Konečně se telefon ozval.
Byla to Elsie Brandová.
"Haló, to je Donald?"
"Ano."
"Už odjel."
"Kdy?"
"Jsou to asi dvě minuty."
"Víš kam?"
"Ne. Sjel výtahem do haly, řekl garážmistrovi, aby mu přistavil auto, nasedl a byl v prachu."
"Jak se tvářil? Byl rozrušen?"
"Rozrušen!" řekla. "To je slabé slovo. Přeletěl halu, skočil do vozu a vpadl do dopravního ruchu, jako by se řítil k požáru."
"Tak ti mockrát děkuji, Elsie."
"A co mám udělat teď?"
"Jdi zpátky do kanceláře," řekl jsem, "a pokus se Bertu uklidnit. Budu tam za chvíli. Kdyby mi někdo volal, ať mu Berta řekne, že hned přijdu."
"Donalde, je to rozumné? Chtějí ti doručit předvolání."
"Já vím," řekl jsem. "Ať je doručí."
"Jak myslíš," řekla. "Ty musíš nejlíp vědět, co děláš."
Zavěsil jsem, nasedl do vozu a zamířil k Wellsovu domu.
Zaparkoval jsem před domem, vystoupil po schodech a zazvonil.
Ve dveřích se objevila Wanda Warrenová. "Ahoj," řekla.
"Ahoj," já na to. "Prodávám kartáče. Nemáte zájem?"
"Na to můžete vzít jed," řekla. "Potřebuji pořádný rejžák, abych to tady mohla vyčistit."
"Od čeho?" zeptal jsem se.
"Od některých osob, především od paní Raleighové."
"Vy jste s ní mluvila?"
"To bych řekla, že jsem s ní mluvila. Pokoušela se ze mě tahat rozumy. Víte, co se chystá?"
"Co?"
"Myslím, že budeme mít návštěvu."
"Jak vás to napadlo?"
"Podle toho, jak se ta ženská chovala, bych dala krk za to, že dostala zaplaceno, aby dala někomu hlášku, kdybych se zde objevila. Není ten někdo policie, co myslíte?"
"Snad vás to nevystrašilo?"
"Ani ne," řekla. "Publicita mi nevadí, ale chci se vyhnout veřejnému skandálu. Když to domyslíte do možných konců, tak - zkrátka, nějaké noviny to mohu nafouknout a udělat z toho senzaci pod titulkem RUSOVLASÁ MODELKA NAJATÁ ZA MANŽELKU a tak podobně."
"Klídek," řekl jsem.
"Co bude dál?"
"Jste připravena odjet?"
"Svlékla jsem si punčochy, abych v nich nechodila po dvore. Je tam všelijaký plevel, který se o ně zachycuje…"
"Tak si je zase natáhněte," řekl jsem. "Jsou pěkné."
"Díky. Taky se mi líbí. No a co teď?"
"Jděte do mého vozu, ale než nasednete, tvařte se, jako byste váhala. Budu vás o něčem přesvědčovat."
"Doopravdy, nebo jen tak naoko?"
"Naoko."
"Tak jo," řekla. "Doufám, že víte, co děláte."
"Máte klíč?"

"Ano."
"Tak zamkněte," řekl jsem, "ale chci mít jistotu, že nás bude paní Raleighová dobře vidět."
"Žádný strach," řekla. "Už doteď nás dobře pozorovala. Té ženské stačí pouhé mrknutí, aby viděla to, nač se někdo jiný potřebuje dlouho dívat. Ví o všem, co se kde v celém sousedství šustne."
"Tak jdem."
Zamkli jsme dům a šli k autu. Než jsme nasedli, otočil jsem se k ní a rychle jí začal něco povídat, živě při tom gestikuluje, jako bych se jí snažil něco vysvětlit.
"Hele, jde o to," řekl jsem, "že to pro tebe neznamená nic tak světoborného. Buď klasa, dej si říct a uštědři mi milión dolarů."
"Nevím, snad máš, Donalde, pravdu," řekla váhavě. "Asi bych se musela hanbit, že mám všechno jen pro sebe a tobě nejsem ochotná dát nic."
"Mluvíš mi z duše."
Její oči se na mě smály. "Konání dobrých skutků fakticky začíná ve vztazích mezi sobě nejbližšími. Chceš mi to dokázat?"
"Pojď blíž," řekl jsem.
Přiblížila se ke mně, až mě její kadeře šimraly na líci a já cítil teplo jejího těla.
"Tak blízko zas ne," řekl jsem.
"Promiň," řekla a trochu se odtáhla, "myslela jsem, žes říkal blízko."
"To jsem říkal."
"Pochopila jsem to jako těsně k tobě."
"Tak jo," řekl jsem. "Stoupni si těsně ke mně."
"Fajn, už jsem u tebe."
"To by bylo," řekl jsem, "a teď hupsni do auta a někam pojedem."
Zajel jsem s ní do kanceláře. Jen jsme tam vešli, Bertiny dveře se hlučně rozletěly. Berta se chystala spustit, ale při pohledu na Wandu se zarazila.
V tu chvíli se otevřely dveře za mými zády, do místnosti vklouzl jakýsi mužík a jedním dechem řekl: "Pane Donalde Lame, dovolíte na okamžik?"
Obrátil jsem se a on mi strčil do ruky nějaké papíry se slovy: "Předvolání a stížnost v právním sporu Wells versus Cool & Lam, jeden výtisk pro vás jako soukromou osobu, jeden výtisk jako pro společníka. Sbohem."
Otočil se a vyklouzl ze dveří stejně rychle, jako jimi předtím vešel.
Berta si změřila Wandu od hlavy až k patě, zatímco Wanda hleděla na Bertu s drzou zvědavostí.
"Chceš mě připravit o nervy," řekla Berta šeptem.
Zvedl jsem obočí.
"A když to uděláš, bude to stát za to, je to tak?"
"Cože?" zeptal jsem se.
Berta se otočila na podpatku, zamířila zpět do své kanceláře a práskla dveřmi.
Vzal jsem Wandu Warrenovou do své kanceláře, představil ji Elsii Brandové a řekl: "Elsie, mohla bys ji na chvíli někde v klidu usadit?"
Elsie si ji změřila chladným, lhostejným pohledem handlíře který chce prodat hovězí kus řezníkovi.
"Ano."
Zamířil jsem do Bertiny kanceláře.
"Kdes ji zchrastil?" zeptala se Berta.
"Mám ji v nájmu," řekl jsem.
"V nájmu?"
Přikývl jsem.
"Za co?"
"Za peníze."
"Ty za ni platíš?"
"Ano."
Bertino rozčilení začalo viditelně vzrůstat. "Někdy bych byla schopná vzít tenhle nůž na dopisy a od ucha k uchu tě podřezat! Jak to myslíš, že sis ji najal?"
"Jak to říkám. Najal."
"Za peníze agentury?"
Přikývl jsem.
"Já z tebe zcvoknu," řekla. "Ty si žádnou ženskou najímat nepotřebuješ. Stačí, aby na tebe pohlédly, a hned jsou z tebe ty kočičky celé pryč. Ráda bych věděla, jak to k sakru děláš. Pro mě jsi jen prcek. Kdyby mi bylo o třicet míň, ani by mi nenapadlo po druhé se na tebe podívat, ovšem ty máš na výběr holčičky, které k tobě vzhlížejí se srdcem na dlani. A teď se mi tu objevíš s touhle kostí a tvrdíš mi, že sis ji musel najmout."
"To je kost zvláštního druhu," řekl jsem.
"Jak to?"
"Tahle kost přiláká pana Lawtona C. Corninga zpátky do naší kanceláře."
"Zbláznil ses?" řekla Berta. "Corning by se sem nevrátil ani za milión dolarů. Dnes ráno mi volal."
"Co chtěl?"
"Jenom si ulevit," řekla. "Jenom mi říct, co si myslí o lidech, kteří odvádějí takovou práci jako my, žes z něho chtěl

udělat hlupáka, že ti to zatrhl a dal ti na pamětnou, aby sis o sobě nemyslel, kdovíjak jsi chytrý - a že to platí i mně."
"Cos mu na to řekla?"
"Já mu toho řekla! Počkala jsem, až bude ten parchant nabírat dech, a pak jsem mu to řekla. Páni, co já mu všechno řekla!"
"To je moc dobře!" řekl jsem.
"Co je na tom dobrého?"
"Až přijde, můžeš ho donutit k pláči," řekl jsem.
"Hele, Donalde," řekla Berta, "mám už těch tvých hloupostí dost. Přijdeli Lawton Corning do této kanceláře v přívětivé náladě, budu kutálet burák nosem odsud až -"
"Fakt?"
Berta začala brzdit. "Ne," řekla. "Už jsem tě viděla, jak taháš z klobouku králíky, a to mi stačí, abych to s kutálením buráku vzdala, ale - no co, čert to vem! Budu ho kutálet! Vždyť ty neznáš o situaci žádná fakta, nevíš, co jsem mu do telefonu řekla."
"Tak jo," řekl jsem, "budeš kutálet burák."
"Neřekla jsem kam."
"Tak kam?" zeptal jsem se.
"Celou cestu z tohoto místa… Celou cestu odsud -"
"Pokračuj."
"Odsud až ke dveřím téhle sakramentské kanceláře," řekla Berta. "Budu ho kutálet nosem."
"Beru tě za slovo," řekl jsem. "Budu teď chvilku ve své kanceláři, a ty nikam nechoď."
"Snažila jsem se tě varovat, že ten malý dotěra zde na tebe čeká s předvoláním," řekla Berta. "Co s tím uděláme?"
"Budeme trvat na svém," řekl jsem. " Máme dobrou kartu."
"Těší mě, že máš na to takový názor. Kolik platíš té rusovlásce?"
"Nemysli na nic," řekl jsem. "Mysli na to, co řekneš Lawtonu Corningovi."
Vrátil jsem se do své kanceláře. Berta byla strašně zvědavá, ale hrdost jí nedovolila dát to najevo.
Wandy Warrenové jsem si nevšímal a nadiktoval tři nebo čtyři dopisy, když tu zazvonil telefon.
Zvedl jsem ho a uslyšel Bertin nejistý hlas: "Donalde, můžeš sem na chvilku přijít?"
"Už jdu," řekl jsem. Mrkl jsem na Elsii Brandovou, procházeje její kanceláří do čekárny, do Bertina přijímacího pokoje a nakonec do její kanceláře.
Lawton C. Corning mi se širokým nuceným úsměvem podával svou mohutnou tlapu. "Donalde," řekl, "ztratil jsem nervy. Je to tak. Zesměšnil jsem se, sakramentsky jsem se zesměšnil. Přišel jsem se omluvit. Právě jsem paní Coolové říkal, že jsem se zachoval jako hulvát. Nechal jsem se strhnout špatným směrem a - zkrátka, zesměšnil jsem se. Měl jsem vám dát těch tisíc dolarů, když jste je chtěli, a jsem zde, abych se vám omluvil a řekl, jak se cítím. Zde je šek na osm set padesát dolarů jako doplatek na zálohu, o kterou jste mě požádal. A teď se do toho dejte, najděte paní Wellsovou, a kdyby to mělo stát ještě o několik stovek víc, nikdo z toho nebude dělat vědu. Je mi taky jasné, že potřebujete nějaké peníze na výdaje. Na nic se neohlížejte a řiďte se jen svým úsudkem. Máte mou naprostou důvěru."
"Díky," řekl jsem.
Položil na stůl šek na osm set padesát dolarů a přistrčil ho ke mně.
Odsunul jsem ho zpátky.
"Neukvapujte se, Lame, zadržte. Zapomeňte na to, co bylo. Počínal jsem si jako blázen, ale přišel jsem se omluvit jako normální člověk. Omluvil jsem se i paní Coolové."
"O to nejde," řekl jsem. "Jde o to, že dnes není včera."
"Heleďte, Lame," řekl Corning, "jako byznysman nevěřím slovům, nýbrž činům."
Klidně jsem seděl a pozoroval ho, zatímco Berta pozorovala jako kočka myš mne.
"Tenhle šek na osm set padesát dolarů je příspěvek na naše pracovní společenství," pokračoval Corning. "Potřebuji od vás, abyste mi našli paní Wellsovou. Nabízím vám ještě prémii. Když mi ji dokážete najít do čtyřiadvaceti hodin, dostanete ode mě další dva tisíce dolarů. Když ji nenajdete do osmačtyřiceti hodin, prémie se zkrátí na tisíc dolarů. Pokud ji nenajdete do dvaasedmdesáti hodin, bude to pět set dolarů. A když vám to bude trvat víc než dvaasedmdesát hodin, prémie nebude."
"Co je to za nápad?" zeptal jsem se.
Vybuchl v smích. "Donalde, možná jste vynikající hráč pokeru, ale na mě si nepřijdete. Rád připustím, že jste postupoval velmi chytře. Dám vám možnost, abyste si přišel na nějaké peníze, ale nesmíte to na mě hrát jako v pokeru. Jsem přesvědčen, že na to, abyste mi přivedl paní Wellsovou, nepotřebujete ve skutečnosti ani hodinu. Jde mi o to, aby se vám vyplatilo to urychlit."
"Dejte mi to písemně," řekl jsem.
"Mé slovo vám nestačí?" řekl Corning zlostně.
"S vaším slovem si hlavu nedělám," řekl jsem. "Starosti mi dělá vaše paměť."
"Tak aby bylo jasno," řekl podrážděně, "s dvojí hrou si na mě nepřijdete. Slyšel jsem, že Wellsová už byla jednou provdaná, ale nevím, jestli je to pravda. Možná se rozvedla, možná ne. Nepřeji si, abyste na mě chodil s nějakými triky a vydával případnou dřívější manželku za jedinou zákonnou manželku Druryho Wellse. Paní Wellsová, o kterou mi jde, se za svobodna jmenovala Clymerová. Yvonné Clymerová."
"Právě proto jsem chtěl, abyste mi to dal písemně," řekl jsem. "Nechci, abyste pak tvrdil, že jde o nedorozumění. Žádám vás, abyste mi to dal černé na bílém."
"Tak dobře," řekl. "Dejte mi nějaký papír, paní Coolová."

Podala mu pár listů, a když jsem viděl, že se chystá použít psací péro, řekl jsem mu: "V sousední kanceláři je sekretářka a psací stroj."
"Psací stroj nepotřebuji. Chci to mít celé vlastní rukou."
"Tak prosím," řekl jsem.
Byl zrudlý zlostí, ale seděl a několik minut rychle čmáral, potom chvíli okusoval konec péra a něco připsal.
Berta se mi pokoušela očima něco naznačit, ale nevšímal jsem si toho a vytrvale jsem hleděl z okna.
"Tak to by bylo," řekl Corning. "Zde máte můj návrh. Přečtu vám ho: ‚Paní Coolová a pane Lame, tímto vám dávám zálohu osm set padesát dolarů. Svěřuji vám úkol vyhledat Yvonne Clymerovou-Wellsovou, která žila s Drurym Wellsem jako jeho manželka, ať už za něho byla zákonně provdána, nebo ne. Najdete-li ji do čtyřiadvaceti hodin, zaplatím vám dodatečně dva tisíce dolarů. Nenajdete-li ji do čtyřiadvaceti, nýbrž do osmačtyřiceti hodin, zaplatím vám prémii tisíc dolarů. Nenajdete-li ji do osmačtyřiceti, nýbrž do dvaasedmdesáti hodin, zaplatím vám prémii pět set dolarů. Zaplatím vám také nutné výdaje, pokud nepřesáhnou sto dolarů denně, nebo pět set dolarů celkem.'"
Corning se na nás podíval a řekl: "Co tomu říkáte?"
"Co myslíte tím vyhledáním?" zeptal jsem se. "Řekněme, že bych ji našel v Banningu a oznámil vám, kde je. Kdybyste úmyslně oddálil svůj příjezd do Banningu, zůstaly by vám dva tisíce dolarů k dobru."
"Kdykoli mi oznámíte, že jste ji našel, bude platit čas vašeho oznámení."
"Zapište to," řekl jsem.
"To není nutné. Vysvětlili jsme si to."
Ukázal jsem na péro. "Zapište to."
Vztekem bez sebe dopsal: "Váš úkol bude splněn, jakmile ji najdete a oznámíte mi přesné místo jejího pobytu."
"Napište tam ještě čas," řekl jsem.
Napsal.
"Podepište to."
Podepsal.
Připsal jsem k tomu: "Tento návrh je přijat a platí jako smlouva. Agentura Cool & Lam, v zastoupení Donald Lam."
Podal jsem listinu Bertě Coolové a řekl: "Ulož to."
Odevzdal Bertě šek, vstal, zamířil ke dveřím, otočil se, jako by mi chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel a dupaje podpatky kovbojských bot vyrazil z kanceláře.
"To mě podrž!" řekla Berta. "Jak jsi to k sakru dokázal, to je mimo dosah mého chápání! A do čeho se dáš teď?"
Zvedl jsem telefon, řekl, že chci volat ven, vytočil jsem číslo oddělení vražd a dostal Franka Sellerse. "Řekls mi, že tě přivedu do maléru, a chtěls, abych tě z toho dostal."
"Přesně tak! A co pro mě máš, pinďo?"
"Vzpomínáš si na tu hadimršku v přiléhavém svetříku a šortkách, co myla nádobí ve Frostmore Road 1638?"
"Měl bych?"
"Je u mě v kanceláři," řekl jsem, "a myslím, že ti řekne něco, co si rád vyslechneš."
"Přivez ji sem do centra."
"Ani nápad," řekl jsem. "Mysli na reportéry od novin."
"Už jsem si s tebou užil dost štrapácí při pátrání po falešné stopě, Lame."
"Chystám se něco odhalit. Záleží-li ti na dobrém jménu, měl bys být u toho, až se to provalí. Znáš přece reportéry. Když u toho nebudeš, skočí na špek nějakému jinému poldovi a připíšou mu zásluhu o to, cos udělal ty."
Chvíli se nad tím zamýšlel a potom řekl: "Jedu tam."
"Fajn," řekl jsem. "A pamatuj na dostatek benzínu a oleje."

KAPITOLA 15

Sellers byl nedůvěřivý, podrážděný a obezřelý. Znepokojovala ho také představa, že by byl při objevení mrtvoly a vyšetřování vraždy po ruce nějaký jiný polda.
"Posaď se, Franku," řekl jsem, "udělej si pohodlí a -"
Sellers si sedl, natáhl nohy, přehodil vlhký doutník z jednoho koutku úst do druhého a řekl: "K čertu s tím krámem! Do háje s pohodlím! Tak spusť!!"
"Hele, Franku, nebuď -" chtěla něco říct Berta, ale zarazil ji:
"Ať mluví to malé pivo," řekl. "Chci slyšet mistrovu verzi."
"Než se Drury Wells a jeho manželka přestěhovali do Frostmore Road, žili v Banningu," řekl jsem.
"No a?"
"Zajel jsem do Banningu a promluvil se sousedy. Sousedka odvedle, která vidí do oken jejich ložnice, se mi chtěla s něčím svěřit."
"S čím?"
"Slyšela prudkou hádku, nějaký úder, pak nastalo ticho, Wells něco nesl přes rameno, dal to do auta a odjel, asi za tři hodiny se vrátil a šel spát. Druhý den nebylo po jeho manželce ani potuchy. Byla na návštěvě u příbuzných."
"K sakru!" řekl Sellers.
Přikývl jsem. Frank mlčky přemýšlel o tom, co jsem řekl.
"Krucinál!" řekl po chvíli, "je to pořád jedna a tatáž písnička. Proč ji pořád opakují?"
"Co si o tom myslíš?" zeptal jsem se.
"Já nevím."
"Chceš si ještě jednou promluvit s tou rusovláskou, se kterou ses setkal ve Frostmore Road?"

Přikývl.
Prošel jsem chodbičkou a přivedl Wandu Warrenovou do kanceláře. Přelétla nás všechny očima a řekla: "Tak vida, zdá se, že jsme usnášení schopní!"
"To jsme," řekl Sellers. "A co nám o tom řeknete?"
"Dovol, abych soustředil pozornost na ty nejdůležitější momenty," řekl jsem.
"K čertu s nejdůležitějšími momenty," řekl Sellers,, já chci slyšet její verzi."
"Jdi do háje, Franku," řekl jsem. "Máme na splnění pracovního úkoly čtyřiadvacetihodinovou lhůtu. Buď to do čtyřiadvaceti hodin rozlouskneme, anebo přijdeme o dva tisíce dolarů. Dej si říct, vyslechni mě a pak se do toho dej se svými otázkami."
Nečekal jsem na jeho souhlas a rovnou jsem začal načrtávat nejdůležitější fakta případu, Corningovu první návštěvou agentury počínaje a jeho poslední návštěvou konče; ukázal jsem Franku Sellersovi smlouvu, kterou Corning podepsal. O své cestě do Sacramenta a o své dohodě s Lucille Pattonovou jsem se mu však nezmínil.
Sellers poslouchal až do konce a široce rozkročen, s kloboukem na hlavě rozžvýkával doutník na cucky.
Náhle se otočil k Wandě Warrenové usazené v křesle, které chvíli předtím uprázdnil Corning.
"A v jaké branži pracujete vy?" zeptal sejí.
"Jsem modelka. Herečka. Plním nejrůznější úkoly."
"Jaké například?"
"V době, kdy zasedá legislativa, pracuje v Sacramentu pro některé lobbisty," řekl jsem místo ní. "Mimo sezónu se zdržuje tady."
"Jasné. Rozumím," řekl Sellers a otočil se, aby si ji mohl dobře prohlédnout.
Svůdně se na něho usmála a přehodila si nohu přes nohu.
"Tohle je služební záležitost, takže se nepokoušejte mluvit se mnou nohama. Na mluvení máte ústa."
"Co chcete vědět?"
"Taková věc nepadá z nebe," řekl Sellers. "Toho Wellse jste znala už dřív."
"To ne," řekla. "Mluvím čistou pravdu, seržante. Bůh je mi svědkem! Z mé strany to byl džob jako každý jiný. Zatelefonoval na agenturu a -"
"Abych vás za to lhaní neplácl!" řekl Sellers. "Wells se na vás neobrátil se studeným psím čumákem. Znal vás."
Zavrtěla hlavou.
"Nelžete mi!" vylítl Sellers. "Tadyhle Coolová a Lam vám potvrdí, že se řídím pravidlem jak ty mně ‚tak já tobě'. Kdo se mnou spolupracuje, dostane šanci. A budete-li mi lhát, na mou duši se postarám, abyste už v tomhle městě nedostala práci, a možná se i postarám, abyste nemohla pracovat v žádném městě."
Rozmýšlela se.
"Schovejte ta kolena," řekl Sellers.
Stáhla si sukni přes kolena.
"A spusťte!"
Zhluboka se nadechla a řekla: "Ano. Já… Já ho znám."
"To zní líp. Jak jste k tomu přišla?"
"Je na tom podniku nějak zúčastněn."
"Takže pro něho pracujete?"
"Svým způsobem ano. Ředitelem je Norwalk Lykens, a Wells tam má nějaký vliv - jak velký, to nevím, ale občas vydává příkazy a -"
"A občas se vám dvoří?" zeptal se Sellers.
"Ano," zachytila očima jeho pohled.
"To zní mnohem líp," řekl Sellers. "A teď se vraťme k vašemu pobytu v Banningu. Jak k tomu došlo?"
"Zatelefonoval Lykensovi a řekl mu, aby mě sehnal a vyřídil mi, že mu mám okamžitě zavolat."
"Udělala jste to?"
"Udělala."
"A co bylo dál?"
"Řekl mi, abych tam hned přijela."
"A pak?"
"Pak mi řekl, co mám dělat."
Sellers přistoupil k oknu, vyhlédl dolů do dvora, vyndal rozžvýkaný doutník z úst a vyhodil ho ven.
Obrátil se ke mně.
"A teď, ty mudrci," řekl, "položím několik otázek tobě. Pročpak ten opakovaný program?"
"Co myslíš?"
"Nic nemyslím. Chci, abys o tom popřemýšlel ty."
Pochopil jsem a řekl: "V obou případech to trvalo přibližně dvě a tři čtvrtě hodiny."
"Chceš říct, že… aha, už chápu," řekl. "Berto, máš kružítko nebo odpichovátko?"
Vytáhla zásuvku u stolu a podala mu kružítko.
"Ještě mapu jižní Kalifornie," řekl Sellers.
Berta vyndala ze zásuvky mapu a rovněž mu ji podala. "Okružní cesta dvě a tři čtvrtě hodiny," řekl. "Tři čtvrtě hodiny na odklizení mrtvoly, to znamená hodinu tam a hodinu zpátky. Hodina jízdy ve městě, tak to je celkem asi pětašedesát kilometrů. Pětapadesát až pětašedesát… A teď se podívejme, kde ten chlápek ve Frostmore Road bydlel. Jo, je to přibližně tady. A ještě poměr vzdáleností. Odměřím kružítkem pětašedesát kilometrů… Tak, zapíchneme hrot kružítka do

bodu ve Frostmore Road, kde je Wellsův dům, a opíšeme kružnici o poloměru pětašedesát kilometrů. A teď přejdeme k Banningu a uděláme totéž. Obě kružnice se protínají - tak to vidíš, ty mudrci! - protínají se ve dvou bodech, kde by se ti nepodařilo pohřbít ani mrtvého kocoura. Jsou to místa přecpaná lidmi."
"O tom nepochybuji," řekl jsem.
"O čems to tedy k sakru mluvil? Byl to přece tvůj nápad, nebo snad ne?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Byl to tvůj nápad."
"Tak jak je to podle tebe?"
"Když se ohlásili novináři, bylo Wellsovi jasné, že mu někdo položí otázky týkající se jeho manželky a že těch otázek může být později ještě víc. Kdyby za ním přijeli do Banningu, zjistili by, že tam došlo k hádce, která skončila úderem, že Wells odjel, vrátil se za dvě a tři čtvrtě hodiny a manželka nikde. Proto odjel do Frostmore Road a -"
"A sakra! Už to mám!" skočil mi Sellers do řeči, jako by mu rázem spadly šupiny s očí. "Dám krk za to, žes na to kápl!"
"Taky bych řekl. Jinak bych ti nevolal."
"Napadá tě něco?"
Přikývl jsem.
"Co budeme potřebovat?"
"Svítilnu," řekl jsem.
"Tu mám."
"Lopatu."
"Taky."
"Tak co nás tady drží?"
"To bych taky rád věděl," řekl.
Otočil jsem se k rusovlásce: "Můžete zde počkat, dokud -"
"Starou belu může," přerušil mě Sellers. "Pojede s námi. Ta kočička se nedostane k telefonu, nebude nikam nic vzkazovat a nebude vymýšlet žádné fígle. Žádné drahoty, holčičko. Jednejte se mnou férově a já vám to oplatím stejnou mincí. Ale zkuste mě vodit za nos, a já budu ten nejnesnesitelnější a nejprotivnější chlápek, se kterým jste si kdy chtěla něco začít.
"No tak, prcku, jdem na to!"

KAPITOLA 16
Seržant Sellers trval na tom, abychom zastavili v San Bernardinu.
"Je na to předpis," řekl. "Potřebujeme šerifa. Nevíš, jestli to nepatří do okresu Riverside?"
"Do okresu San Bernardino," řekl jsem.
"Jo, tak to potřebujeme šerifova náměstka. Předpis se musí dodržovat."
Zastavil a začal vystupovat po schodišti soudní budovy, náhle se otočil a vrátil se k vozu. "Hele, pinďo," řekl, "jestli je to nějaká volovina -"
"Krucinál!" řekl jsem, "Záruku na své tipy ti dát nemohu. Prostě ti dávám tip, to je vše."
Vytáhl z kapsy nový doutník, vložil ho do úst a začal ho žvýkat, přičemž se na mě rozladěně díval. Beze slova se zase obrátil a začal vystupovat po schodech k soudní budově. Vrátil se se šerifovým náměstkem. Nenamáhal se nás představit a posadil ho dopředu vedle sebe. Já s Wandou Warrenovou jsme si sedli dozadu.
Vrhla na mě pohled, usmála se a přisedla si blíž ke mně.
Odkázal jsem ji hlavou nepřesvědčivě do patřičných mezí.
"Sedím tu tak sama samotinká, bručoune jeden," řekla.
Sellers se k nám obrátil a zazubil se.
Když z chování spolucestujících usoudila, že jim připadá roztomilá a přítulná, přiblížila mi rty k uchu a zašeptala: "Donalde, mohl bys zařídit, aby se nikde neuvádělo mé jméno?"
Pokrčil jsem rameny. Naklonila se ještě blíž a vydechla: "Pokus se." Lehce se dotkla rty mého čela a zase zapadla do opačného kouta. "Kristepane!" řekla, "v životě jsem neviděla takovou partu studených psích čumáků!"
Projížděli jsme Banningem. "Říkej mi, kudy máme jet, abychom se dostali k tomu domu."
Ukazoval jsem mu směr a zanedlouho jsme byli na místě.
"Který soused slyšel tu hádku?"
Ukázal jsem na sousední dům.
Sellers se obrátil k šerifovu náměstkovi a tázavě zvedl obočí.
Náměstek přikývl.
"Lame," řekl Sellers, "zůstaň s tím děvčetem tady. A poslyš, nepřeji si žádné hlouposti. Až se vrátím, bude to děvče zde a nikam se mezitím nevzdálí. Jasné?"
Přikývl jsem.
Oba poldové vystoupili a zamířili k domu.
"Donalde, ti dva by mi mohli způsobit peklo. Trochu pochybné publicity v novinách, trochu -"
"Udělám, co bude v mých silách. Ale slíbit to nemohu."
"Donalde, potřebuji si zaskočit k tomu benzínovému čerpadlu na toaletu."
Ušklíbl jsem se.
"Nemůžeš mi v to bránit."
"Nechtěj to zkoušet," řekl jsem. "Raději si o to řekni Sellersovi a on tě na chvilku pustí."
"Myslíš, že pustí?"

"Pokud nám budeš říkat pravdu."
Chvíli nad tím rozmýšlela.
"No tak," řekl jsem. "Dejme tomu, že mi nejdřív něco povíš o Yvonné Clymerové."
"Je jedna z nás," řekla.
"Jedna z modelek?"
Přikývla.
"Tam se s ní seznámil Wells?"
"Ne, znal ji už předtím. Opatřil jí tam zaměstnání."
"A jak to s nimi bylo dál?"
"Po čase začali žít spolu. Ale oddáni nebyli."
"A pak?"
"Pak se myslím začali hádat. Dokud byla jen modelkou, vycházeli spolu dobře, ale když se ze sebe pokusila udělat paní domu, přestalo to klapat."
"Kdepak je teď?"
Wanda rychle odvrátila oči.
"Tak kde je?" opakoval jsem otázku.
"Ráda bych to věděla."
"Kde si tedy myslíš, že je?"
"Já… Donalde, já nevím."
"Co ti řekl Wells?"
"Nejdřív mi neřekl nic. Postavil mě před hotovou věc, takže jsem se sem dostala nakvap. Řekl mi, že budu vystupovat jakožto jeho manželka."
"Řekl ti proč?"
"Ano."
"Tak povídej."
"Byla to dlouhá historie, Donalde, a týkala se nějakého mexického rozvodu. Říkal, že je ženatý, ale já už jsem o tom věděla, protože mi to pověděla Yvonne. Říkal, že jeho manželka je normální běhna, že je závistivá a že mu nechce dát svobodu, ale ani se k němu vrátit a žít s ním. Taky říkal, že ho nutí žít odděleně od dětí a že je štve proti němu. Poslal do Mexika potřebné dokumenty a bylo rozhodnuto o rozvodu. Byl to jeden z těch papírových rozvodů, které podle mého názoru nestojí za nic, ale … no, snad to bylo lepší než nic."
"Pokračuj."
"Wells a Yvonne tedy začali žít spolu."
"To pořád ještě nevysvětluje, proč chtěl, abys vystupovala v úloze jeho manželky."
"On si myslel, že jeho první manželka bude dělat potíže. Podle mého mínění počítal, že budou nějaké ty dokumenty doručeny jemu a Yvonne. Domyslela jsem si, že mám předstírat, že jsem Yvonne a že soudní doručovatel odevzdá dokumenty mne. Potom Wells ve vhodný čas přijde s tím, že se soudní doručovatel zmýlil."
"To ti řekl?"
"Prakticky ano."
"A kde byla Yvonne?"
"Říkal, že je někde v ústraní a neukazuje se."
"Na nic ses ho neptala?"
"Ty Druryho Wellse moc neznáš, Donalde. Ale holka, jejíž živobytí závisí na jeho rozmarech, se ho raději na nic neptá."
"Tvoje živobytí závisí na jeho rozmarech?"
"V jistém směru ano. Je částečným vlastníkem agentury, a když chce, umí být bezohledný. Jedno z našich děvčat… víš, stalo se jí něco ošklivého. Postaral se - nevím proč -, aby jí agentura odmítla možnost vyhradit si některé zákazníky, a když na to nedbala, zasadil se, aby byla zadržena a - stalo se něco, čemu se nemohla bránit."
"Bránit se čemu?"
"Podplatil policejní oddělení, které se zabývá mimo jiné trestnou činností spojenou se zneužíváním narkotik, a oni jí zasolili: našli jí v bytě marihuanu, ačkoliv bezpečně vím, že s tím nemá nic společného."
"Ale jak si představoval, že tě budou brát sousedé?"
"Pochop, že se sem jenom přesunuli a že zde byli jen jeden den. Yvonne se vlastně nesetkala s nikým ze sousedů. Akorát ji uviděli. Yvonne a já jsme si velmi podobné, máme stejnou postavu, stejnou pleť, stejnou barvu vlasů. Mohly bychom si jedna od druhé půjčovat šaty.
Přesunula jsem se tedy sem a předstírala, že jsem jeho manželka. Jenže vzápětí se to dostalo do novin. Drury nevěděl co dělat, a tak zavolal Yvonne. Řekla mu, aby v tom předstírání pokračoval."
"On zatelefonoval Yvonne?"
Přikývla.
"Vis to jistě? Tys ten rozhovor slyšela?"
"Ano."
"A s Yvonne jsi mluvila?"
"Ne, ale slyšela jsem, jak s ní mluví on."
"Co to bylo za den?"
"Bylo to hned první den, co jsem začala vystupovat jako jeho manželka."
"Telefonoval jí z domu?"

"Ano."
"Jaký ten rozhovor byl? Přátelský, anebo -"
"Velmi přátelský."
"A kde je Yvonne teď?"
"Pořád se ještě neukazuje."
"Ty a Wells jste odsud nějak náhle odjeli, ne?"
"Ano."
"Proč?"
"Chtěl zmást ty, kteří se mu snažili doručit úřední listiny."
"Poslyš, Wando," řekl jsem, "ty té historce věříš?"
"Já… tehdy jsem jí věřila."
"A teď?"
"Teď… vlastně nevím. Bylo něco divného na tom, že mě po našem příchodu do Frostmore Road poslal pryč a potom zas přivolal zpět - a pak jsem se dověděla z novin, že na tebe a na tvou partnerku podává stížnost. Mám obavu, že je to nějaký velký podvod."
"A když je?"
"Pak jsem do toho zapletená proti své vůli."
"Wando, podívej se na mě," řekl jsem.
Upřela na mě oči a její pohled náhle změkl a zněžněl. "Mám tě ráda, Donalde," řekla s výrazem citového zaujetí.
"Získalas v tom zkušenost, takže jsi dosáhla téměř dokonalosti," řekl jsem. "Na mě to ale nezkoušej. Teď na to není čas. Napadlo tě vůbec, že může jít o vraždu?"
Trhla sebou, jako bych ji udeřil, a odvrátila oči.
Na otázku mi nestačila odpovědět, a ani jsem odpověď nepotřeboval. Domovní dveře se otevřely a Sellers šel zvolna k autu. Otevřel je a řekl: "Pojďte dovnitř."
"Já?" zeptala se Wanda a s líčeným překvapením zvedla nabarvené obočí.
"Oba," řekl Sellers.
Šli jsme za ním do domu. Sellers strčil do dveří jako doma a řekl: "Račte vstoupit." Následovali jsme ho do salónku. Seděli tam Boswetlovi se sanbernardinským náměstkem a vypadali velmi stísněně.
"Je to ta dívka?" zeptal se Sellers.
"Ahoj," řekla Wanda radostně.
"Ano, ano! To je ona!" řekla Amanda.
"Dobře si ji prohlédněte," řekl Sellers.
"Je to ona!"
Sellers se otočil k Oskaru Boswellovi.
Boswell důrazně přikývl.
Sellers svraštil čelo, vyndal z kapsy doutník, dal ho do úst, vztekle ho stiskl rty a řekl: "Tys tedy fakt spařil psovi čumák, prcku."
Nic jsem na to neřekl.
Sellers a sanbernardinský náměstek si vyměnili pohled. Sellers se rázně otočil a řekl: "Tak to je všechno, co jsme od vás potřebovali, přátelé. Díky." Podíval se na nás a řekl: "Jdem."
Vrátili jsme se k autu, nasedli, Sellers vztekle šlápl na plyn a půlkruhem vyjel na druhou stranu silnice.
"Kam teď pojedeme?" zeptal jsem se.
"Kam k sakru myslíš? Tady Jerryho vezmu zpátky do San Bernardina a sám pak pojedu domů. A příště si na mě zkus přijít s nějakým chytrým nápadem. Chci -"
"Jen jeď dál tímhle směrem a uvidíš, jak dopadneš: vysmějí se ti a propustí tě. Radím ti, aby ses otočil a jel na druhou stranu k Twentynine Palms."
"Proč?" zeptal se.
"Co myslíš?" odpověděl jsem mu otázkou.
Pokračoval v jízdě asi dvacet minut. Pak zpomalil, zajel k chodníku, obrátil se ke mně a žvýkaje doutník se na mě v ubývajícím denním světle zkoumavě zadíval.
Sanbernardinský náměstek hleděl stále před sebe. Bylo patrno, že nechce mít se mnou ani s mými nápady nic společného.
"Když už jsi tomu věnoval tolik času," řekl jsem Sellersovi, "nehraje další půl druhé hodiny žádnou úlohu."
Sellers nad tím chvíli rozmýšlel, pak se podíval na náměstka a zeptal se: "Co říkáš Jerry?"
"Já nic nezbaštím," řekl náměstek.
Sellers poodjel od chodníku a pak náhle otočil vůz na opačnou stranu. "Potáhnu to dál," řekl mi přes rameno, "ale nevede mě k tomu přesvědčení, že víš, co děláš, nýbrž rozhodnutí neponechat ti ani skulinu. Tentokrát nebudeš mít nač se vymlouvat."
Ovzduší v automobilu bylo nabito vzájemným napětím a nedůvěrou.
Wanda Warrenová se pokusila zmírnit napětí eroticky podbarveným hlasem. "Kdy se najíme?" zeptala se.
"Nenajíme," odpověděl Sellers a šlápl na plyn, až se rozkmitala ručička tachometru.
Před Cabazonem jsme rozsvítili. Nad pouští nádherně zapadalo slunce, nebe na západě bylo krvavé, okolo zasněženého vrcholu San Jacinta narůžovělé, východní obloha byla temně fialová. Vnímal jsem to jenom já. Sellers s rameny bojovně skloněnými nad volant hnal policejní vůz nastupující nocí.

"Zahni na silnici do Twentynine Palms," řekl jsem mu.
Nedal nijak najevo, zda mě slyšel, ale na křižovatce zabočil doleva a pak jsme začali stoupat údolím Morongo, až jsme dojeli do Yuccy.
"Zde budeme sjíždět po cestách doleva," řekl jsem. "Jeď pomalu, abych neztratil orientaci."
Byla to fuška hledat po setmění neštěrkované cesty. Kdybychom se odchýlili od správného směru, sanbernardinský náměstek by se naštval, že jezdíme kolem dokola, a snadno by Sellerse přesvědčil.
Dával jsem pozor hlavně na křižovatkách, nakláněje se dopředu s rukou opřenou o přední sedadlo, abych měl lepší výhled.
Wanda Warrenová si zase přisedla blíž, položila mi na ruku dlaň a chvílemi ji svírala, jako by to byl jediný hmatatelný důkaz jistoty.
Měl jsem štěstí. Zapamatoval jsem si všechny křižovatky, až konečně svítilny ozářily zchátralou chatrč, ke které stoupala rozježděná příjezdová cesta.
"Tady to otoč," řekl jsem Sellersovi.
Když vůz obrátil, čelní světla odhalila nakřivo visící dveře s dírou ucpanou plachtovinou.
"Otoč světla tak, aby bylo vidět zadní stěnu domu," řekl jsem. "Je tam maličko vyvýšený terén, který chce osvítit… Ne, máš to natočeno moc k jihu. Chce to kousek zpět a namířit světla víc k severu. Počkat! Tam to bylo! Minuls to. Vrať to. Tak, to je ono! Pojďte se tam podívat."
Vystoupil jsem z vozu a ostatní šli za mnou. Zamířil jsem k dřevěnému poklopu.
"Musíme to zvednout," řekl jsem.
Sellers se bez řečí sklonil, svými tlapami podebral jeden roh těžkého poklopu, nadzvedl ho a odsunul stranou.
"Pozor, abys tam nespadl," upozornil jsem ho.
Sellers ustoupil od černého otvoru, který se před ním otevřel.
"Jerry, pomoz mi s tím," řekl. "Uvolníme to úplně, abych si to mohl celé prohlédnout."
Odtáhli jsme poklop úplně.
"Máš tu svítilnu?" zeptal se Sellers.
Jerry mu ji podal a Sellers namířil světlo do šachty.
"Co to vlastně je?" zeptal se mě Sellers.
"To, co to je," řekl jsem.
Sanbernardinský náměstek se naklonil nad šachtu, zkoumavě do ní nahlédl a ozkoušel žebřík.
"Jdu dolů," řekl.
"Správně," řekl Sellers "je to tvůj okres."
Náměstek znovu ozkoušel horní příčky žebříku a s hlavou skloněnou, takže mu střecha klobouku stínila oči, sestupoval krůček za krůčkem dolů. Sellers mu shora osvětloval šachtu.
"Máš za to děvče odpovědnost, Donalde," řekl Sellers. "Hlídej si ji. Nechci, aby došlo k nějakému průšvihu."
"To si myslíte, že uteču do pouště?" zeptala se Wanda.
"Proč ne?" řekl Sellers.
Sledovali jsme náměstka, jak sestupuje dlouhou šachtou, teď už trochu rychleji, protože se přesvědčil, že jsou příčky ještě dost pevné. Měl v kapse kapesní svítilnu, a když sestoupil až na dno, viděli jsme, jak se světelný kužel pohybuje všemi směry.
"Budu potřebovat lopatu," zavolal na nás.
"Už je na cestě," řekl Sellers.
Přivázal lopatu na provaz a spustil ji šachtou na dno.
"Mám ji," ozval se náměstek a potom jsme slyšeli, jak lopata naráží na skálu. Pak nastalo chvíli ticho. Přerušilo je Jerryho zavolání: "Jdu nahoru, seržante."
"Je dole něco?" křikl Sellers.
"Říkám ti, že jdu nahoru," odpověděl mu náměstek.
Sellers mu svítil na cestu a všichni jsme se dívali, jak náměstek vystupuje po žebříku. Když byl skoro nahoře, uchopil ho Sellers pod paží a pomohl mu.
"Pojď stranou," řekl náměstek Sellersovi.
Poodešli, takže bylo slyšet jen tlumený zvuk jejich hlasů, a minutu dvě o něčem hovořili. Potom se Sellers vrátil.
"Jerry zde zůstane," řekl, "a my pojedeme do Yuccy."
"Co je?" zeptala se Wanda Warrenová. "Co se děje?"
"Nic," řekl Sellers a vedl nás k autu. Zničehonic se ke mně otočil a povídá: "Tak jsi vyhrál, mrňousi!"
Stiskl mi ruku a z upřímnosti jeho stisku jsem vycítil, jak se mu ulevilo.
Zajeli jsme do Yuccy. Po setmění tam bylo všechno zavřeno, ale našli jsme telefonní budku a Sellers někam párkrát volal.
Když domluvil, řekl jsem mu, že si také potřebuji někam zavolat. Nic proti tomu neměl.
Zatelefonoval jsem do Banningu svému známému novináři a řekl mu: "Řekněte těm vašim, aby měli odteďka v merku šerifovu služebnu, a přijedete-li do Yuccy a budete se zde poflakovat, může se vám něco naskytnout."
"Co?" zeptal se.
"Něco významného."
"Stojí to za cestu teď v noci?"
"Úžasná historie," řekl jsem. "Určitě sežente v San Bernardinu šéfredaktora a řekněte mu, aby určil někoho z týmu, kdo bude mít pod palcem šerifovu kancelář."

Zavěsil jsem a zavolal do hotelu Dartmouth.
Měl jsem štěstí, Corning byl ve svém pokoji. "Tady Donald Lam," řekl jsem. "Našel jsem paní Wellsovou."
"No dobrá," řekl. "A kde teď jste, Lame?"
"Právě jsem v místě, které se jmenuje Yucca, na silnici, která odsud vede do Twentynine Palms."
"Co tam k sakru děláte?"
"Je zde nejbližší telefon."
"Říkáte, že jste našel paní Wellsovou?"
"Ano."
"Kde?"
"Myslím, že víte, kde je pozemek Aarona Bedforda na západ od Yuccy."
"A co má být?"
"Ona je zde."
"Leda stará Blažková."
"Opravdu."
"Tak poslyšte, Lame," řekl Corning, "nejsem včerejší. Jste s tím děvčetem od dnešního odpoledne v jednom kuse. Tak co je to za nápad odjet tam, abyste mi oznámil, že jste ji našel?"
"Když sem přijedete, řeknu vám to."
"Nemám zájem jezdit tam teď v noci."
"Jak je vám libo," řekl jsem. "Řekl jsem vám, kde je, a tím jsem splnil svůj úkol."
"K čertu!" vyrazil ze sebe, "mohl jste ji přivést ke mně do hotelu dvacet minut po tom, co jsem vám písemně slíbil prémii. Vy -"
"Chcete se přít?" zeptal jsem se. "Nebo se chcete setkat s paní Wellsovou?"
"Chci ji vidět."
"Tak sem hrome přijeďte," řekl jsem mu a zavěsil.
Vrátil jsem se k autu, kde mluvil Sellers s Wandou Warrenovou.
"Co teď?" zeptal jsem se.
"Najíme se," řekl.
Našli jsme jednu menší otevřenou restauraci. Pojedli jsme docela chutný řízek s opékanými brambory. Sellers vypil tři šálky kávy a moc toho nenamluvil. Wanda Warrenová byla vystrašená, nicméně se pokoušela vyzkoušet na něm své kouzlo. Se stejným úspěchem se mohla pokoušet svést sněhuláka.
Odjeli jsme zpátky na Bedfordův pozemek.
Zastavili jsme, vypnuli světla a motor. Jerryho svítilna blikala ve tmě jako světluška. Když přišel blíž, zeptal se:
"Všechno máme v rukou?"
"Všechno je v suchu," řekl Sellers. "Nasedni, jeď do Yuccy, dej si něco k jídlu a dopřej si hrnec kávy, abys mohl ostatním ukazovat cestu sem zpátky."
"Dobře," řekl Jerry. "Tahle prokletá svítilna mele z posledního."
"Vezu z Yuccy nějaké baterie a další svítilnu," řekl Sellers.
Jerry nasedl do vozu a zmizel ve tmě.
Nasbíral jsem kmínky uschlých Jozuových palem, keříky suchého pelyňku a nějaké kořeny a rozdělal jsem oheň.
Byl to podivný výjev v záři ohně a v komíhajících se stínech, které přebíhaly po Sellersově zasmušilé, zamyšlené, tiché tváři a po tváři Wandy Warrenové, prozrazující poznání, že je její osvědčená zbraň tentokrát neúčinná.
Chvílemi měnila základní polohu, v které před ním na druhé straně ohně ležela, opřena loktem o zem a s bradou v dlani, takže světlo, které ji ozařovalo, dávalo vyniknout jejím tvarům.
Sellers se na ni ani nepodíval. Všelijak se obracela a kroutila, občas nechala dopadnout světlo na holou nohu, a když měla pocit, že mu dopřála čas zareagovat na její vábení pohledem, zdrženlivě si stáhla sukni.
Docela dobře tam místo ní mohla být dřevěná figurína.
Jednou dvakrát se na mě smutně podívala a já jsem se spokojil tím, že jsem se na ni s pochopením usmál. Většinu času jsem byl v poušti a nosil další palivo.
Na nebi klidně zářily hvězdy, oheň praskal a vytvářel narudlý malý kruh tepla, který se se sílícím chladem pouštní noci zmenšoval.
Zanedlouho jsme si museli stoupnout a střídavě se obracet k ohni zády a čelem. Bez přestání jsem nosil další dřevo.
Potom jsme zahlédli v poušti reflektory a po cestě se k nám blížily čtyři automobily. Jejich přední světla se v nerovném terénu kymácela nahoru dolů, sem tam.
Kolona v čele s Jerrym v Sellersově voze zahnula na Bedfordův pozemek.
Muži se pustili do práce jako dobře secvičený tým. Vztyčili světlomet, nad studnu postavili trojnožku, připevnili k ní kladkostroj a na ocelové háky uchytili závěs z plachtoviny.
Šel jsem pro další dřevo na topení.
Přikodrcalo další auto. Vyskočil z něho fotograf a začal kdekoho oslňovat bleskem. Byl to dopisovatel z Banningu, přišel ke mně a potřásli jsme si rukou.
Muži sestoupili do šachty. Slyšeli jsme jejich hlasy a občasné hlasité příkazy. Na smluvený signál nakonec muži začali tahat lano procházející kladkou na vrcholu trojnožky. Za chvíli se závěs z plachtoviny objevil nahoře. Tam se nad něj naklonil úřední ohledavač mrtvol. Pak mu někdo podal přikrývku.
Podíval jsem se na hodinky. Byla půlnoc. Celá akce proběhla tak hladce, že jsem ani nepostřehl, kolik si vyžádala činností a času.

Vtom jsem zahlédl v poušti záblesk světla a vzápětí jsem v něm rozeznal čelní světla automobilu, která se kymácela, jak auto sjíždělo na cestě do děr a zase z nich vyjíždělo. Přesto se rychle přibližovalo.
"Tady už jsme skončili, mrňousi," řekl Sellers.
"Ještě minutu," řekl jsem. "Vydrž. Potřebuji svědka."
"Svědka čeho?" zeptal se.
"Toho, k čemu dojde," řekl jsem.
Auto se přiřítilo velkou rychlostí. Řidič, když se ocitl v místě, odkud viděl všechna ta světla kolem chatrče, dokonce ještě šlápl na plyn. Vůz skokem zabočil na pozemek, zvedl mračno písku a zastavil.
Reflektory zhasly a spatřil jsem, jak ze sedadla za volantem toporně vstává Corningova dlouhá postava.
Šel jsem mu naproti.
"Co je to k sakru za nápad, Lame?" zeptal se rozhořčeně.
"Našel jsem paní Wellsovou. To je vše."
Hleděl mimo mě na skupinku mužů, kteří stáčeli lana do kotoučů a skládali trojnožku, potom mu oči utkvěly na Wandě Warrenové.
Dostihl ji dlouhými kroky.
"Zdravým vás, moje milá! Jak se vám daří?" řekl. "Připadá mi to, jako bych se s vámi znal. Viděl jsem totiž v novinách vaši fotku."
Wandy se zmocnil pocit úlevy, že se našel někdo, kdo o ni projevuje zájem, a hned dala své potěšení najevo. "Opravdu jste si jí všiml?" usmála se na něho a přimhouřila oči.
"To je omyl, Corningu," řekl jsem.
"Jak to myslíte?" řekl přezíravě.
"To není paní Wellsová," řekl jsem. "To je Wanda Warrenová."
Rozhlédl se a řekl: "Jinou ženu zde nevidím."
Ukázal jsem k místu, kde byl pod přikrývkou závěs z plachtoviny. "Ale uvidíte," řekl jsem. "Yvonné Clymerová, svého času známá jako Yvonne Wellsová, je zde."
Přistoupil jsem k závěsu, a než mi v tom někdo mohl zabránit, odhrnul jsem přikrývku. Stálá nízká teplota u dna studny poněkud oddálila rozklad, ale tělo bylo nahé a nadmuté. Lawton C. Corning na postavu znetvořenou smrtí krátce pohlédl a vrávoravě ucouvl do tmy. Udělalo se mu velmi zle, zvedl se mu žaludek a slyšel jsem ho, jak zvrací.
Přistoupil ke mně Sellers. "Kde je Wells?" zeptal se mě.
Pokrčil jsem rameny.
„Pojď," řekl.
Šel jsem s ním k Wandě Warrenové.
"Kde je Wells?" zeptal se jí.
Zavrtěla hlavou.
"To vrtění hlavou si odpusťte," řekl Sellers. "Dostanu vás za katr, a nebude to pro nějaké obvinění z potulky. Dostanu vás tam pro spoluúčast na vraždě. Kde je Drury Wells?"
"Čestně," řekla, "nevím. Vím jen, že je majitelem části té agentury. Snad by vám o něm něco řekl Norwalk Lykens. Já o něm nic nevím."
"Kdy jste ho viděla naposled?"
"Je to dva dny. Řekl mi, co mám dělat, dal mi konkrétní pokyny a klíč od domu."
"Myslím, že ho najdeme," řekl jsem Sellersovi.
"Jak?" zeptal se.
"Pojď," řekl jsem, "předvedu ti to."
Zamířil jsem k Lawtonu Corningovi, který šel nejistou chůzí k svému vozu. Otevřel ho, zašmátral v přihrádce pod přístrojovou deskou, vytáhl láhev a řádně si přihnul.
"Zítra se za mnou můžete přijít do kanceláře vyrovnat," řekl jsem.
Otřel si hřbetem ruky ústa, zašrouboval láhev a zeptal se: "O jakém vyrovnání to mluvíte,"
"Našel jsem vám Yvonne Clymerovou."
Podíval se na mě, jako bych mu dal ránu do žaludku. "Cože, vy podvodníku! Copak mohu projednávat nějakou obchodní záležitost s mrtvolou?"
"Ve vašem kontraktu není podmínka, že musí být nalezena živá. Vzpomeňte si, jak jste se mi posmíval a já vám řekl: ‚Dejte si pozor, abyste neumřel smíchy'. Smějte se jak chcete, ale ráno buďte v mé kanceláři a vemte si s sebou šekovou knížku."
"Přivedu si s sebou svého právního zástupce!" vybuchl.
"Přiveďte si dobrého právního zástupce," řekl jsem mu, "budete ho potřebovat."
"To si pište, že bude dobrý," řekl, "a až s vámi domluví, přestanete si hrát na frajera."
"Tak už pojď, prcku," řekl Sellers. "Vezmeme s sebou to kotě. S tímhle chlapíkem se můžeš hádat později."
Náš vůz vyrazil na zpáteční cestu jako první. Sellers zapnul topení na maximum a řekl: "Prostydl jsem na kost."
"V Baningu si můžeme vypít kávu," řekl jsem.
Sellers souhlasně přikývl.
Wanda Warrenová se ke mně přitiskla a její prsty tápavě našly mou ruku.
V Banningu jsme si dali kávu. "Hele, skrčku, oč kráčí?" zeptal se Sellers.
Ukázal jsem očima na Wandu a zavrtěl hlavou.
"No jo," řekl Sellers, "až potom."

Vyšli jsme na chodník. Sellers posadil Wandu do vozu, náhle se ke mně otočil a přibouchl dveře.
"Tak oč kráčí, Lame?"
"Wells má bratra, je dentista a jmenuje se Carlton Wells. Carlton se s ním může v případě potřeby kdykoli spojit."
Sellers se na mě podíval a tvář se mu pomalu rozjasnila úsměvem. "Tak na co proboha čekáme?" řekl.
Nasedli jsme a Sellers šlápl na plyn tak, že se ručička tachometru držela na sto deseti kilometrech.
"Vezmete mě domů?" zeptala se ho Wanda Warrenová a co nejsvůdněji se na něho usmála.
"Samozřejmě," řekl Sellers a zazubil se. "Kde bydlíte?"
Řekla mu adresu svého bytu.
"Potřebuji si nejdřív promluvit s některými lidmi," řekl Sellers.
"I s novináři?" zeptala se.
"Chraň bůh," řekl Sellers. "S jednou ženou, strašně krásnou ženou."
"Jak se jmenuje?" zeptala se Wanda Warrenová.
"Říkejte jí prostě ‚Matróna', to vám musí stačit."

KAPITOLA 17
Dr. Carleton Wells bydlel v úpravném malém bungalovu na pěkném pozemku. Takových bungalovu na dobře udržovaných pozemcích bylo v sousedství víc.
Zdejší obyvatelé měli v garáži dvě auta a nepřestávali vést společenský život, i když měli rodiny. Ženy zaměstnávaly domácí opatrovnice dětí, aby mohly navštěvovat klubové schůzky a taneční večírky. Muži dbali o štíhlou postavu a opálenou pokožku, trávíce pravidelně nedělní dopoledne na golfovém hřišti. Policejní vozy zastavovaly na tomto místě zřídkakdy.
K těmto výjimkám patřil i Sellers. Když zastavil před Wellsovým bungalovem, vystoupili jsme po schodech a Sellers zmáčkl tlačítko zvonku vedle vchodu. Zazvonění bylo zevnitř domu slyšet, jinak tam bylo ticho. Sellers zmáčkl tlačítko ještě několikrát, aby se zvonění nedalo přeslechnout.
V horním pokoji se rozsvítilo, otevřelo se okno a ozval se mužský hlas: "Kdo je to?"
"Policie," řekl Sellers.
"Něco se děje?"
"Potřebujeme s vámi mluvit."
"O čem?"
"Mám to rozhlásit sousedům?" zeptal se Sellers.
Okno se přibouchlo a v hale se rozsvítilo. Bylo slyšet, že někdo sestupuje po schodišti, a pak se dveře u vchodu sotva na pět centimetrů pootevřely, víc jim bezpečnostní řetízek nedovolil. Za dveřmi se ozval dost vystrašený hlas: "Mohl bych vidět vaše průkazy, prosím?"
Sellers vyndal z kapsy kožené pouzdro, otevřel je a ukázal škvírou mezi dveřmi policejní odznak a průkazku, které v něm byly uloženy.
Dveře se vzápětí otevřely a objevil se v nich Dr. Wells.
Byl to člověk s úzkými rameny a vyděšenou tváří a vypadal, jako by měl rakovinu. Byl v pantoflích a v pyžamu, přes které měl župan.
"Oč jde?" zeptal se.
"Vy jste příbuzný Druryho Wellse?"
"Je to můj bratr."
"Kde je?"
"To nevím."
Sellers otevřel dveře úplně a vstoupil. Šel jsem za ním.
"Není zde moc vidět," řekl Sellers.
Dr. Wells rozsvítil a vešli jsme do obývacího pokoje.
"Nechtěli byste …" - odkašlal si Dr. Wells - "… se něčeho napít?"
"Jsem ve službě," řekl Sellers. "Kde máte bratra?"
"Musím vám říct, že nevím. Dává o sobě každou chvíli vědět, ale kde je právě teď, to nevím."
"Kdy se vám ozval naposledy?"
"Asi před týdnem."
"Kde v té době byl?"
"Neříkal… Víte, má doma nějaký problém a vyhýbá se styku se známými."
"Nevíte, jak bychom ho mohli najít?"
"Občas mi zatelefonuje."
"Jak často?"
"Někdy se ozve jednou za měsíc, jindy třeba každý druhý třetí den. Víte, seržante, je to sice můj bratr, ale mezi námi není nějaký hlubší vztah. Mám pocit, že se zachoval hanebně ke své ženě a k dětem.
Přispívá jim na živobytí, jen když je to naprosto nezbytné. Zastává názor, že mu manželka nesmyslně odpírá souhlas s rozvodem a - zkrátka, snaží sejí to dát nějak pocítit."
"Můžete se s ním nějak spojit?" zeptal se Sellers.
"Abych vám řekl pravdu, seržante, nemohu. Momentálně nevím - předpokládám, že je stíhán pro zanedbávání vyživovací povinnosti?"
"Je stíhán pro vraždu," řekl Sellers.

"Cože?"
"Slyšel jste. Pro vraždu."
"Ale to není možné!"
Sellers vyndal z kapsy doutník a dal ho do úst. "No tak," řekl, "chcete se snad zastávat někoho, kdo je stíhán pro vraždu? Nebudou s tím žádné žerty - a já se postarám, aby nebyly. Rozumíte."
Dr. Wells přikývl.
"Ptám se vás tedy, kde je?"
Wells zavrtěl hlavou.
Náhle jsem se zvedl.
"Co tě zas trápí, mrňousi?" zeptal se Sellers ironicky.
"Mám nápad," řekl jsem.
"To počká!"
"Odcházím," já na to. "Myslím, že jsem na to přišel."
Sellers po mě blýskl očima a zase se obrátil k Wellsovi. "Zůstaneš tady, Lame."
"Říkám ti, že už to mám," odbyl jsem ho a odešel z obývacího pokoje.
Na schodišti naslouchala nějaká žena v županu a domácím kabátku. Když jsem se objevil v hale, leknutím slabě vykřikla a ve velkém spěchu vyběhla nahoru.
Prosel jsem halou k přednímu vchodu, otevřel dveře a zase je zevnitř hlasitě přibouchl, potom jsem po Špičkách zamířil k šatníku, otevřel ho, odsunul nějaké pláště do deště a deštník, vmáčkl se tam a dveře přivřel tak, aby zůstala jen úzká škvíra.
Slyšel jsem, jak Sellers říká: "Chci Druryho Wellse, a žádné vytáčky."
"Vůbec se nevytáčím, seržante."
"No dobrá," řekl Sellers. "Vrátím se teď na stanici. Myslím si, že svého bratra kryjete. Budete mít čtvrthodinu na rozmyšlenou, potom zavolejte na stanici a chtějte oddělení vražd, seržanta Sellerse."
Slyšel jsem, jak Sellers odsouvá křeslo, jak jde obývacím pokojem, přijímacím salónkem, kolem šatníku, ve kterém jsem byl ukryt, a verandou ven. Zaslechl jsem zakvílení startéru policejního vozu.
Vystrašený ženský hlas řekl: "Carle, budeš jim to muset říct."
Z obývacího pokoje se neozvala žádná odpověď. Žena sestoupila dolů. Zaslechl jsem zvuk provázející otáčení číselníku telefonního přístroje. Žena prošla kolem mě do obývacího pokoje.
"Carle, nemůžeš si to dovolit. V podobném případě jsi povinen -"
Dr. Wells se zřejmě dozvonil. Slyšel jsem, jak říká: "Drury, cos to udělal?"
Chvíli bylo ticho a potom řekl: "Právě tě zde hledali poldové… Ne, říkají, že to není… Je to vražda. Říkají, že jde o obvinění z vraždy…" znovu nastalo ticho a potom Dr. Wells řekl: "Drury, už tě nebudu moci chránit. Dávám ti čtyřiadvacet hodin a dost."
Zavěsil.
Slyšel jsem krátký rozhovor mezi Wellsem a jeho manželkou, potom zhasli a odešli nahoru.
Počkal jsem asi pět minut, po špičkách přešel temnou halu, uvolnil bezpečnostní řetízek u dveří, otevřel je, protáhl se na verandu a dveře za sebou opatrně zaklapl. Seběhl jsem po schodech verandy, přes trávník se dostal na chodník a spěchaje ulicí do centra jsem si říkal, kdy asi padnu na nějaký taxík.
Vtom zpoza rohu za mnou vyklouzl světelný kužel reflektoru. Rychle se ke mně blížil automobil. Otočil jsem se, světla se vzápětí stočila k chodníku a vůz zastavil. Otevřely se dveře a Sellers řekl: "Nastup si, pinďo."
Dvakrát mě pobízet nemusel.
"Cos dělal?" zeptal se.
"Véděls vůbec, co dělám já?" odpověděl jsem mu otázkou.
"Nebránil jsem ti v tom, je to tak?"
Zůstal jsem mu dlužen odpověď.
"Telefonoval?" zeptal se Sellers.
"Telefonoval."
Sellers obrátil veprostřed bloku vůz a jel zpátky k Wellsovu bungalovu.
Mačkal tlačítko zvonku netrpělivěji než předtím.
Rozčilený pan Wells seběhl dolů a otevřel. "To už přestává všecko," řekl, "to -"
Sellers po něm natáhl ruku, chytil ho pod bradou za župan a přimáčkl ho ke zdi.
"Tak na jaké číslo jste volal, sotva jsem vytáhl paty?" zeptal se.
"Na žádné číslo jsem nevolal."
Sellers si ho přitáhl, zmáčkl ho ještě víc a znovu ho narazil na zeď, až se otřásl celý dům.
"Oblečte se," řekl. "Jste zatčen."
"Pročpak?"
"Pro spáchání těžkého zločinu, to jest pro dodatečnou spoluúčast na vykonané vraždě. Cestou ještě přijdu na nějaká další obvinění. Postarám se, abyste byl potrestán co nejpřísněji."
"Přísahám, že jsem nikomu nevolal. Já -"
Sellers se na mě podíval.
"Lže," řekl jsem.
"Ne, nelžu. Já -"
"Nezajistil jste snad dveře bezpečnostním řetízkem, než jste šel nahoru?" zeptal jsem se ho.

Pohlédl na mě se zvláštním výrazem v očích. "Zajistil," řekl.
Nahoře se ozval pláč nějakého dítěte.
"Ale když jste nám teď přišel otevřít, byly dveře odjištěny," připomněl jsem mu. "Uvědomte si to."
Sellers kývl hlavou ke schodišti. "Co tomu řekne vaše manželka a děti, až se vaše fotografie zítra objeví v novinách? Bratři Wellsové zatčeni pro vraždu. Jak to přijmou vaši přátelé? Jak to dopadne s vaší praxí? Vaši spoluhráči golfu se budou cítit poctěni, nebo ne?"
Dr. Wells jako by se v županu ztrácel.
"Oblečte se," řekl Sellers.
"Říkám vám, že jsem -"
"Tak jdem," řekl Sellers a začal ho strkat ke dveřím.
"Ne, Ne! Obléknu se."
"Půjdu s vámi," Sellers na to.
Následoval ho po schodech. Zaslechl jsem vzlykání jeho ženy a pláč dítěte, potom se Sellers a Dr. Wells vrátili dolů.
"To nesmíte bez zatykače dělat," řekl Dr. Wells.
"Jak vidíte, mohu," řekl Sellers.
"To vám jen tak neprojde."
"Však se dočkáte," řekl Sellers. Dostrkal Dr. Wellse k chodníku a do policejního vozu.
Auto zaburácelo a vyrazilo od chodníku. Sellers se mnou mluvil, jako by tam Dr. Wells nebyl. "Donalde, on telefonoval bratrovi?"
"Ano," já na to. "Říkal Drurymu, že mu už nemůže ustupovat a že mu dává čtyřiadvacet hodin."
"To nám stačí," řekl Sellers. "To ho přivede před porotu."
Asi po dvaceti minutách jízdy se Wells zhroutil a dal nám adresu.
"Nějvyšší čas, že vám to došlo," řekl Sellers.
Zapnul majáček, ale sirénu nechal v klidu. Na zrychlení jízdy to hned bylo znát.
Sellers byl ostřílený praktik a v řízení se vyznal. Vypnul světlo i zapalování a dojel poslední metry na místo určení jen na neutrál. Když se přiblížil k chodníku, nepoužil nožní, nýbrž ruční brzdu, vytáhl klíček zapalování, dal ho do kapsy a řekl Dr. Wellsovi: "Nechci riskovat nějaké náhody a nepřeji si žádné střílení. Až přijdeme ke dveřím a váš bratr se zeptá, kdo je, řekněte jen, že Carleton, nic víc. Rozumíte?"
Dr. Wells přikývl.
"Tak jdem," řekl Sellers.
Vešli jsme do činžovního domu, vystoupili do druhého poschodí, prošli chodbou a zastavili se u dveří, zpod nichž pronikal ven proužek světla.
Uvnitř někdo vyvíjel horečnou činnost. Bylo slyšet kroky a na světle pronikajícím na chodbu se pohybovaly tam a zase zpět stíny.
Sellers dal Dr. Wellsovi kývnutím znamení.
Wells nesměle zaklepal.
Uvnitř ustal všechen pohyb, jako když utne.
Sellers znovu kývl.
"To jsem já, Carleton," řekl Dr. Wells slabým, vystrašeným hlasem.
Ke dveřím se přiblížily kroky.
"Kdo?" ozval se mužský hlas.
"Carleton. Pusť mě dovnitř."
Bylo slyšet, jak se odemyká zámek a jak klapla západka. Dveře se pootevřely. Sellers se o ně opřel ramenem a strčil do nich. S revolverem v ruce vstoupil dovnitř.
"No vida, Wellsi," řekl, "dejte ruce nahoru a nechtě je tam. Jsem od policie a zatýkám vás pro podezření z vraždy. Jděte tam k té zdi, opřete se o ni dlaněmi a ustupte o krok dozadu. Zůstaňte v předklonu."
Drury Wells pohlédl na Sellerse, pak na mě a nakonec na svého bratra. Beze slova se otočil, šel ke zdi, položil na ni dlaně a ustoupil dozadu. Zřejmě už osobní policejní prohlídku někdy absolvoval.
"Prcku, prošacuj ho," kývl na mě Sellers.
Z pouzdra na revolver zavěšeného v levém podpaždí jsem vytáhl osmatřicítku a kromě toho jsem mu vzal ze zadní kapsy kalhot kapesní nůž.
"Ještě něco?" zeptal se Sellers.
Znovu jsem ho pečlivě prohledal. "To je všechno, řekl jsem. Nic už nemá."
"Otočte se," řekl Sellers.
Drury Wells se obrátil se slovy: "To je zvůle a obtěžování a …" Nedokončil, zabodl do mě zlostný pohled a řekl: "Za to jste odpovědný vy! Zítra dám svým právním zástupcům pokyn, aby mou stížnost rozšířili a žádali dalších sto tisíc dolarů odškodného."
„Zavřete klapačku!" usadil ho Sellers. "Zítra budete mluvit jen s právním zástupcem, který vás bude zastupovat v soudním případe vraždy. Jste obviněn ze zavraždění své zákonné manželky."
Wells se zasmál. "Tak i na tohle jste naletěli!" řekl. "Tenhle parchant v úloze detektiva mě chce donutit, abych odvolal svou stížnost, tak je to. Mou manželku jste viděli a -"
"Právě že jsem ji viděl," řekl Sellers.
"Jak mě tedy můžete obviňovat, že jsem ji zavraždil?"
"Když jsem ji uviděl," řekl Sellers, "byla mrtvá, úplně mrtvá. Ležela na dně šachty na pozemku, který zdědila. Byla tam

přes dva týdny.
Celou tu historii nám pověděla Wanda Warrenová. Víme od ní, že jste zatelefonoval na agenturu a požádal ji, aby k vám přijela a vystupovala v úloze vaší manželky. Tak co, chcete mluvit, nebo se z toho chcete vylhat?"
Drury Wells se v tu chvíli úplně sesypal. Z očí mu zíralo zděšení.
"Chladnokrevná, úmyslná vražda prvního stupně," pokračoval Sellers, "bez polehčujících okolností. Prorazil jste jí hlavu holí, odvezl a pohřbil ji v šachtě, a abyste unikl trestu, najal jste si někoho, kdo by ji ztělesňoval. Pak jste se odtud přestěhoval jinam a pro případ, že by někdo ze sousedů mluvil, jste celou věc zopakoval. Pokusil jste se vyvolat dojem, že jste si po prudké hádce s manželkou sbalil deky a odjel se vyspat v přírodě. Ve své důkladnosti jste pamatoval na to, abyste byl v obou případech pryč asi tak stejně dlouho, takže by svědectví sousedů byla úplně stejná. Paní Raleighové jste zahrál pěkné divadlo a myslel jste si, že byste případně mohl využít něčí nepozornosti k vymáhání odškodného - a to by bylo to nejlepší, jak od sebe odvrátit podezření.
Tak dělejte. Držte si klobouky, pojedete s kopce. Vy i váš bratr. Spoutám vás dohromady."
"Proboha, Drury, řekni jim to!" ozval se Carleton Wells.
"Ale co?" zeptal se Drury.
"Je to pravda?" zeptal se Carleton.
Drury Wells několikrát naprázdno polkl a potom řekl: "Ne, není. To všechno je náhoda. Přísahám, Carle."
Sellers, který sahal pro pouta, se na okamžik zarazil a významně se na mě podíval. "Náhoda? Jak to myslíte?"
"Ztratila rovnováhu a narazila hlavou na vanu. Vůbec jsem nemohl uvěřit, že je mrtvá. Byla to náhoda!"
"Jak upadla?"
Wells si olízl rty a po chvíli řekl: "Udeřil jsem ji."
"To zní líp," řekl Sellers.
"Máte zde tužku a papír?" zeptal jsem se.
Wells se na mě podíval a z jeho pohledu čišela nenávist.
"To je dobrý nápad," řekl mu Sellers. "Napište to, ještě než odsud odjedeme. Alespoň si pak nebudete muset vymýšlet spoustu lží, než sklapne past. Možná jste si trochu pomohl."
Vzal Wellse za límec saka a zprudka ho posadil do křesla u psacího stolu.
"Nic psát nemusím," řekl Wells. "Mám a znám svá práva."
"To se ví, že máte svá práva," řekl Sellers. "Máte spoustu práv. Nemusíte svědčit sám proti sobě. Máte právo na právního poradce ve všech fázích soudního řízení. Máte právo požádat o křížový výslech svědků. Dokud vám není prokázána vina, jste považován za nevinného. A když jste případně odsouzen k smrti, dříve než usednete do elektrického křesla, máte právo dát si přečíst rozsudek smrti. A podle nepsaného zákona máte večer před popravou právo na poslední přání. Máte -"
"Dost!" vykřikl Drury Wells.
"Vy jste se chystal poučovat mě o svých právech. Já o nich mluvím jen proto, abyste věděl, že je všechna znám."
Drury trhnutím otevřel zásuvku u stolu, vytáhl z ní list papíru a pustil se do psaní. Když skončil, Sellers si od něho papír vzal, podíval se na něj a řekl: "Připište datum."
Wells je připsal.
"Podepište se jako svědek," řekl Sellers Dr. Wellsovi.
Dentista si dokument přečetl, usedl a podepsal se jako svědek. Třásla se mu ruka, takže byl podpis stěží čitelný.
"Podepiš to taky, prcku," řekl mi Sellers.
Stalo se.
"To bychom měli," řekl Sellers. "Jdem na to! Dr. Wellsi, sežeňte si taxík a vraťte se domů k manželce a dětem. A až budete doma, poblahopřejte si k páru milých dětí."
Sellers se obrátil ke mně. "Víš, Donalde, vždycky jsem si myslel, že má Berta sklon hodně to s tou tvou chytrostí přehánět. Ale musím říct, že dnes v noci jsi mi pořádně bodl."
"Nepřeháněj," já na to.
Zazubil se na mě a přehodil doutník z jednoho koutku úst do druhého. "To taky nebudu," řekl. "Vyřešil jsem přece případ vraždy. Sežeň si taxíka, já už se svého vězně ujmu sám."

KAPITOLA 18
Když jsem přišel do kanceláře, Berta právě otevírala poštu.
"Cos dělal, Donalde?" byla její první otázka.
"Vydělali jsme dva tisíce dolarů," řekl jsem.
"Zaplatil?"
"Zaplatí."
"Kde je?"
"Když jsem ho viděl naposledy, právě zvracel."
"O čem to prosím tě mluvíš?"
"O našem klientu Corningovi."
"Tys odjel a nechal ho v tom?"
"Jasně."
"Po tom, cos našel paní Wellsovou?"
"Hm."
"Co tě to napadlo?"

"Řekl jsem si, že bude lepší nechat si poslední rozhovor, až budeme pohromadě."
"A proč?"
"Myslel jsem, že by asi bylo lepší, kdyby to vyrovnání uzavřel s tebou."
"Proč?"
"Bývám příliš povolný."
"Moje řeč. Kdyby tě někdo požádal, dal bys mu košili i s knoflíčky k manžetám."
"Takže nechoď nikam daleko, Berto," řekl jsem. "Corning se přižene a bude zuřit. Bude nás obviňovat, že jsme ho podvedli. Vzteky bude skřípat zuby."
"A co s tím já?"
"Inkasuj ty dva tisíce."
"Za těchto okolností to asi nepůjde jen tak."
"Chceš snad smlouvu s ním zrušit a vrátit mu ji?" zeptal jsem se. "Chceš -"
"Co to říkáš?" vykřikla Berta. "Já ty dva tisíce chci!"
"Taky si myslím."
"Co mám tedy dělat?"
"Přivalí se jako velká voda," řekl jsem. "Bude -"
Vtom se rozletěly dveře, jako by se přihnalo tornádo, a do kanceláře vpochodoval Corning; za sebou měl břichatého mužíka s pleší, vystouplýma očima a aktovkou.
"Vy šejdíři!" řval Corning. "Vy podvodníci! Vy -"
"Zadržte," řekl tlustý mužík.
Corning projevy své nevole ztlumil.
"Paní Coolová, že ano?" zeptal se tlouštík.
Přikývla.
"Pan Lam?" obrátil se ke mně.
Přikývl jsem.
Otevřel aktovku a vyndal z ní pouzdro na vizitky. Prsty, které svědčily o pečlivém udržování, vytáhl dvě kartičky a jednu podal Bertě, druhou mně.
Stálo na ní: "Gaston Lavierre DuBois, advokát."
"Těší mě, že vás poznávám, pane DuBois," řekl jsem a potřásl si s ním rukou.
"Přicházím v zastoupení svého klienta, pana Corninga. Chci vám oznámit, že ty dva tisíce dolarů, které jste žádali, vám nebudou proplaceny."
"Pročpak?"
"Paní Wellsová byla mrtvá. Můj klient měl zájem o právo těžby, proto ji chtěl najít. Vy jste o tom věděl."
"Jak to, že jsem o tom věděl?" zeptal jsem se.
"Určitě jste o tom věděl," řekl DuBois. "Můj klient o tom mluvil s paní Coolovou, když ji poprvé navštívil. Znát jednoho partnera předpokládá vědět o existenci nějakého partnerství. Vy -"
Překvapen jsem se obrátil k Bertě Coolové: "Copak tento člověk, když nás žádal o vyhledání paní Wellsové, výslovně nepopřel, že se zajímá o právo těžby na tom pozemku?"
"To tedy popřel!" řekla Berta Coolová, oči jí jen blýskaly a z jejího rozpoložení bylo patrno, že je napružená a čeká jen na nějakou záminku, aby spustila příznačnou tirádu.
DuBois se zase obrátil ke Corningovi: "Neřekl jste jim to, pane Corningu, že ne?"
"Ne," Corning na to.
Usmál jsem se na něho. "Čestný člověk. Texaský džentlmen jaksepatří! Nic nepotřebuje podepisovat. Na jeho slovo je spolehnutí."
Při mé ironické poznámce zrudl, ale ani se nepohnul. "Žádnému z těch dvou podvodníků jsem nic takového neřekl. Že se chci ucházet o právo těžby, o tom jsem se paní Coolové předem zmínil."
"Máš tu smlouvu?" zeptal jsem se Berty.
Podala mi ji. "Jste advokát," řekl jsem DuBoisovi, "a víte, že písemná smlouva zahrnuje všechno, na čem se strany dohodnou. Nemůžete ji změnit ničím, co bylo řečeno před jejím uzavřením. Je to tak?"
Rozpačitě se poškrábal na hlavě.
"A teď poslouchejte," řekl jsem a smlouvu mu přečetl.
Obrátil se ke Corningovi: "Podepsal jste to?"
"Ovšemže jsem to podepsal," řekl Corning, "ale tehdy jsem si myslel, že žije a -"
"Oni vám řekli, že žije?" zeptal se ho DuBois.
"To nemuseli. Věděli, že si to myslím. Vždyť první, co Lam udělal, bylo, že včera ráno zajel do Wellsová domu a přesvědčil tu ženu, kterou jsem měl za paní Wellsovou, aby s ním odjela. Vím to od paní Raleighové, které jsem zaplatil, aby dávala pozor, co se vedle děje, a -"
"Moment," řekl DuBois. "Říkáte, že paní Wellsová odjela s Lamem?"
"Přesně tak."
"Byla přece mrtvá."
"Ta, co odjela s Lamem, nebyla skutečná paní Wellsová, ale já jsem ji za ni považoval," vysvětloval Corning.
"Co vás k tomu vedlo?"
"No co - řekla mi to přece paní Raleighová."
"Byla paní Raleighová jejich agentem?" zeptal se DuBois.

"Kdepak! Byla mým agentem."
Zazubil jsem se na advokáta, ale nereagoval na to.
"Než jste to podepsal, říkala vám Coolová nebo Lam, že paní Wellsová žije?"
"Myslím, že o tom nemluvili, ale věděli, co si myslím."
"Jak to mohli vědět"
"K sakru, poznali to z mého chování."
"Nejsme čtenáři myšlenek," obrátil jsem se k advokátovi. "Potřeboval mluvit s paní Wellsovou a my jsme se zavázali, že ji najdeme. O tom je dohoda v podobě písemné smlouvy."
DuBois chvíli uvažoval, pak se obrátil ke Corningovi a s hlubokým povzdechem mu řekl: "Napište šek na dva tisíce dolarů."
Corning začal prskat jako motocyklový motor za studeného jitra. Když se však jeho oči setkaly s DuBoisovými, sáhl pro šekovou knížku.
"Budete-li si někdy chtít promluvit o uranu na tamtom pozemku," řekl jsem, "obraťte se na mě."
Corningovi vypadlo péro z ruky na stůl. "Na vás?"
Přikývl jsem.
"Jak to myslíte?"
"Yvonné Clymerová zemřela o čtyřiadvacet hodin dřív než Aaron Bedford. Právo na vlastnictví uranu přechází na Lucille Pattonovou v Sacramentu. Mám její pověření projednávat všechny obchodní transakce, které se toho týkají."
Corning seděl a hleděl na mě jako omráčený.
Prošel jsem kolem něho do své kanceláře a zavolal do Sacramenta.
Ohlásila se mi Lucille Pattonová.
"Když stihneš přímou odpolední linku a přiletíš sem, čeká na tebe spousta prachů," řekl jsem jí. "Ve dvě dvacet pět ti přijdu na letiště naproti."
"Co tou hromadou prachů myslíš?"
"Pracuji na transakci týkající se tvého uranu."
"Copak mám nějaký uran?"
"Přesně tak," já na to. "Zařídím, abys dostala slušnou částku na stvrzení smlouvy, zaručený měsíční příjem a procenta ze zisku."
"Děláš si legraci?"
"Vysázím ti je na stůl."
"Tak já letím, Donalde," řekla.
"Pamatuj na tu slíbenou večeři."
"Spolehni se."
Jen jsem zavěsil, rozlétly se dveře.
"Jaktože k sakru s někým telefonuješ, když klient podepisuje šek?" pustila se do mě.
"Co se děje? Nepodepsal snad?"
"Ale ano, podepsal, ale já mám na mysli princip. Když klient podepisuje šek, nikdy se při tom nechodí ani nemluví. Víš to právě tak dobře jako já, a přitom si vybereš zrovna tuhle chvíli, abys Corninga tím uranem omráčil, a pak si prostě odejdeš z kanceláře.
Ohromilo ho to tak, že mu vypadlo péro z ruky dřív, než podepsal šek. Myslela jsem, že tě zabiju."
"Ale ten šek podepsal?"
"Podepsal a pak se choval jako hodný strýček. Několik minut mi povídal, že jsi čertovský chlápek, kterému to myslí, a že ho moc těšila spolupráce s námi. Říkal, že tě chce pozvat na oběd. Čeká tam na tebe."
"Řekni mu, že jsem v časové tísni. Jedu na letiště naproti přítelkyni se Sacramenta."
"Tam tam jsi byl v pátek? Tam jsi na tu ženu dělal zamilované oči?"
"Setkal jsem se tam se slečnou Pattonovou poprvé," řekl jsem a snažil se vypadat rezervovaně.
Berta tam stála a nepřestávala na mě hledět. "Corning je náš klient. Uzavřeme s ním další smlouvu. Podává nám ruku k smíru. Ať si ta dáma tvého srdce vezme taxíka. Corning čeká na tvou odpověď."
"Corning mi řekl, že jsem mu jako detektiv k smíchu," já na to. "Tenkrát jsem ho varoval, aby si dal pozor a neumřel smíchy. Můžeš mu to vyřídit jako mou odpověď."
Berta vzteky zesinala.
Vstal jsem, vytáhl zásuvku u psacího stolu a podal jí balíček převázaný stužkou. "A to je dárek pro tebe," řekl jsem.
V Bertině tváři se zračily protichůdné city. Nedočkavě roztrhla papír a otevřela malé pouzdro na klenoty.
Nejdřív jí to nedošlo, až když jsem se vytratil na chodbu, uslyšel jsem její vzteklý výkřik.
A to dupání na podlahu, to Berta drtila podpatkem burák, který byl v pouzdru na klenoty.